

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*işte böyle güzelim...**

hülya adak
ayşe gül altınay
esin düzel
nilgün bayraktar

işte böyle güzelim... • hülya adak, ayşe gül altınay, esin düzel, nilgün bayraktar

 SEL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**4.
BAŞKI**

İŞTE BÖYLE GÜZELİM*

Hülya Adak, Ayşe Gül Altınay

Esin Düzel, Nilgün Bayraktar

işte böyle güzelim... önce söze sonra yazıya dökülen, kadınların kadınlara anlattıkları cinsellik hikâyelerinden oluşuyor. Deneyimlerini yaşayan kadınların hepsi anonim kalacaklarını, hikâyelerinin başka erkekler ve kadınlar tarafından seslendirilecek bir okuma tiyatrosuna dönüşeceğini bilerek konuştular. Bundandır ki, *işte böyle güzelim...* sadece bir kitap olmakla kalmıyor zaman zaman sahnede de okunmaya devam ediyor.

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 357**

ISBN 978-975-570-366-4

KADIN KİTAPLIĞI: 11

İŞTE BÖYLE GÜZELİM

Hülya Adak, Ayşe Gül Altınay

Esin Düzel, Nilgün Bayraktar

Roman

© Hülya Adak, 2008, 2016

© Sel Yayıncılık, 2008, 2016

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sanca

Kapak görseli: Mehmet Güreli

Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Mayıs 2008

Dördüncü Baskı: Temmuz 2016

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

işte böyle güzelim...

Hülya Adak

Ayşe Gül Altınay

Esin Düzel

Nilgün Bayraktar

TEŞEKKÜRLER

Kendi cinsellik deneyimlerinin diğer kadınlara ilham, umut ve cesaret vereceğine inanarak bu çalışmanın parçası olan ve bize güvenerek bizimle (ve şimdi de sizinle) hikâyelerini paylaşan tüm kadınlara,

2006'da kendimizi sorguladığımız bir anda yorumları ve desteğiyle imdadımıza yetişen, yaptığımız çalışmaya inancımızı pekiştiren, "önerileri, eleştirel yorumları olmasaydı bu oyun olmazdı" diye düşündüğümüz Ayşe Parla'ya,

Bir yandan görüşme yapıp bir yandan kitabı hazırlamaya çalıştığımız bir dönemde yardımımıza koşarak kaset çözümleri yapan Aslı Erdem ve Ceren Yartan'a; çalışmanın farklı aşamalarında bize destek olan Fulya Kama, Nergis Seçkin, Esen Egemen Özbek ve Pınar Gümüş'e ve çalışmayı içtenlikle sahiplenerek okuma organizasyonlarını gerçekleştiren Esen Ezgi Taşcıoğlu'na,

Hem feminist hem de editör olarak kitabımıza çok kere ve çok gözlükle bakan Müge Gürsoy Sökmen'e; detaylı okumaları ve yorumlarıyla bizi yüreklendiren İpek Çalışlar, Zeynep Gürsel, Ayşe Yüksel, Deniz Ceylan ve Nadire Mater'e,

Türkiye'de feminizme yeni bir dil, yeni bir soluk kazandıran, bize de bu çalışmada destek ve ilham veren KAMER'e; özellikle de kitabın sonlanması ve isim kararlaştırma sürecimizde bize fikir ve cesaret veren Nebahat Akkoç'a, ilk okumamızın 8 Mart 2008'de Diyarbakır'da gerçekleşmesini sağlayan Cahide Okay,

Vildan Akkaya ve Bahar Aksoy’a, yine bu okumadaki katkılarından dolayı Takuhi Tovmasyan Zaman, Fethiye Çetin, Jülide Aral, Ayça Tüylüoğlu ve Gökçe Tüylüoğlu’na,

Amargi Kadın Dayanışma Kooperatifi’nden, Feminist Kadın Çevresi’nden ve Kaos GL’den bu çalışmaya farklı aşamalarında destek vermiş feminist dostlanımıza; özellikle de görüşme yapmamıza yardımcı olan ve Ankara’daki okumayı düzenleyen Burcu Ersoy’a,

Yaratıcı yöntemlerinden çok şey öğrendiğimiz Şiddetten Anımsılık Antrenmanları antrenörler grubundan Ferda Ülker, Coşkun Üsterci, Hilal Demir ve İnci Ağlagül’e,

Farklı kesimlerden ve coğrafyalardan kadınlara ulaşma konusunda her türlü imkanı seferber ettikleri için, başta Mutlu Cihangiroğlu olmak üzere, Serpil ve Zuhal Cihangiroğlu, Mualla Öztürk ve Sema Ozan’a,

2002 yazından beri Berlin’deki Türkiyeli kadınlara ulaşabilmemizi sağladığı için Barbara Kellner-Heinkele ve Atiye Altüel’e,

Stuttgart Dünya Tiyatro Festivali’nin bir parçası olan, “Şehrazat İçin Son Çağrı” atölye çalışmasına katılmamız için önayak olan Friedericke Pannewick, Maryam Mameghanian-Prenzlöw, Hedda Kage ve Gordana Ancic’e,

Oyunumuza ilgileri ve eleştirel yorumlarından dolayı Emre Koyuncuoğlu ve Yeşim Özsoy Gülan’a,

Oyunun ilk denemelerinden birini Filipinler’de sahnelememize imkân tanıyan Uluslararası Barış Eğitimi Enstitüsü’ne (IPE), özellikle de Betty Reardon ve Loreta Castro’ya,

Eve Ensler'in *Vajina Monologları*'yla tanışmamızı sağlayan sevgili oyun yazarı ve tiyatro delisi dostumuz Jamil Khoury'e,

Feminist tiyatro kuramı ve pratikleri üzerine kaynak ve tecrübe paylaşma konusundaki olağanüstü cömertlikleri için Zeynep Okan, Tijen Savaşkan ve Jale Karabekir'e,

2003'den beri Hikâyenin Kadın Hali programı ile kadın hikâyelerinin görünür kılınmasına imkân sağlayan Açık Radyo'ya ve programı birlikte gerçekleştirdiğimiz Amy Spangler, Hülya Gülbahar, Çiğdem Mater, Tuğçe Ellialtı, Fulya Kama ve Açık Radyo teknik ekibine,

Kurumsal ve kişisel desteklerinden ötürü Sabancı Üniversitesi'ne; özellikle Tosun Terzioğlu, Ahmet Evin, Ahmet Alkan ve Tara Hopkins'e,

"Bizim Bedenlerimiz, Bizim Cinselliklerimiz" projesine verdikleri destekle çalışmamızın yeni boyutlar kazanmasına katkıda bulunan Hollanda Konsolosluğu MATRA-KAP Programı, MamaCash ve Açık Toplum Enstitüsü'ne,

işte böyle güzelim...'i ilgi ve özenle değerlendiren, elimizden çıkarmamız ve size ulaştırmamız için bizi cesaretlendiren Sel Yayıncılık'a; özellikle İrfan Sancı'ya,

Beş yıl boyunca "kitap ne zaman çıkacak" diye azim ve ısrarla soran ve bize desteklerinin sonsuz olduğunu hissettiren sevdiklerimize (Alp, Aral, Burhan, Cüneyt, Erdal, Güngör, Hakan, Hülya, Mutlu, Nilgün, Nuran, Nusret, Pelin, Yektan ...)

ÇOK teşekkür ediyoruz.

Önsöz

Bu kitap, kadınların kadınlara anlattıkları cinsellik hikâyelerinden oluşuyor. Önce söze döküldüler, sonra yazıya. Birkaç tane hikâye doğrudan yazıyla ifade buldu. Hikâyelerimizi bir araya getirerek kadınların başka kadınlar ve erkekler için seslendirecekleri bir “okuma tiyatrosu” yaratma hayaliyle yola çıkmıştık. Hikâyesini paylaşan tüm kadınlar bunu bilerek konuştular bizimle.

Hikâyeleri okunabilecek hale getirmek için çok kısaltmamız gerekti. Bunu yaparken çok zorlandık; sözü yazıya çevirirken her kadının kendi dilini ve sözlü paylaşımların sıcaklığını koruyabilmek için çok uğraştık. Görüşmelerin belirli bölümlerini atladık ama çok zorunda kalmadıkça orijinal cümlelere, ifadelere dokunmadık. Nilgün’ün Berkeley’de olduğu ama Ayşe Parla’nın aramıza katıldığı bir dönemde, birbirimize yüksek sesle okuyarak her hikâyenin üzerinden defalarca geçtik. Okunduklarında anlaşılır olmaları çok önemliydi. Okuma tiyatrosu için kısaltılmış metinler daha sonra hikâye sahipleri tarafından da okundu, düzeltil-di, (bazı durumlarda) değiştirildi. Bu süreçte ne yazık ki iletişim bilgilerini kaybettiğimiz veya onlar mekân değiştirdikleri için altı kadına ulaşamadık; hikâyelerinin yazılı halini onaylatamadık. Bir kadın da hikâyesini görmek istemediğini ama anlattıklarını istediğimiz gibi yayımlayabileceğimizi söyledi. Kalan herkes hikâyesinin son halini okudu ve onayladı.

Ne yazık ki, aslında ellinin üzerinde görüşme yaptığımız halde, bunların hepsine bu kitapta yer veremedik. Okuma tiyatrosu çerçevesinde tüm hikâyeleri değerlendiremeyeceğimizi görüp bazı hikâyeleri bir sonraki kitaba saklamaya karar verdik. Bunu ne zaman yapabileceğimizi şu anda bilmiyoruz ama tüm görüşmeleri daha uzun halleriyle yayımlayacağımız ayrı bir kitap hayal ediyoruz.

Çoğu hikâye yalnızca birimizle paylaşıldı, bir kısmı da aramızdan iki kişiyle. Hepimize bir arada anlatılan yalnız iki hikâye oldu. Hikâyelerini paylaşan kadınların hepsi anonim kalacağını biliyordu; hepsi kendine bir rumuz seçti veya bizden kendileri adına bir rumuz belirlememizi istediler. Hikâye sahiplerinin kimliği görüşme yaptığı kişi(ler)de saklı kaldı. Bu isimleri birbirimizle dahi paylaşmadık.

Almanya ve Türkiye’de görüştüğümüz eğitim, meslek, etnik köken ve yaş olarak farklı kadınlarla bazı durumlarda yakından tanışıyorduk, bazılarında ise ilk defa görüşüyorduk. Her iki durumun da olumlu ve olumsuz yanlarını yaşadık. Bazı kadınlar bir defa görüşecekleri, bir daha görmeyecekleri birisine daha kolay açıldı, bazı durumlarda ise tanışıklık paylaşımın samimiyetini ve derinliğini arttırdı.

Görüşmeler sırasında yönlendirici olmadan dinlemeye, paylaşmaya, diyalog kurmaya çalıştık. Cinselliğin bizler için ne ifade ettiğini konuşmak istediğimizi söyledik, gerisini anlatıcıya bıraktık. Ne anlatmak istiyorsa onu dinledik. Duyduklarımızı açmaya çalışan sorular sorduk ama konunun akışını değiştirmemeye özen gösterdik. Hikâyelerdeki çeşitlilik bu yaklaşımın bir sonucu oldu.

Hikâyesini dinlediğimiz kadınları rahatsız etmemek, zorlamamak, yargılamamak, kötü hissettirmemek için elimizden geleni yaptık. Görüşmelere giderken “birtakım kadınlar” “birtakım hayatlar” yaşıyor ya da bazı “ilginç hayatlar” “birileri” tarafından yazılmayı bekliyor diye düşünmedik. Kendimiz dahil, görüşme yaptığımız kadınlar arasında kimi zaman farklılık kimi zaman ortaklıkların belirmesini keyif ve heyecanla gözlemledik. Birbirimizin cesaretine hayran kaldık, hikâyelerinden ilham aldık!

Her kadın cinselliğe farklı bir pencereden bakmamızı sağladı. Birbirinden ne kadar farklı hikâyelerde kendimizden parçalar görebildiğimize şaşırdık. Daha sonra Diyarbakır ve İstanbul’da yapılan okumalara katılan kadınların da ifade ettikleri bir duygu oldu bu: “Neredeyse her hikâyede kendimizden bir parça bulduk!” ya da “Yalnız değilmişim!”

Sohbetlerimiz hep cinsellik üzerineydi ama cinselliğin her birimize çağrıştırdıkları farklı oldu. Kimimiz hazlanmayı dillendirdik, pek çoğumuz da haz alamayışlarımızı, bizden sakınulanları, tenimize ve ruhumuza kazınan yaraları... Bazı durumlarda söz boğazımızda düğümlendi, sustuk. Hikâyeler okunurken veya dinlenirken, ifade edilenler kadar susulanların da “duyulabileceğini,” onların da üzerine düşünüleceğini umuyoruz.

Hikâyelere sonradan baktığımızda ilginç bir “zaman” boyutu keşfettik – pek çok kadın, hikâyesini paylaştığı sırada kaç yaşında olursa olsun, çocukluğundan ve gençliğinden bahsetti bize. Cinsellik dendiğinde pek çoğumuz bedenimizle ve cinsellikle ilk tanıştığımız dönemlere döndük; acısıyla, tatlısıyla (galiba daha çok da acısıyla) o dönemi hatırladık. Çok az kişi yetişkin olduğu ya da görüşme yaptığımız âna yakın bir dönemi anlattı. Nevbahar, menopoz deneyimini ele aldığı hikâyesinde tam da bu soruyu soruyor: Neden bekâret üzerine bu kadar konuşuyoruz da menopoz hakkında söyleyecek sözümüz yok? Cinselliğin “yetişkin” halleri, özellikle de menopoz, üzerinde genel bir suskunluk varken başka konular düşündüğümüzden daha yaygın ifade buldu. Örneğin, kadınlar arasında yaşanan dostluk, aşk ve cinselliğin, her zaman adı konmasa da, pek çok kadının hikâyesini şekillendirdiğini gördük.

işte böyle güzelim... bir kadının bize hikâyesini anlatırken kullandığı bir sözdü. Bu sözü çok beğendik ve başlığa taşıdık çünkü bu hikâyelerin kadınlardan kadınlara anlatıldığını; bu sürecin bazen çok zor, bazen çok coşkulu olabileceğini; anlatırken kendi içimize döndüğümüzü, ama anlattığımız hikâyeyi bir başka kadına anlattığımızı unutmadığımızı ve ondan da paylaşım beklediğimizi ve, belki de en önemlisi, hikâyelerimizin burada bitmediğini çok güzel ifade ettiğini düşündük.

Hayalimiz pek çok kadının *işte böyle güzelim...* demesi; yalnız profesyonel tiyatrocuların değil, tüm kadınların bu hikâyeleri okuyacağı ve dinleyeceği buluşmaların mümkün olması.

Bu kitap baskıya girmeden önce biz iki özel “okuma”da hikâyelerimizi paylaştık. Birincisi, 8 Mart 2008’de Hasanpaşa Hanı’nda KAMER’in yerindeydi. İkincisi de 5 Nisan 2008’de İstanbul Teşvikiye Palas’ta. Her ikisinde de yaklaşık 50 kadın bir araya geldik, mumlarımızı yaktık ve birbirimizin okuduğu hikâyeleri dinledik. Diyarbakır’da yaklaşık dört saat süresince tüm hikâyeleri bir arada okuduk. Sonunda geç olduğu için tartışmaya fırsatımız kalmadı, paylaşmak istediklerimiz içimizde kaldı. Bunun üzerine İstanbul’da farklı bir yöntem denedik. 17 kadın 16 hikâye okudu; ardından canlı bir tartışma oldu. Hikâyeleri okuyanların hiçbirisi profesyonel tiyatrocu değildi. Hatta büyük bölümü ilk defa topluluk önünde böyle bir metin okuyordu.

Hikâyelerin her bir okuyucuyla yeni bir kimliğe büründüğünü gördük; bu bizi çok heyecanlandırdı. Biliyoruz ki sizler de bu hikâyeleri okurken, yanlarına kendi notlarınızı düşerken, kendi dostlarınızla veya daha geniş çevrenizde bu oyunu sahnelerken –yani okurken– bu çeşitlilik artacak; her bir hikâye yeni kimlikler, yeni anlamlar kazanacak. Hatta belki bu hikâyeleri yeterli bulmayıp yeni hikâyeler eklemek için görüşmeler yapmaya girişeceksiniz, kendi hikâyelerinizi yazacaksınız. Ya da belki yepyeni bir okuma tiyatrosu tasarlayacaksınız.

Hikâyelerimizi dillendirmek, başka kadınların hikâyelerini dinlemek ve onlarda kendimizden parçalar bulmak bize güç verdi. Umuyoruz siz de bu hikâyeleri okurken, seslendirirken, seslendirilmelerini dinlerken veya kendi hikâyelerinizi paylaşıırken benzer bir süreç yaşarsınız.

Yorumlarınızı, tepkilerinizi, önerilerinizi ve okuma deneyimlerinizi bizimle paylaşırsanız çok seviniriz:

isteboyleguzelim@gmail.com

Paylaşarak çoğalmak ve güçlenmek dileğiyle...

hikâyelerimiz

gülfidan

bedenim kostümüm gibiydi kendimi bildim bileli / 15

ceylan

ne bileyim hiçbir şey anlamadım ben o işten / 19

sibel

cinsel ilişkinin adının orgazm olduğunu zannediyordum / 21

irem

her türlü seksi yaşamıştım ben onunla / 24

ağlama ve gülüm

ağlama'ya karşı sevgim hiçbir zaman bitmez / 30

deniz

anlayamadığım bir şeyler, bir gariplik var / 37

şoğig

ben âşışım abi, dükkân kapalı / 40

hilda

özgürlüğün yarattığı baskı da var / 45

ayşe

kadın olmak da ayrıca çok keyifli bir şey / 49

ceylan

erkek bedenine dayanamadım; özgürleştirdim bedenimi / 52

nuran

neyimi sevdilerse... / 58

hüynüye

her şeyi ve şimdi yapmak istiyorum / 61

su

erkek miyim, kadın mıyım? / 64

elif

hayatımda böyle cinsiyetsiz bir dönem var / 68

handan
iki "ben"in "biz" olması / 70

güneş
özgür cinsellik nerede / 72

yağmur
sen emin misin heteroseksüel olduğuna? / 74

asya
kadın egemen toplum yok mu? / 80

meltem
ben çok korkmuştum ama kızım hiç korkmayacak biliyorum / 82

nevbahar
anlaşılan kimsenin menopozunun geldiği yok, piyango bir tek bana vurmuş / 85

alev
bizi bu burjuva mahkemeleri mi ayıracak? / 90

berivan
ben evin hem anası, hem babası, hem evi yöneten erkeğiyim / 94

ceyda
anlatamıyorum artık... durmam lazım / 97

eylem
cinselliğim hakkında konuşamadığım olaylar da var / 99

hacer
bizzat erkeğe kondomun nasıl kullanılacağını anlattığım vardır / 102

suzan
bütün sebep o kadındı / 104

ayşe ve fatma
hayatı birlikte yaşıyormuş gibiyiz / 108

süreyya
kendi bedenimden haz almayı ilk onunla öğrendim / 111

nilay
her şeyi dokunarak anlatmaya çalışan bir insanım / 114

gongagül
hemen her ilişkimde orgazm olurum / 116

burcu
belki siz tiyatroyuzda memelerimizin taffurdu konuşursunuz / 119

gülfidan

21 yaşında, üniversite öğrencisi

Ben bedenimle çok geç tanıştım. Bedenim kostümüm gibiydi kendimi bildim bileli. Ona dokunmak, onu tanımak çok uzaktı benim için... İlkokulda âşık olduğum sınıf arkadaşşıma kalpli mektup yazdığım için orospu olacağımı duydum. Bütün gün apartmanın arka bahçesindeki kömürlükte saklandım. Sardunyanın kumlu yapraklarını yedim nedenini hâlâ anlayamadığım bir şekilde... Evde kimse yokken annemin ipek elbisesini giyip bedenime dokunduğumu hatırlıyorum korkarak, utanarak... Çıplakken dokunamıyordum bedenime... İpeğin şeffaf dokusuna mı sığınyordum acaba?

Babamı gece uyurken öperdim. Sadece babamı değil, evdeki herkesi, gece yatağına çekilince onlar, evdeki bütün kapıları pencereleri kontrol eder, yanaklarına bir kuş gibi öpücük kondururdum. Büyüdükçe vazgeçtim bundan. Başım önümde yürüdüm, kendimi değersiz hissettim, hâlâ da bu histen vazgeçmiş değilim. Çok yapışkan bi şey...

Lise zamanı ilk kez âşık oldum. İlk kez o kadar içten güldüm, ilk kez o kadar sevdim kendimi, ilk kez bi insanı o kadar sevebileceğimi gördüm. Kaçmak istemedim. Onunla olmak istedim. Onun bedenimi bana sevdirdişini sevdim. Dokunmanın doğallığını keşfettim. Sonra bitti, gitti o da. İki yıl süründüm, iki yıl koptum kendimden, dünyadan. Sonra, belki de kendimi unutmak için, başka insanlara yardım etmek istedim. Benim merkezim ben değildim artık. Kendi merkezimi kendim dağıt-

İlm, geçmişin içinde taşıyan ağırlığını yavaş yavaş eritmeye çalıştım. Kendimden uzaklaştım, uzaktan izledim kendimi. İlm izler gibi... Yakınımdaki insanların benden çalındığını düşündüm sonradan. Babam, annem... Sanki çalındı benden. Keşke onları daha çok tanısaydım, bilseydim, keşke beni daha çok bilselerdi... Belki bir gün... Hâlâ korkuyorum yüzleşmeye.

Yalnız bir dünya kurdum kendime. Tiyatroyu merkez yaptım hayatıma. Şimdi düşünüyorum da yaşamımda gölge gibi hissettiğim bedenimi ortaya koymak gibi bir şeydi bu benim için. Kendimi bildim bileli sahnede hikâye anlatmak istedim. Bedenim sahnede aksın istedim. Beni izleyenlerin gözlerine bakmayı, onların benim gözlerime bakmasını istedim. Katlaşmış sözcükleri geride bırakıp bedenimle ifade etmek istedim kendimi sanırım. Başkalarının hikâyelerini sahnelerken kendi hikâyemi anlatmak istedim belki, bakın ben buradayım, dinleyin beni demek istedim. Tiyatronun muhteşem gerçekliğine sığındım...

Gerçek hayatta bu kadar istekli, bu kadar kararlı değildim. Uzun süre kendimi masum, bakire kız olarak görmek isteyenler gözüyle gördüm. Her sevgilime bana ilk dokunanın kendisi olduğunu hissettirmek istedim. Sanki cinselliğim onların eşyası gibiydi. Bedenim de bir kostüm. Neden ayırmıştım benliğimi hep bedenimden? Bakireliğim neden bu kadar değerliydi ki başka insanlar için... ne demektir o? Anlayamıyordum, ama korkuyordum. Hayatıma insanlar girdi. Ama artık ben masum kız numarası yapmak istemiyordum. Beni birtakım kurallar perdesinden gören insanları katmak istemiyordum yaşamıma.

Bu kuralları yıkmak, çiğnemek istedim. Kızdım, kadınlığımı kızdım. Kadın olduğum için bana yakıştırılanlara kızdım. Kadınlığımı ben oluşturacaktım. Ama öyle içime işlemiş şeyler ki onlarla başa çıkmak kolay değil. Mesela alkol iyi bir açıklama

oluyordu. İç iç kendini bırak, cinselliğini yaşa ama sonra bunu kendine açıklamak için de içki iç...

Hâlâ kolay anlatamadığım bir şey de yaşadım bu süreçte... İlk kez tanıştığım bir insanla beraber olmaya çalıştım. Ama bazı kalıpları kırmaya çalışırken kendimi koruyamadım. Kendimi yok mu etmek istedim acaba? O gece korunmadık birlikte olurken. Birlikte olmak yanlış tanımlama, olmadık bile aslında. İçki, yabancılik, kendini rahat hissetmeme. Korunmadığımızı hatırladım sonradan. Çok korktum. AIDS'ten, ondan, bundan... Kimseyle de paylaşamadım bunu. İnsanlardan kaçtım, kendimden iyice tiksindim. Sonra o kişiyle bağlantıya geçtim, onu tanımak istedim, kimdir nedir bilmek zorundaydım. Bana âşık olduğunu söyledi o. Hatta onun ilk beraber olduğu insanmışım. Rahatladım bunu duyunca... Ama laboratuvarlara gidip testler de yaptırdım kendime, insanların bana bakışlarını yutarak. Çok korktum, çok... AIDS olursam neler olabileceğini kurguladım hep. Olmadı öyle bir şey ama bu benim için çok büyük bir yüzleşmeydi. Çok çok büyük... Anlatamayacağım kadar...

Sonra öğrendim ki o ilişkide bakireliğimi yitirmemişim. Bunun üzerine sevindim. Sonra sevindiğim için yine kızdım kendime. Bakirelik yitirilecek bir şey miydi ki? Öyle karışık hisler ki... keşke birileriyle paylaşıyordum, daha kolay atlattırdım belki o dönemi...

Gerçek anlamda cinselliği yaşamaya başlamam ise çok güzeldi benim için. O olaydan çok sonraydı. Sevdiğim insandı ve bedenimle ilişkim onun için çok önemliydi. Kendime dokunmamı, bedenimle ilişkim çok önemsiyordu. Bedenimi onunla birlikte sevdim. Konuşabiliyordum onunla cinselliğim hakkında, rahat hissediyordum onun yanında... Bedenime bir eşya gibi davranmıyordu. Her şey çok doğaldı, utanılacak, gizlenecek, saklanacak bir şey yoktu. Sadece ikimiz vardık. Çok özel bu benim için... Çok özel...

İlk kez onunla beraber oldum ve bekâretimi kaybetmek gülünecek, kutlanacak bir şey haline geldi. Ne saçma bir kelime zaten, kim neyi kaybetti diye düşündüm sonra. Kaybedilen bir şey yoktu; kullanan, kullanılan yoktu. Aksine, kazanılan çok güzel bir paylaşım vardı... Bu, kendimi değerli hissettiren en güzel olaylardan biri. Anlatırken de kendimi çok iyi hissediyorum...

ceylan

45 yaşında, hastabakıcı

Cinsellik... Ne bileyim hiçbir şey anlamadım ben o işten. Valla ben hiçbir şey anlamadım. Nasıl öğrendim? Okuyarak. Okurdum. Kitaplar, gazeteler okurdum, haberler dinlerdim. Arkası Yarın'lar vardı. Radyo dinlerdim. Çok radyo dinlerdim. Radyoda bazı bilgiler var, onları dinlerdim. Cinsellik konusu, daha hâlâ bilemem nasıl bir şeydir. İki kere evlendim, boşandım ama çok fazla bilgim yoktur. İlk gece hiçbir şey anlamadım, sonra da hiç istemedim. İlk eşim bana o konuda çok kızardı.

Öğrendiklerimi de... Ne mi kalmıştır? Bastırmışımıdır... Genelde bastırmışsındır. Bastırmasan ne olacak, o zaman kötü kadın olacaksın. İstediyimi yapayım dediğin zaman. Var mı öyle bir şey? Şu kadar bir gözle bakılan bir dünyaya, öyle bir ailenin kızı, kalkıp da hayatını yaşamak isterse ne olur? Ne yapacaksın, biz bize bastıracağız kendini. Evliysen bile genelde kadının isteğiyle olmaz o. Erkeğin isteğidir. Ben istemezsem de olurdu tabii. Zaten çocuklar olmuş. Çocukların bile nasıl olduğunu bilmiyorum ben. Olduğu zaman da etkisi sıfır değil, acı çekiyordum tabii ki. Ne zevki??? Hangi zevkten bahsediyorsun? Acı çekiyordum tabii ki. Bunu nasıl anlatayım. Ben bilmiyorum, ama kocam da bilmiyordu. O kendi çapında mutlu oluyor, ben mutsuz oluyordum.

Cinsellik açısından hiç bilmiyorum. Şimdi çok rahatım. Belki bilseydim çok daha kötü olurdu. "Ben bir daha evlenecem," derdim.

Tek amacım neydi biliyor musun hayatta; ben çocuklanmı kimseye muhtaç etmeyecem, ben ayakta durucam, ben yılmıycam, kimseye boyun eğmiycem, ben çalışıcam; tek amacım buydu. Yani öyle cinsellikmiş, bilmem oymuş, öyle şeylerle hiç ilgim olmadı. Yani olmadı gerçekten.

sibel

45 yaşında, doktor

Buradaki evlilikler hâlâ görücü usulüyle. Kız hep ikinci planda kalıyor. Birileri geliyor, kızın ailesinin kapısını çalıyorlar. "N'oldu?" "Sizin kızınız var, görmeye geldik." "Aa hoş geldin. Kızım çık bi dolaş bakayım." Burada hâlâ bu geçerli. Kız geliyor, bi kendini gösteriyor. Kadın diyor ki, "Hıı güzelmiş, oğlum bi görsün." Oğlu geliyor, ya sokakta görüyor, ya geliyor işyerinde ziyaret edip görüyor, "Anne işte beğendim, alabiliriz," diyor. Sanki ayakkabı alacak. Ondan sonra düğün oluyor. Kız o güne kadar hiç elini bile tutmadığı bir erkekle... bir gece... birdenbire... karşına dikiliyor adam... Yani bundan büyük bir travma olur mu???

Gözlemlerimden anlıyorum ki, kadınlar libidonun ne olduğunu, cinsel ilişkiden haz almanın ne demek olduğunu bilmiyor. Bunu bedensel bir görev, kocama karşı yapmam gereken bir görev, diye görüyorlar. Yani ben onun pantolonunu ütülemeliyim, sabah kahvaltısını, akşam yemeğini hazırlamalıyım, çocuklarına bakmalıyım, gece de istediği zaman onunla birlikte olmalıyım...

Hastalarımındaki sessizliği tam on iki yıldan sonra bir arkadaşım bozdu. İlacın bir yan etkisi olarak muhtemelen libido kaybı yaşıyordu. Cinsellikle ilgili sıkıntılar yaşamaya başlamış. Hastam ama aynı zamanda arkadaşım. Yoksa hayatta söylemez. Kendisine bir ilaç başlamıştım. Ciddi bir organik hastalığı var. Ona bağlı psikiyatrik sıkıntıları da var. Bu arada ben psikiyat-

rist değilim, nöroloji uzmanıyım. Bana telefonda, "Yaa," dedi, "söylemeye utanıyorum ama bir şey söylemem lazım, ilaçla ilgili." "Hayırdır?" dedim. "Bil ki artık geceler benim için ıstırap olmaya başladı. Eşim bana yaklaşacak diye korkuyorum. Sıkıntı oluyor benim için," dedi. Konuştuğumuz tamamen bundan ibaret. Anladım ama sorgulamaya devam ettim. "Yani nasıl ıstırap," dedim, "uyuyamıyor musun?" "Yok yok," dedi. "Eşimle birlikte olmak benim için ıstırap oldu," dedi. "Bu ilaçtan sonra oldu," dedi. Ve bu, bu cümle benim 12 yıldır ilk kez karşılaştığım en açık ifadeydi.

Kendi evliliğime bakıyorum. Benim evliliğim tamamen mantık üzerine kurulu. Yani ben âşık olmak nedir, bilmiyorum. Zaman zaman öğrencilik yıllarımda hoşlandığım kişiler olmuştu ama bana yaklaştıkları anda uzaklaşıyordum. Hep mantık üzerine yaşadım. Bu evliliği de mantık evliliği olarak yaptım. Yapım, mizacım itibariyle böyle çok fazla duygusal ilişkiye girebilen birisi değilim zaten. İyi ki de bu evliliği yapmışım, daha iyisi olamazdı yapım itibariyle düşünersek.

Neyse, evliliğime bakıyorum. Aman yarabbi! Korkunç bir tempo. Tüm gün çalışıyorum, sonra eve yine araştırma yapabilmek için iş getiriyorum. İki çocuğum var, biri akşam uyuyorsa, diğeri uyanıyor, ben bütün gece bir ona bir ona bir ona bir ona koşturuyorum sabaha kadar. Yattığım yerden kalkmıyorum sabah kesinlikle. Yatağa girerken her akşam diyorum ki, inşallah uyumuştur eşim de benden başka bir talebi olmaz. Yani artık nefes alacak halim kalmamış oluyor. Bedensel olarak çok yorgun olduğum bir gün yani geceyi nasıl iyi geçirebilirim? Ne kadar uyusam, o kadar kârdır, diyorum!

Bence herkesin evlenmeden önce cinsellikle tanışması gerekiyor. Yani insan neyle karşılaşacağını bilmeli. Mesela ben orgazmı evlenmeden önce bilmiyordum. Hiç yaşamamıştım. Yani

ben uzmanıydım bu konunun ve böyle bir şeyin nasıl olacağını bilmiyordum. Evet, kitaplarda bu vardı, bize soruluyordu, biz de cevap veriyorduk. Ben aslında cinsel ilişkinin adının orgazm olduğunu zannediyordum. Ve cinsel ilişkiden zevk alınabileceğini hiç hayal etmiyordum. Bu işten sadece erkekler zevk alır, diye düşünürdüm. Neden? Çünkü bunlar hiç konuşulmayan şeylerdi. Ben de eğitim hayatımda, altı sene tıp eğitimi almış olmama rağmen, bu konularda hiçbir şey öğrenmedim. Cinsel ilişkinin sadece sonuçta çocuk doğurmak için yapılan bir şey olduğu konusunda eğitim aldım. Ve hâlâ da cinsellik, cinsel hazla ilgili bir eğitim verildiğine inanmıyorum. Ki ben tıp fakültesini bitirmişim, düşünün artık!

irem

35 yaşında, temizlik işçisi

13 yaşındaydım, babam beni kocaya verdi. Aybaşı mı diyorsunuz, bizde aybaşı derler, âdet olmamıştım. Eşim vardı 26-27 yaşında. Onun her türlü tecrübesi vardı yani, biliyordu.

Okumayı çok seviyordum ben ama kardeşlerimi büyütmem için babam beni okuldan almak zorunda kaldı. Bizim orada, Nevşehir’de, kayısı bol olur. Onlar kayısı tarlasına çalışmaya gittikleri için ben evde çocuklara bakmak zorunda kalıyordum.

Evlenince kaynanamın yanında kalmaya başladık. Kaynanam, sabah evden çıkardı, akşam gelirdi, kapıyı da üstüme kitlerdi. Akşam gelirken huyu gelirse ekmek alırdı, canı istemezse, kendisi başka yerlerde karnuru doyurursa, almazdı ekmek falan. “Ben sizi beslemeye mecbur muyum?” derdi. Eşimin bir kız kardeşi olmuş ama ölmüş. Bir benim eşim kalmış işte. O da nasıl desem, yani ipsiz sapsız, serseri gibi büyümüş. Çok alkol kullanıyordu, geceleri çok geç geliyordu, ne bileyim mafya adamlarıyla ilgisi vardı, esrar kullanıyordu, hangisine geçeyim bilmiyorum ki ya...

Çok dövmüştür. Çok dövmüştür. Bir keresinde polisler oturuyordu üstümüzde, onlar gelip almıştı beni elinden. Kayınvalidem hiçbir şey yapmamıştı. Kayınvalidemin yanında dövmüştü böyle kapının arkasında, hiç hiç müdahale etmemişti. Üstelik bir de gülerdi, o dövdükçe beni, gülerdi. Bayağı tartışmalı bir dönemimiz oldu, ondan sonra ayrıldık biz kayınvalidemin yanından.

Eşimi sevmiştim... de sonradan sonraya. Çok sevmiştim alıştıkça. Ondan sonra güzel gitti. Güzel gitti ama o mahvetti hayatını. Kuryecilik yaptığı için sürekli dışarıdaydı. Sana satıyordu esrar, ona satıyordu esrar.

Her türlü seksî yaşamıştım ben onunla. Sonradan öğrenmiştim ama iyi öğrenmiştim. Bir gece işte oturuyorduk böyle. Kayınvalidem yine kapıyı üstümüze kilitleyip gitti. Kaynanam da gitti ya nasıl seviniyorum, oh be diyorum yalnız kaldık. Ondan sonra o bana demezdi, ben ona derdim mesela "hadi canım istiyor yapalım." Ben öyle dedikten sonra zati onun da durası olmazdı da... Eşim beni kucağına oturttu... Benim çok hoşuma giderdi kucağına oturmak, kapıdan girdiği zaman böyle sarılıp öpmesi falan. "Hadi gel," dedi, "şuradan bi sigara içelim, biraz da sen iç." Bi kere çektim, iki kere çektim. Tabii o arada hem sigara içiyorum, hem öpüşüyorum falan. Ondan sonra dedi, "git şu yedek anahtarı kapının kilidine sok, annem gelirse açamasın kapıyı." "Bugün," dedi, "yatağa gitmeyelim, burada olsun, nerede olursa orada olsun" falan. "Mutfağa gidelim, banyoya gidelim, bugün," dedi, "her yerde gezelim" falan. Dedim; "Salak, orada yemek yiyoruz, mutfakta olur mu, günah," falan. "Ne günahı ya," dedi, o pek takmazdı böyle şeyleri. İçtim ben o gece, bana bir kere esrar içirdi. Ama o kadar etkilemişti ki beni, salak gibi olmuşum. O anda ne bileyim yapılmayan şeyleri yapmışız yani, ben hatırlamıyorum pek ama. Bir kere de olsa her türlü seksî -ne bileyim ben işte pek anlatılır gibi değil de- yapmışız.

Üç sene sonra kaybettim ben onu. Yok yok yandı, elektrik direğinde yandı. Bu bir inşaat işine girmişti. Gündüz gidiyorlar işte, evin üstünde yüksek gerilim hattı varmuş. Berünki kaldırdığı anda yüksek gerilim kapıyor demiri. Orada kömüre dönmüş zaten. O yüzünü gördüm ben... Kömür gibiydi. Hiç aklımdan çıkmayan, en kötü yaşadığım olay diyelim, onun o yüzüdür. Hiç bakmasaydım belki daha iyi olurdu. Çünkü yol-

da yürürken bile onun yüzü gözümün önüne geldiği zaman bastığım adımları bile bilmiyorum. Getirdiler, önce morga kaldırmışlar ve ben hamileyim o zaman, sekiz aylık. Doğuma işte bir ay on gün vardı. Gömdüm onu işte, gömdüm... Ben de onunla gömüldüm.

Babam geldi, eve getirdi beni. Getirdi ama bir ceset getirdi yani. Ben onu oraya koydum toprağa, babam da beni getirdi canlı canlı koydu odaya. Sonra çok hastaneye falan gittim ben. Çocuk düşer, karnımda ölür diye korkuyorlardı. Hiç yemiyordum ki, hiç yemiyordum. Sonradan işte annem çok teselli verdi bana. "Doğum yap, çocuğun dünyaya gelsin, ondan sonra yeme. Sen ölürsen bile çocuğun yaşasın, o kalsın bana," diyordu. Onlar eşimi beni çok dövdüğü için sevmezlerdi.

Hamile kaldığımda 15 yaşındaydım. Sekiz aylık hamileyken de eşimi kaybettim. Şu anda yaşadığım duyguların hepsi, kızımı gördüğüm zaman canlanıyor. Çok çektim ya, çok çektiirdi ama ne bileyim yine de sevmekten vazgeçmedim.

O dönem bir dört yıl bekâr hayatı yaşadım ben. Ailemin yanında. O kadar zorluklarla büyüttüm ki ben o kızı. Yeri geldi ona sadece boş suyun içerisine şeker atıyordum, şerbet yapıyordum süt yerine içiriyordum. Süt alacak durum bile yoktu. Sonra amcam dedi, "Bu böyle olmayacak. Kızım sen evlen, annenin başından git," dedi. "O kadına yine de iyi kötü," dedi, "biz biraz ekmeğini suyunu verimiz," dedi.

Teyzemin kızı söyledi şimdiki eşimi. Amcamdan istediler, babam olmadığı için. Geldiler işte baktım, eli ayağı düzgün, işte nedir, ayakta durabilen bir insandı, çalışan da bir insandı, işi vardı, abdestli namazlı bir insandı. En azından önceki eşim gibi ipsiz sapsız bir hayatı yoktu.

Ben 19 yaşındaydım, bu eşim 37 yaşındaydı. Geldiğimde bunun dört çocuğu vardı, bir de babası. İstanbul'da bir gecekondu da oturuyorlardı.

Evlendim ama bir hafta eşimin koynuna girmedim. İnsan böyle bir heyecan duyacak birini gördüğü zaman. Elini tuttuğun zaman bir titreşim olacak. Ben tutuyorum odun gibi. Hiçbir şey hissetmiyorum. Eşim her gece yalvarıyordu bana. Bir hafta atlat-tım ama ne zamana kadar, sonra mecbur kaldım. Bir hafta sonra girdim koynuna. Ama o gece eşimi kaybettiğim gün gibi sanki öldüm öldüm dirildim. Yani isteksiz bir cinsel ilişkiyi düşmanım bile yaşamasın yani. O kadar zor oluyor ki, bıçakla böyle parça parça etsinler. İsteksiz bir cinsel ilişkiyi ha ölmüşsün ha yaşamış-sın hiç fark etmiyor.

Cinsellik konusunda çok dayak yemişimdir. Yatmıyordum, içimden gelmiyordu, yatmıyordum. "Canım istemiyor," derdim, "bırak," derdim, "uykum var." İlle de onun dediği olacak, o ak-lına düştü mü yapacak. Gece fabrikada çalışıyordu. Bir gün sa-bahleyin altıda eve gelmiş, "Kalk yatalım," diyor bana. Sabah al-tıda. Çocukların hepsi küçük.. Yatakta dövdü, işte "Yatmıyorsun benimle," falan diye. Kalktım, ayağımda pijama üstümde sadece sutyen var. Kalktım kapıdan çıktım. Bahçeye de fasulye ekmi-şim, işte fasulyelerin arasına girmişim. Sen gel baltanın sapını al sırtına indir. Kalkamadım o fasulyelerin arasından. Yanda am-cası oturuyor. Yenge görüyor camdan. Geldi bunun bir yüzüne tükürdü, "Utanmaz edepsiz," dedi, "şu çocuğa bak, senin yaşı-na bak. Senin çocuğun yaşında," dedi. "Bana karlık yapmıyo," dedi, "bana karlık yapmayan kadını n'apayım ben?" Ondan sonra kadın çıkardı kazağını sırtımı örttü, beni evlerine götür-dü. Dedim "içimden gelmiyor, yenge, zorla olmuyor ki." Dedi, "kızım kapat gözlerini ver gitsin yani. Lanet olsun. Yapacak bir şey yok. Ya ayrılacaksın ya da ona karlık yapacaksın." Çok se-verdim o kadını. Yani o günden bu güne de aynı dediğini ya-pıyorum. Kapatıyorum gözümü, ağlıyorum, ne halin varsa gör.

Konfeksiyonda çalışırken bir arkadaşlık dönemim oldu biryle. Evli olduğumu biliyor, o da evli sonuçta. Bir mutluluk arıyorsun, iki tatlı söz arıyorsun. O kadar hoşuma gidiyordu ki o insan. Ama yanlışları da görüyordum tabii o arada. Evli bir insan ne yaşar, yasak ilişki yaşar. Yani benimkiler duysa, bırak ilişki yaşadığımı, konuştuğumu duysa, beni keserler. Çok ilgilenirdi benimle. Ne bileyim her konuda... elinde bir çikolata olsa, bir elma olsa onu yarıya böler benimle paylaşır. Ve benim çok hoşuma giderdi çünkü evde göremiyordum bunu ben. Almak istemesem bile zorla yedirirdi. Ben yemezsem o da yemezdi. Neyse, artık bayağı bir konuşmamız oldu bununla. İş cinselliğe gelince ben yaklaşmadım. Dedim, "o zaman sen de boşan, ben de boşanayım, ancak o şekilde olur. Seninle ben bir ömür boyu dost hayatı yaşarım ama cinselliğe geldi mi asla," dedim, "olmaz." "Çünkü," dedim, "sen de evlisin ben de." Sonuçta onu kabul etmedi.

Onda da o istek vardı, bende de. Güzel de olurdu yani ama güzel de olmazdı çünkü sonuçta iki yuva yıkılıyordu. Onun karısı ortalıkta kalıyordu. Ne bileyim, bir yuvayı yıkmanın bedeli, yani günahı, o kadının bedduası zati sen evlensen bile seni ayakta tutmaz ki. Bilmiyorum ben öyle şeylere çok inanıyorum. Ben onunla da çok konuşmuşumdur. Bir anlık bir zevk için değmez ki. Ama hoşuma gidiyordu onun öyle koluma girmesi bana sarılması. Sarılırdı. Ona izin verirdim. Öyle sahilde falan gezmemiz. Beykoz güzel yer, akşamüstü alırdı beni, inerdik sahile doğru. Ne bileyim, yiyecek bir şeyler alırdı, otururduk dertleşirdik. Ben ağlardım, o da ağlardı. Öyle bir güzel dostluk yaşadım yani. Bayağı bir böyle sürdü. Ben işten ayrılınca kaldı yani öyle kaldı. Onu da orada öyle bıraktım.

Pişman olurum diye bıraktım. Aslında çok saçma yani, sevdiğin insanla yaşayacaksın her şeyi. Yok eşimin yüzüme bakmam, yok namusum gidecek... Ne namusu? Bence sevdiğin

insanla yaşayacaksın her şeyi. İsterdim ben o insanla her türlü şeyi yaşayayım, ilk eşimle yaşadığım şeylerin aynısını yaşayayım. Evimde bulamadığım şeyleri, ne bileyim onunla dolu dolu yaşamak isterdim. O da çok istiyordu... Şu anda pişmanım. Şu anda neden pişmanım? Eşimin bana yaptıklarından dolayı. Suçsuz yere beni çok aşağılamıştır eşim. Suçsuz yere bana "orospu" demiştir, "fahişe" demiştir. Ve ben o insanın koynuna giriyorum, onunla yatıyorum, karılık yapıyorum ama, bilmiyorum, bana hep tatlı sözlerle yaklaşan bir insana ben yaklaşmamışım.

Yaşamak isterdim, her şeyi dolu dolu yaşamak isterdim. Zati yaşıım gelmiş 35'e... aslında 30-35 yaş en güzel yaş yani. Tam yaşanacak çağ. Ne bileyim, bir komşum var, mutfaktan bazen seyredirim, eşi salata yaparsa kadın yemek yapar, eşi sofrayı hazırlarsa kadın ne bileyim ekmeğini keser. Ben mutfağın camundan hem izlerim hem ağlarım. O kadar mutlu bir aile ki, anlatamam. Mutfakta öyleyse her konuda öyledir. Her şeyini paylaştığı bir insan... Çok özeniyorum sonuçta. İşte böyle güzelim...

ağlama ve gülüm

23 ve 20 yaşında, pazarlamacı

Ağlama: Buraya geldiğimde çok mutsuzdum. Trabzon'da arkadaşlarımı bırakıp İstanbul'a gelmek çok acı gelmişti bana. İki ay boyunca sınıfta hiç kimseyle konuşmadım. Hep ağlardım. Sonra camdan dışarı bakıp şiir yazardım. Çok şiir yazdım o dönemlerde. Sonra Gülüm'le tanıştık, İmam Hatip'te.

Gülüm: Ben de Bitlis'ten geldim. Benim de pek bir muhabbetim yoktu kimseyle.

Ağlama: Gülüm ile tanıştıktan sonra hep birlikte olduk. Onsuz hiçbir şey yapmazdım. Bunu edebiyat yazılısından çıkarak peşime takıp gittiğim olmuştu. Yani yazılı oluyordu bir gün, ama benim bir toplantım vardı, onun da sınavı, hocaya yalvardım, aldım gittim.

Gülüm: Ben de hiç mutluluk duymuyorum onsuz bir yerde.

Ağlama: Bu işi de onun için okuldan sonra bulduk. Ki beraber geçirelim. Ailesi izin vermiyordu.

Gülüm: O izni de zor aldık zaten. Ya şu anda pek bir problemim yok. Artık ailem de tanıyor Ağlama'yı. Zaten ilk tanışmamız da, ailelerimizi tanıştırmamız da bir başka olmuştu.

Ağlama: Benim hiç arkadaşım yok ya, özellikle de Karadeniz'in dışında. Ne annemler kabul eder ne ben. Hiç yoktu. Bunu bir sevdik ki. Annemleri alıp gittik Gülüm'ler'e. Aman! Konuşurken annesi Kürtlüğü savundu... Annem böyle dürtüyor beni, hadi gidelim, hadi gidelim. Daha çay falan içtiğimiz yok. Ama Gülüm'le bizim çok samimi arkadaş olduğumuzu hepsi biliyor. Geldik eve. Annem dedi ki, "Ben senin hiçbir şeyi-

ne karışmamışım ama o kızla görüşmeni kesiyorsun, onlar aşırı derecede Kürt.” Çok şaşırmıştı.

Gülüm: Ya benim annem de esprili bir insandır, kesinlikle öyle şey hiç söylemezdi, annesi geldiği zaman onun yanında söyledi yani. Bir acayip oldu o zaman da.

Ağlama: Gülüm’ü tanımadan önce ben hayatta konuşmazdım ki Doğulu birisiyle. Sadece Karadenizli olacak. Hocaların Doğulu olanını bile sevmezdim. Yani sanki o şeylerden, yani PKK olayı çok etkiledi bizi. Ama bunların hepsi yıkıldı. Gülüm yıktı hepsini.

Gülüm: Her insan bir değildir. Daha önce hiç Doğulu görmedikleri için böyle diyorlar.

Ağlama: Evet. Karadeniz’in de kötüsü var. Bir Doğulu gelseydi mesela Trabzon’a kesinlikle iki üç gün kalabilirdi, ondan sonra kalamazdı. Ama şimdi gittiğimizde gayet normal, ev yeri bile almışlar yani. Hatta öyle ki bizim arkadaşla bir gün bakıyoruz karşılıklı Kürtçe konuşuyorlar, arkadaş dedi, “Bak burası AB’ye girmiş bile, Kürtçe serbestleşmiş.”

Gülüm: Ben 20 yaşındayım.

Ağlama: Ben 23, onun ablasıyım.

Gülüm: Ama bana bir türlü abla dedirtemedi.

Ağlama: Çok dedirtmeye çalıştım, takılıyorum ona, normalde herkes bana Laz der, çok da severim Laz kızı denmesini, hayatta bak yedi senedir ağzından ne Laz kızı kelimesi çıkmış, ne de abla demiştir. Şimdi biz birbirimize isim de demiyoruz, “aşkım”, “bir tanem” gibi kelimelerle birbirimizi çağırıyoruz.

Ağlama: Bununla biz şimdi aynı işte çalışıyoruz akşama kadar, geliriz önce bize uğrarız, ondan sonra otobanın karşı tarafına, Gülümler’in tarafına geçeriz. Sanki gündüz hiçbir şey konuşmamışız gibi iki saat orada konuşuruz. Ne bulup ne konuşuyoruz onu da bilmiyoruz ama iki saat kesin konuşuruz. Hafta sonu genelde beraberiz. Ev işlerine baktığımız da yok. Ev bize göre değil ya... Sonumuz ne olacak bilmiyoruz. Bazen diyorum

ki git de kurtulayım senden. Çok takılıyorum ona. Git kurtulayım senden! Ama hep hayallerimizdedir işte Gülüm'le bir evde kalmak, bir işte beraber çalışmak. Bütün gün onun planını kuruyoruz n'apabiliriz diye.

Ağlama: Aldığımız maaşı muhakkak kıyafete harcarız ya da gezmeye. İstanbul'u baştan dibe gezmişizdir Gülüm'le.

Gülüm: Severim İstanbul'u.

Ağlama: Hafta sonumuz İstanbul'da gezmekle geçmiştir. En çok Kanlıca'ya gideriz. Yoğurt yemeye. Bir de Mıhrabat'a çıkıp güneşin batışını seyretmek.

Gülüm: Çok güzeldir oralar.

Ağlama: Üsküdar'da balık etmek yemek. Ramazan aylarında da kesin iki gecenin birinde Eyüp'de iftar açarız, herkes caminin önünde iftar açar, biz Gülüm'le mezarlığa çıkar mezarlıkta açarız. Necip Fazıl Kısakürek'i çok seviyoruz ikimiz de. Onun mezarının orada, işte yukarıdan aşağıya öyle kuşbakışı çok güzel oluyor. Buradan işe yürürken mezarlığın içinden gideriz. Hepsine selam vere vere. Kuran okuya okuya...

Ağlama: Benim şeyim vardır, koyu Trabzonsporluyum. On-dan kavga ederiz yani bununla.

Gülüm: Bende hiç yok. Ne parti tutarım, ne maçla bir alakam vardır.

Ağlama: Hiç maça götüremedim bunu ama. Şimdi her eve gideriz çalıştığımız mahallede. Yani gidip bakın, her evin ziline altına Trabzonspor yazmışımıdır. Onu da hiç kimse silmez. Fenerli olan bile silmez. Bunun maça hiçbir ilgisi yoktur. Mesela ben siyasi partilerin toplantılarına çok giderim. Bütün partilere girer çıkarım ama bu gelmek istemez. Takılır peşime sadece.

Ağlama: Birbirimize kızdığımızda bu normalde fazla konuşmuyor. Ben kızmışsam buna basarım şarkıyı, ileriden giderim. Bu da kızar işte, "Kızdığın zaman yüzüme açık açık söyle, n'oldu?" diye.

Gülüm: Ben kızdığım zaman yüzüne açık açık söylerim ama o söylemiyor.

Ağlama: Ha o söyler ama ben manalı türküler söylerim. Mesela bir şey dese gücüne gitse “yaraladın beni” diye türkü söylerim. O an gelir aklıma. Bir de bir şey olsa onun peşine kesin bir fıkra anlatırım. O olayla ilgili kesin bir fıkram vardır. Ama yine de ben bunun yüzüne kızdığımı diyemiyorum. Korktuğumdan mıdır bilmem. Gülüm işe eğer bir gün gelmemişse ben hiç kimseyle konuşmam, gülmem, aklım başımdan gidiyor ya. Bir keresinde çok ciddi bir tartışmamız olmuştu. Hiçbir şeye yaramaz bir konudan üç gün görüşmemiştik. Ondan sonra bir baktım ben çok şeyim. Gülüm’e hep demişimdir, bu arkadaşlığı gerçekten idare eden belki de odur.

Gülüm: Arkadaşlıkta olur her şey.

Ağlama: Gerçekten o her şeyi alttan alır, ama ben olaylara tepeden inme bakarım. Bir anda kızmışsam, bu Karadenizlinin yapısında var, yani bir şeye kızmışsak hemen parlıyoruz. Daha sonra bunun hatalı olduğunu anlıyoruz ama o an o öyle değişmiyor. Çok basit bir olaydan tartışmıştık. Kavgamız üzerimde öyle bir etki yapmış ki ben hasta olmuşum, düşmüşüm yatağa. O gün oruç tutamadım, öyle bir hasta oldum. Ben bunun yanına gitmedim, bir baktım çiçekle geliyor, geçmiş olsun. Ağlaya ağlaya... Kalkmadım. O da içeriye girmedi. İşte kapıdan çiçeği verdi, ben de sobanın yanında yatıyordum. Bu gitti. Annem dedi ki, “Çok ayıp ettin, keşke kalksaydın kızın yanına.” Dedim, “Anne, ben niye ayıp ettim, o ayıp etti. Gelseydi yanıma, ben hastayım.” Hep de üstteyim yani zeytinyağı gibi. Daha sonra o hastalıkla kalktım gittim merkeze bir çiçek aldım ben bunlara gittim.

Gülüm: Aramızda bir şey geçse onun ailesi beni savunur, benimkiler de onu. Ailem der, “Kesin sen bir şey yapmışsındır.”

Ağlama: Bir keresinde bana çok kızdı, ayakkabıyla şurama vurdu. Ulan bir yarıldı.

Gülüm: Dayak da atmışım.

Ağlama: Küçük ama dövüyor yani. Şu kemiğin üzerine bir vurdu, orası böyle ayrıldı. İnanın gözümden yaş geldi. Bu da diyor ki; "Oh, ağlattım seni!" Ama kemiğime aşırı derecede vurmuş ya. Neyse, gene o gün bugündür onun bir dediğini iki etmedik herhalde.

Gülüm: Yok etmedin.

Ağlama: Ne oldu, bir daha da gözümü ayıramadım Gülüm'den.

Gülüm: Çaktırmadan vurmuştum ama sert geldi.

Ağlama: Bir vurdu ama var ya hâlâ da o yara izi orada vardır öyle ayağımda.

Gülüm: Beni unutmazsın işte!

Ağlama: Evleneceğim kişi çok önemli. Ve ben o kişiyi de bulamadım. Hep sosyal faaliyetle ilgilendiğim için erkek milletine kardeş gözüyle de bakıyorum. Yani birisi bana o niyetle gelse kardeşim deyip onu geri çeviriyorum. Kimseyi de sevmiyorum. Tüm sevgim Gülüm'e olduğu için. Ben diyorum ki Allah'tan öyle birisi çıksa ki karşıma, hiçbir şeyini istemiyorum, bana destek olsun. Bana yardım etmesine ihtiyacım yok.

Gülüm: Şu anda düşünmüyorum ben de, istemiyorum da.

Ağlama: Şimdi aslında bununla bir dönem bir dargınlığımız oldu. Hep hedefimiz Gülüm'ü Trabzon'a gelin etmektir. Biri çıktı, Cemil abi, bizim oralı, bu da kabul etti.

Gülüm: Babam bilmiyor, annem de bu olaya pek ciddi gözüyle bakmıyor. İşte sürekli onun gözünde hâlâ benim küçük kızım, sürekli benim yanımda kalacak. Erkeklerle görüşmeme pek taraftar değil. Sadece Gülüm'ün bir anlık hevesi, geçer gözüyle bakıyor. Pek bir baskı yapmıyor. Ama işte daha tam bilmiyor detayını. Belki öyle bir şeyler olsa, evlilik falan, kabul ederim belki. O gözle bakıyorum ama bakalım.

Ağlama: Kabul ettiği gün geldik eve. Ben bunu kaybettim diye bunların yanında, ailem de yanımda, normalde hiç ağlamam, ağlasam da bir odada tek başıma ağlarım. Bunların hepsinin yanında bir ağladım. Beni durduramıyorlar. "Kız yok şimdi

gitmiyor.” Ondan sonra başladılar görüşmeye, sanki aramıza o girdi. Gülüm’ün sırtı bana dönük yüzü ona dönük. Uykum gitti.

Gülüm: Araya mesafeler girdi yani...

Ağlama: Çok mesafe koymuştum araya. Hatta bir mektubum vardı Gülüm’e.

Gülüm: Hâlâ duruyor.

Ağlama: Hâlâ saklıyor onu. Bırakmıyorum seni artık diye. Ama ben çok üzülmüştüm. Paylaşmıyorum. Normalde sevdiğimi demem, ama buna her zaman derim. Ondan sonra taktım buna ben kafayı, “Sen bana içinden gelerek sarılıp öpmüyorsun,” diyorum. “Ben yapamıyorum işte, gösteremiyorum,” der. O ara bayağı bir soğukluk oldu Gülüm’e karşı.

Gülüm: Yani şimdi Ağlama benim dostum, en yakın dostum ama sonuçta sevdiğim insan da Cemil. O da anlayışlı davranıyor. Kesinlikle belli bir sınır koymaz araya.

Ağlama: Cemil Abi’nin annesine giderdik biz. Ben daha önce, bunlar da işte, gelirdi Gülüm de benle. Ama o zamanlar öyle bir şey yoktu. Annesi hep derdi, “Ya herhalde sizin ikiniz de aynı eve gideceksiniz. Sizi nasıl ayıracaklar?” Sonra oğlu aldı bunu, ayrıldık.

Gülüm: Yok canım daha ayrılmadık, di mi? Zaten ayrı bir geleceğimiz yok.

Ağlama: Annem sabah diyor ki, “E evlendi, n’apcaksın?” “Herhalde” diyor, “evlerine gideceksin.” Kardeşim de diyor, “Olsun, gider kalır.”

Gülüm: Evlatlık alacağım! Ama ne olursa olsun, Ağlama mı o mu deseler, herhalde Ağlama’ya daha dönük olurum. Yani Ağlama’nın sevgisi daha ağır basar. Sonuçta Ağlama ile yedi yıllık bir muhabbetim var, ama onunla sadece altı ay diyebilirim. O hayat kuracağım insan, Ağlama bir ömür olacak dostum.

Ağlama: Ama biz yarını hiç düşünmüyoruz. Normalde başka şeylerde yarına planlarımız oluyor, arkadaşlığımızda

yarına yönelik planlarımız olmuyor. Çünkü yarın deyince korkuyoruz. Hep olumlu değil olumsuz aklımıza geliyor. Ayrılacağız. Korkunç bir şey.

Gölüm: Geleceğin ne olacağı belli olmaz. Garanti veremeyiz. Ama Ağlama'ya karşı sevgim hiçbir zaman bitmez. O ne kadar bitti dese de.

deniz

29 yaşında, tiyatro yönetmeni

Gençlik maceramdı. 21 yaşındaydım. İngiltere'ye tiyatro okumaya gittim ve çok sevimsiz bir ortama düştüm. Kendimle özdeşleşti-remediğim insanlarla dolu bir ortam. Böyle soğuk soğuk... Gitme amacım biraz kendimi tanımak, biraz da tiyatro yapmaktı. Okulun ilk günü tiyatro seçmelerine giderken asansörde onunla tanıştım. Sean. Adını telaffuz edince bile etkileniyorum hâlâ. Çok iyi bir oyuncu, çok yakışıklı, çok beyefendi, modern tiyatro çalışıyor. Biz baktık bir sürü ortak noktamız var! Bayağı bir konuştuk falan. Ders programımızı karşılaştırdık. Bu, derslerini bana göre ayarladı. Öyle bir ortak dil yakalamışız ki o da şaşıyor. Frekanslarımız korkunç uyuyor. İkimiz de o soğuk ortama uymayan tipleriz. İkimiz de okuldan nefret ediyoruz. Ortam çok sessiz, biz çok sesli. Sabahtan akşama kadar ortamı dağıtıyoruz. Neyse, bir süre sonra ben bu çocuğun bana âşık olduğuna karar verdim. Herkes de zaten bizi çıkıyor zannediyor.

Bir akşam bölüm partisine gidiyoruz ve partide fiziksel bir şeyler oluyor. Herkesin ortasında öpüşmeye başlıyoruz. Sonra dışarıda devam ediyor. Ama bu arada anlayamadığım bir şeyler, bir gariplik var. Çok rahatsız bir şekilde onun evine geliyoruz. Önce ben yavaş yavaş soyunuyorum. Bu benim göğüslerimi gördükten sonra önce bakmamaya çalışıyor, sonra, "Bu akşam yapamayacağım. Şeyy... Sana söylemem gereken bir şey var. Ben eşcinselim," diyor.

Önce yalan söylüyor sandım açıkçası ve kendimi aşağılama içine girdim. Herhalde benim yüzümden devam edememişti o ak-

şam. Çirkindim. Ne bileyim, beni çıplak olarak görünce söylemişti bunları. Yani öyle inanılmaz geldi ki... O kadar okudum ettim, böyle hikâye duymadım. Madem eşcinsel, niye benimle bu kadar dolaştı, flört etti, çıkıyormuşuz gibi yaptı? Benimle sevişmeye başladı?

Sonra zor bir dönem başladı. Ayrılamadık. Tutkulu bir biçimde birbirimize sarıldık. İmkânsızlığımıza. Ben bir taraftan kabul ediyordum durumu, bir taraftan da acı çekmekten perişan vaziyete düşmüştüm. Ben ona âşıktım, başka kimseyi tahayyül bile edemiyordum. Ama bazen bakıyordum o gidip birtakım erkeklerle tek gecelik ilişkiler yaşıyor. Şimdi bu aldatma mı değil mi? O kadar kafam karışık ki üzülmeli miyim bu ilişkilere sevinmeli mi bilmiyorum. Hep bana dönüyordu sonunda. Ama ben ondan başkasını... Tabii arada bir ben de onu kıskandırmak için birileriyle çıkıyorum ama herkes beni had safhada bayıyor. Ben sadece Sean'ı düşünüyorum. Onu kıskandırmak için biriyle yemeğe çıksam, bütün akşam saatime bakıyorum; bu saçma gece ne zaman bitecek ve ben Sean'a telefon edebileceğim diye.

O yaz herkes evine dönüyor. O İrlanda'ya, ben İzmir'e. Ama bu beni sürekli telefonla arıyor ve sonunda çok çok akılsızca bir şey yapıp ertesi sene onunla bir eve çıkmayı kabul ediyorum. Evde bizden başka kalanlar da var. Bizim de odalarımız ayrı. Bu arada ilişkide şöyle bir şey var: Sürekli oyun oynuyoruz, rollerimiz oluyor. Artık sabahtan akşama kadar karı-kocayı oynuyoruz. 24 saat tiyatro oynuyoruz ve çok eğleniyoruz. Bu arada herkes bizi birlikte anıyor. Deniz-Sean şeklinde. Ayrılmaz ikili.

Okul batıyor, derslerden çıkıyorum, maddi sıkıntı içindeyim ve sonunda bir sonraki sene için Sean'la birlikte ayrı evde oturmaktan vazgeçiyorum. Bunu duyan Sean beni çok sevdiğini, benden ayrılmak istemediğini ve benimle birlikte olmak istediğini söylüyor. Ben de âşığım ya, olayı sonuna kadar zor-

luyorum. Birlikte terapiye gitmeye başlıyoruz. Ama bu da bir sonuç vermiyor. Terapist açıkça söylemese de bir süre sonra anlıyorum, Sean biseksüel değil, gey ve değişmeyecek. Sonunda ben ayrılmaya karar veriyorum.

Sean'ın daha önce kadınlarla ilişkisi varmış ama onlara karşı neler hissettiğini hâlâ anlamış değilim. Yani cinsel ilişkiye girebildiyse, ne bileyim, o kadınları gerçekten sevdi mi? Duygusal birliktelikler miydi bunlar? Yoksa hani böyle gözlerini kapayıp... Hani erkekler eşekleri de düzebilirler! Neyse, onunla birlikteliğim (ya da adına ne diyeceksek yaşadıklarımızın) üç yıl sürdü. O kadar inanmıştık ki birbirimiz için yaratıldığımıza. Ya da en azından ben inanmıştım... Bırakmak çok ama çok zordu. En büyük rahatlama onun Londra'dan taşınmasıyla oldu. Aynı şehir ikimize çok dar geliyordu zaten. Taşınmasıyla birlikte ben Londra'da yeni bir hayata başladım...

şoğig

28 yaşında, yönetici

Erkek arkadaşım Türk. Biz Hristiyanız. Bir kilisemiz var Kumkapı'da. Azınlıklarda kilise hani dinden çok sosyal bir ortam. Bizimkiler kilise ortamını sosyal olarak yaşıyorlar. Kiliseden sosyal beklentileri var, bana bir koca bulmak gibi.

Koca adayımız onlara göre beyaz, Ermeni, Hristiyan olacak. Şimdi bizimkiler bu Türk meselesini çok garip yaşıyorlar. Dost olduğu sürece Türkleri seviyoruz fakat onlar ailenin bir parçası değil, onlar "diğerleri", bizden değil, uzaktan sevmek aşkların en güzeli... Aile başka bir şey. Çekirdek aile, Ermeni aile, cemaat aile, güzel aile...

Erkek arkadaşım bize geliyor, mesela, diğer arkadaşlarım gibi, yeniliyor içiyor, gülünüyor eğleniliyor, ama ilişki bir nevi rakı sofrasında kalıyor. Çok zamandır birlikteyiz Orhan'la fakat bunu bizimkilere kesinlikle söyleyemem. Kesinlikle kabul etmezler.

Dışardan bakanlara göre; anlıyorlar, ama anlamamayı tercih ediyorlar. Hani biz nasıl inkâr ediyorsak ilişkimizi onlar nezdinde, yalan söylüyorsak, onlar da kendilerine yalan söylüyorlar. Annem arada sırada soruyor, "Orhan'la aranızda bir şey var mı?" diye. Ben de yalan söylüyorum: "Yok!" Ama tabii bilmemeleri mümkün değil... mi?..

Beni en çok üzecek şey: bilmelerine rağmen, bilmiyor gibi yapmaları ve bütün sorumluluğu bana yüklemeleri... Kendi

bencilliklerinin, rahatlıklarının bana zarar ve üzüntü vermesinin onların tavrını değiştirmiyor/ değiştirmeyecek olması... Ben üzüliyorum, onlar inkâr ediyor, hayat devam ediyor...

Orhan'ın ailesi de ayrı âlem – bizimkilerden tamamen farklı olsa da ortak payda bu ilişkinin yasak ve kötü olması... Onlar aramızda bir şeyler olduğunu hakikaten öğrenmişler ve Orhan'la yüzleşip, "Bula bula bize bu yamuk Ermeni'yi mi buldun?" diye bayağı hırpalamışlar onu. Tabii Orhan'la benim kendi ailelerimizle ilişkilerimiz çok farklı... Ama o bir şekilde benden daha güçlü, çok zaman... O az hırpalanmış, ben daha defolu...

Orhan'ın ailesi beni tanımayı reddedip baştan beni sevmeyi seçiyor. Benim ailem ise Orhan'ı tanmasına ve hatta sevmesine rağmen ilişkiyi onaylamamayı/ varlığını inkâr etmeyi...

Orhan'ı seçimimde aileme karşı tepkisellik: Belki, bilmiyorum, olabilir ama sadece o olamaz... Benim ilk erkek arkadaşım o ve o zamana kadar hep baba/ azınlık/ etraf/ taraf kriterleriyle büyümüştüm. Hatta tam Orhan'la tanışmamızın arifesinde karşıma Ermeni, babamın çok sevdiği bir adam çıktı. Birini bana kalalayacaklar ve ben onunla evlenmek zorunda kalacağım diye zaten korkuyordum. Çocuğu ben de çok seviyordum ve hani gezerim, dolaşırım, sohbet ederim ama o çocukla hayat kurmak, kendi evimde yaşanan hayatı yaşamak istemem. Hani bu belki babama şu âna kadar söylediğim en uç laf ama; "Onunla sen yatmayacaksın, ben yatacağım," deyip o işi orada kapattım.

Onu söyledikten sonra Orhan çıktı karşıma ve ben ilk günden çok sevdim onu... her şeyini... öylesine... sorumsuzca... çok içten... çok güzel... ama bir o kadar da korkarak/ çekinerek... Güzel arkadaş olduk... Hayatı beraber sevdik ama hep korkmaya devam ettim bir gün ayrılacağımızdan... O tehdit haya-

tımızdan hiç eksilmedi... Çok korktum, çok korktum... İkimiz de biliyoruz ki birbirimizden ayrılmayacağız ama biz her gün diyoruz ki; "Biz birbirimizden ayrılmalıyız, bu böyle olmayacak çünkü ayrı dünyaların insanlarıyız." Türk filmi kahramanlarıyız anlayacağın...

Ayrılık ihtimali, gereği ve tehdidi ilişkinin üzerinde dönse de ben Orhan'a çok âşık oldum. Aşkla beraber üzerimden bir yük kalktı, baba yükü kalktı. "Ben âşığım," diyordum. Soruyorlardı, "Ne işin var?" "Ben âşığım abi, dükkân kapalı." Böyle oldu ve ben ondan sonra her şeyi akışına bıraktım.

Yazıyordu Orhan o zaman, ona tutulduğumda... Hâlâ da yazıyor... Hem bir yazara/otoriteye âşık oluyorsun, hem edebiyata, hem arkadaş olmaya âşık oluyorsun, her şey bir arada. Hoş, o zamana kadar nasıl âşık olunur, nasıl sevgili olunur zaten bildiğin şeyler değil... Bastırılmış ya da çarpıtılmış şeyler... Akşam birlikte yatıyorsun ve sabah kalktığında, "Herhalde biz artık sevgiliyiz," oluyorsun, çünkü ondan önce öyle bir deneyimin yok, ne olduğunu bilmiyorsun.

Gelecek? Hiçbir şey düşünmüyoruz. Çok günlük yaşıyoruz. Çok günlük yaşadığımız için de çok stresli yaşıyoruz. Her şey veya hiçbir şey kavga sebebi olabiliyor ve kavgalar hırpalayıcı boyuta varıyor. Evet, her hafta ayrılıyoruz ama ben koşa koşa ona geri dönüyorum. O bana geri dönmüyor çünkü onun hayatında sarılacağı başka şeyler var... Bana tutkulanmamak öğretildi ona, mantıklı olmak... Ben tutkulanmamam gereken bir şeye tutuldum... gönlüm onunla dolu... Yanında çokça suçluluk, bir sürü "mecburi" yalan... Ne acayip şey mecburi yalan... zavallıca...

Eskiden yazardım, eskiden iyi yazardım. Beğendi Orhan yazdıklarımı ya da ilginç geldi ona... Kestim yazmayı... suçluluktan belki, hissettiklerimi şekil olarak karşımda görünce da-

yanamadım belki... durumdan, şartlardan utandım... yazının kalıcılığından korktum... ve belki de en önemlisi cezalandırdım kendimi... yazıyı içime hapsettim... çeperlerime vurmaya başladı suçluluğum... dışıma çıkamadı acım, paylaşamadı... canımı yakmaya devam etti, usul usul, içimde... paylaşılmadan... orada...

Çünkü ben babama anneme karşı hâlâ çok suçlu hissediyorum... Çünkü bu adamı evime sokuyorum ve "Benim arkadaşım" diyorum ve onlara her gün her an her dakika yalan söylüyorum ve belki bunun için birazcık cezalandırılmam gerekiyordu. Yani evet bu benim hayatım ve onlar çok karışıyorlar biliyorum ama onlar 60 yaşında ve ben onları değiştiremem. Bu saatten sonra onları mutsuz etmeye hakkım yok. Bunun karşısında ben mutsuz olmayı kabul ediyorum.

Bütün bu ilişki süresince benim her yerden suçluluk hissetmem için neden var. Anneme, babama ve onların tüm dostlarına karşı suçlu hissederken, kendi sevgilime, canıma karşı da suçluluk hissediyordum çünkü onu da fiziksellikten esirgiyordum... Pis, aşağılık bir durumdu bu. Her seferinde çok utanıyordum, her seferinde çok üzülüyordum. Ama böyleydi. İşin ilginç tarafı Ermeni cemaatinde Türk toplumunda olan cinsel/ahlaki kodların hepsi aynı ve belki daha fazla ve tutucu...

Ben sinirlendiğimde ortalığı dağıtıyorum, o arkamdan topuyor. Çok agresifim, fizikselim, kırıyorum döküyorum... Beni tutmasa belki ona da zarar verebilirim. Allah'tan o buna izin vermeyecek kadar güçlü, çünkü böyle bir şey olduğunda daha da dibe vuracağımı biliyor, zarara engel oluyor. Ama ben hiçbir zaman kendimden emin olamıyorum. Anlayacağınız bizim evde ev içi şiddet cinsel kimlik değiştirmiş durumda. Niye şiddet? Her şeye sinirleniyorum ya da her şeye sinirlenebilirim. Etraftan/aileden-çevreden/hayattan topladığım bütün mal-

zemeyi kendi kızgınlığıma katıyorum ve mega bir patlama yaşıyorum. Şeyi biliyorum, ben de babam gibi davranıyorum sinirlendiğim zaman, aynen ve tastamam babam gibi. Şiddet o kadar aşağılık bir durum ki kendini besliyor ve insan bir kere şiddete başladı mı o katlanarak artıyor. Çok kolay öğreniliyor şiddet... Benim de derimin altına işlemiş... Babamın anneme karşı uyguladığı şiddet var... Çocuk, genç kız, kadın, erkek... kim olursa olsun travmatik... Araya giriyorsun ve dağılıyorsun. Onu herhalde çok bastırılmışım, hiç su yüzüne çıkarmak istemeyeceğim kadar. Ben küçükken babam beni de dövecek diye korkardım – korkaktım ben, hâlâ korkuyorum... Ben kaçtım yani, iyi kız olmam gerektiğini öğrenmiştim. Hâlâ kaçıyorum...

Ben Orhan'la sekiz yıldır beraberim. Fiziksel olarak beraber olmamız bundan altı ay öncesine denk geliyor. Bu kadar zamandır çeşitli şeyler yapıyorduk fakat fiziksel olarak bekâretin kaybedilmesi bundan altı ay öncesine denk geliyor. O da benim onunla Fransa'da olduğum zamana denk geliyor.

Penetrasyon meselesi de pek bilindik bir hikâye... Aman bekâreti kaptırma... Baban seni sevmez sonra... Zaten ilk penetrasyon kazara oldu... Ondan sonra bir süre daha birlikte olmadık... Ama üzerine de hiç konuşmadık. Tekrar birlikte olmaya cesaret edemedim bir süre hani belki bir şey olmamıştır hâlâ oradadır diye. Ondan sonra bir kere daha oldu ve ondan sonra bilerek ve isteyerek devam ettim.

Ailenin gölgesinden çıkmak ve Fransa'da olmak bana sokakta mutlu yürüme fırsatı verdi. Orhan'la mutlu olma fırsatını verdi. Pek çok insandan farklı olarak eğer bana "Özgürlük nedir?" diye sorarsan bence sokakta yürümektir, sadece sokakta yürüyebilmektir.

hilda

23 yaşında, öğrenci

Annem iki kere evlendi. Biyolojik babama baba demiyorum. Bir şey demiyorum, senli benli konuşuyoruz. Üvey babama baba demek zorunda kalmıştım çünkü zorlamışlardı. Bana çok kötü davranıyordu. Annem de çok sessiz kalıyor gibi geliyordu, üvey babamın bana yaptıklarına karşı. Babama falan da çok kızdım sonradan, benim rahatsız olduğumu bildiği halde hiç sesini çıkarmadı diye. Hatta o da dostane ilişkiler kurmaya çalıştı üvey babamla. On yedi yaşındayken babama saydım döktüm, "Bunları yapmıştın, şunları yapmıştın," diye falan. Üzüldü galiba o sırada, ama üstünü örttü sonra kolaylıkla. Sonra annem zorla da olsa boşandı bu kocasından da. Adam anneme kalan mirası tüketmişti, biz de bir süre ondan kaçmak zorunda kaldık.

Annem on bir yaşındayken bana cinsellikle ilgili bütün hikâyeyi anlatmıştı, "Şöyle olur, böyle olur, çocuk şöyle olur," diye. Ona böyle anlatmamışlar, o da acısını çekmiş. Hayatında taciz sorunları çok var. Sonra kendi kendisine öğrenmek zorunda kalmış, ansiklopedilerden falan.

Ben asla evlenmeden önce yatılmaz falan diye düşünmedim. Hatta çocukken şey diye düşünürdüm, "Allahım lütfen büyüyünce ben birisiyle yatayım." İlkokulda mesela cinsel isteklerim şimdikinden çok daha fazlaydı. Bayağı sıklıkta mastürbasyon yapıyordum, neredeyse her gece. Kendimi suçlu da hissediyordum. Bir gün annem yakaladı. Ve şey dedi, "Biliyorum çok zevk alıyorsun ama büyüyünce seninle konuşuruz." Ben çok utandım. Kötü bir şey söylemedi aslında ama ben her

seferinde bir daha yapmayacağım diyorum, sonra gene yapıyorum falan. Ergenlik döneminde bana saçma gelmeye başladı. O zaman gerçek bir insan arıyorsun. Ben çocuklukta çok serbest düşündüm, fakat sonradan ergenlik döneminde bastırdım. O döneme kadarki düşüncelerimden suçluluk duydum gibi geliyor. Yani şimdi daha rahatım, daha sakırım ama o baskıyı çok hissettim. "Benim bir sevgilim olmak zorunda" baskısını çok hissettiğim için yürümedi hiçbir şey.

Lisede öyle bir okulda okudum ki bakire olduğundan utanıyorsun. Herkesin bir şekilde erkek arkadaşı var ve zaman geçtikçe üstüne daha çok yük biniyor. Zaten içe kapanık birisiydim, iyice içe kapanmama sebep oldular. İçe kapandıkça insanların üstüne geliyorlar. Özellikle erkek çocuklar, "Niye ilgilenmiyorsun, niye bizimle konuşmuyorsun?" diye sordular. Hatta, "Sen eşcinsel misin?" diyenler de oldu.

Lise birde bir bunalım yaşadım, altı ay âdet görmedim falan. O senenin sonunda fark ettim bir çocuk benden hoşlanıyor. O da çok tuhafıma gitti çünkü bana o sene içerisinde, "Kimse senden hoşlanmaz" falan diyorlardı. Neyse, o da çok sessiz sakın bir çocuktü. Ben de ondan hoşlanmaya başladım. Çok mutlu olmuştum. Bir ay sonra neredeyse çıkacağız ve ilan edeceğiz. Birden erkeklerin bana bakışı değişti, neredeyse yarısı bana asılmaya başladı. Hatta aralarından biri okulun en çapkınlarındanı.

O sevdiğim çocukla aramız bozulunca lise sonda yine içime kapandım, sadece test çözüyordum. Birçok insanla ipleri kopardım, en iyi arkadaşşıma, "Bir daha yüzünü görmek istemiyorum," dedim, babama, anneme saydım döktüm. Herkesi mutsuz ettikten sonra... O arada hani o çapkın çocuk dedim ya, bir şekilde benimle alay etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. Durex'in reklam şarkısı vardı, onu söyledi, "Nedir Durex?" diye bana sordu. O an hatırlamadım, çocuğun alaycı ifadesinden çıkarmaya başladım, ama "prezervatif" diyemedim, çünkü ya yanlış söylersem, benimle alay ederse hissi geldi. Ne olduğunu anladığım için elime alıp açmaya yeltendim, herkes görsün,

o mahcup olsun diye, ama hemen elimden aldı tabii, "Prezervatif kızım bu, sen bu konularda biraz şeysin," diye dalga geçti benimle. Şimdi keşke açsaydım diyorum, keşke o rahatsız olsaydı.

Üniversiteye herkesten kurtulacağım, her şey değişecek diye hazırlandım. Ama değişmedi. Bir çocuk oldu... Çok istiyorum ama ne yapacağımı bilemediğimden çok soğuk davranıyorum, kasıyorum. Benim soğuk davranışına o da bozuldu, ondan sonra da her şey bozuldu. Aynı şey tekrar ettiği için ben tekrar bunalıma girdim. Ve üniversitenin üçüncü senesinin başında çok kısa bir süre yine psikiyatra gittim. İlaçla geçti o bunalım.

Şu anda onun kız arkadaşı var. Bir keresinde kız arkadaşıyla sarılarak yürüyorlardı, onu öptü, sonra beni gördü, beni gördüğüne sevindi. Sanki yüzünde "sen yapamadın ama ben yaptım" bakışı vardı. Annemle konuştuğumda, onu bir kere gördü ve; "Aman Allahım ne kadar yakışıklı bir çocuk, hemen bu çocuğu ele geçir," dedi. Ben gelişmeleri anlattığımda çok bir şey diyemedi.

On bir ila on üç yaşlarındayken kendimi diğer kızlardan üstün görürdüm biraz. Birkaç kişi bana güzel olduğumu söyledi. Mutlu oldum. Ben demek ki erkekler tarafından beğeniliyorum, demek ki benim yakın zamanda... Ama olmadıkça daha da bunalıma girmeye başladım. "Niye diğer insanların benden daha önce erkek arkadaşı oldu?" diye düşündüm. Rekabet hissi galiba.

Anneme bir arkadaşşımdan bahsediyorum diyelim, asla sevgilisi olduğunu söylemem, çünkü "Senin niye yok?" diyeceğini bilirim. Çünkü annemin hayatında erkekler her zaman vardı ve ben böyle değilim. O zaman bir şey eksik bende... Annem mesela ballandıra ballandıra anlatır, "Oh işte şurada ilk defa öpüşmüştüm, şu yaşımda ilk defa şunu yapmıştım." Ama ben bütün o yaşları geçirdim, hiçbirini yapmadım. Sadece ima ediyor annem, ama onunla bile bir rekabet var. Şu anda etmiyoruz ama edebiliriz. Ortada erkek olmasa bile.

Erkek arkadaşım olsun desem, kimse bana baskı yapmayacak, dövmecek, öldürmeyecek. Aksine aşırı bir özgürlük var neredeyse. Ama o özgürlüğün yarattığı baskı da var. Anneme mesela çok baskı varmış. Anneannem on üç on dört yaşındayken dedeme kaçmış, ama kimseye anlatmamış. Çünkü kaçan kadınlara fahişe kadın gözüyle bakılmış. O yüzden aşırı bir namus şeyi vardı anneannemde.

Çocuğum olsun diye bir isteğim çok yok. Annelik güzel bir duygudur diye dolduruşa getirdiklerini düşünüyorum. Çocuk çok büyük bir sorumluluk. Çocuktan çok baba olayı daha önemli!

ayşe

27 yaşında, halkla ilişkiler müdürü

Kendimle hep barışık bir insandım ama hani kadın olmanın da ayrıca çok keyifli bir şey olduğunu yeni anlamaya başladım. Bir sene falan evvel uzun bir ilişkiden ayrıldım ben. Dört senelik bir ilişkiyi bitirdikten sonra insan bir kendine bakıyor, özen gösteriyor, bir toparlanıyorsun. Çok daha zinde ve enerjik hissediyorum.

Bu ilişkimden evvel ufak tefek ilişkilerim olmuştu. Gecelik ilişkilerim de oldu. Şimdi gecelik ilişkilere sıcak bakan bir insan değilim. Benimki hep meraktı. Bir de hep görev edinmiştim kendime. "Evet, Ayşe, 15 yaşındasın, artık öpüşmen lazım!" diye çalışırdı kafam. Yurtdışındaydım. Benden hoşlanan bir çocuk vardı. "Tamam, işte, tatildesin. Yaşın çok uygun." Neyse, tamam öpüştüm, böyle bir şeymiş... İlk biriyle olmam da aynı şekilde olmuştur. "Ayşe, 20 yaşına girmeden bu işi bitirmen lazım. Ocak'ta 20 olacağım, Allahım çok az kaldı." Yani kesinlikle gençlikte bunun yaşanması gerekir gibi bir saplantım ve ne olduğunu öğrenme merakım olduğu için yaşadım bunları, yoksa özel olarak o çocuktan hoşlandığımdan filan değil. Yılbaşı gecesi, bir arkadaşın evinde partideyken, doğumgünüme de çok az kalmış, orada bir çocuğu gözüme kestirmedim ama baktım, "Tamam bu iş bu çocukla olur," falan diye düşündüm. Tabii şimdiden bakınca çok saçmaydı. Çocuk da muhtemelen işinin erbabı bir kız diye baktı bana. İşte "Eli yüzü düzgün, bana çok zarar da vermez, sonra çok askıntı da olmaz," diye düşündüm. Çünkü sonrasında görüşmek isteyeceğim bir çocuk değildi. Bu

işi temiz bir şekilde hallederim diye düşünüyordum. Ama ben cinsel birleşmenin bu kadar zor bir şey olduğunu bilmiyordum. Gece onun açısından büyük bir hüsrarla sonuçlandı. Ben de, "Nasıl yani, bu mu şimdi, ne oldu ki şimdi, hiçbir şey anlamadım ben," diye düşündüm. Sonra, "Ayşe, her şeyden uzak dur, ruhunu temizlemelisin, sen bu değilsin," falan gibi şeyler dedim kendi kendime. Neyse, ama yirmine girmeden böyle bir şey yaşamış olarak kendimle gurur da duydum yani. Sonra kendime kızdım. "Ne bu şimdi, ne gerek var böyle bir şey yapmaya?" falan diyerek. Fakat çocuk da, ardından pislik yaptı bana, arkadaşları aradı bilmem ne. "Niye böyle yapıyorsun?" diye konuşmaya çalıştım çocukla. Ama benim böyle bir şeyi baştan düşünmüş olmam gerekirdi. Bütün bunları o zamanki toyluğuma veriyorum. Ve aslında başıma kötü bir şey gelmediği için şükrediyorum.

Bu uzun süreli ilişkimden evvel, hep şey şeklindeydi, "Bu olmadı, bir daha denemeliyim," filan, yani ne olduğunu anlama, öğrenmeye çalışma evresi gibi. Ama ondan sonra bu ufak tefek olaylar, uzun ilişkimde karşımdakine biraz dokundu. Yani benim böyle bir girişimdeki kayıtsızlığım. Bu konuda rahat olabilmem mesela. Öyle bir şey vardı, benim hikâyelerim daha eğlenceli ve daha heyecanlıydı. Bu hem onda bir güvensizlik yaratmış hem de "korkulur bu kızdan" gibi düşündürmüş olabilir belki de... Ben daha deneyimli değildim aslında. Çünkü onun daha evvelden çok uzun bir ilişkisi vardı, ama benimkiler daha tasvip edilmeyecek şeylerdi belki de. Çok zevk almışlığım değil, sadece bunları rahat yapabiliyor olmam onu rahatsız etmiştir yani. Rahattım çünkü benim için özel bir anlamı olmayan, tamamen meraka dayalı şeylerdi. Bu durum onda bana karşı güvensizlik yaratmış olabilir, ama onunlayken hiç başka bir tecrübem olmadı.

Annem doktordur. Bazen evde, "Bak kızım bu yumurtalık, bu bilmem ne, bak bu buradan gidiyor," gibi açıklamıştır, şema üzerinde filan göstermiştir. Mesela kenara çekip, "Ayşe kötü bir

şey olursa hemen bana söyle," der, "spiral diye bir şey var," falan gibi anlatır. O tabii büyük bir şans, öyle bir annemin olması. Yani annemin bayağı etkisi vardır üzerimde.

Babam da hiç baskıcı değildir, "şudur budur" hiç olmadı. Aslında işin çocuklar kısmını biraz daha anneme havale etmişti babam sanki. Ben orta bir ve ikideyken bazen erkek arkadaşlarım arardı telefonla. Babam telefonu açtı mı, telefonu beni rezil edecek şekilde verirdi ve ben telefonda konuşurken o kadar dalga geçerdi ki benimle ev ahalisi, ben kıpkırmızı olurum filan. Öyle rahat bir ortamda büyüdüm, hep şaka yollu, erkek arkadaşlarıma da karışılmamıştır. Yani o yönden çok şanslıyım, ne diyeyim.

Ama esas annem değişik bir kadındır. Ben üniversitede okurken bir gün annemle babamın boşanacağı haberini aldım. Ailede ben hiçbir zaman bir kavga görmemiştim o yüzden şaşırdım. Hatta çevrenin de böyle örnek aile gibi gösterdiği bir aileydik. Fakat annem bir gün evden gitti, kendine yeni bir hayat kurdu. Bu aslında toplumun hiç tasvip edeceği bir şey değil ve o dönemler sıkıntılı geçti. O zamanlar ilk başta kızmışım anneme, bize bunu nasıl yapar diye. Hem de gurur da duymuştum açıkçası. Şimdi yaptığının doğru olduğunu biliyorum. Tamam, ben kavga görmedim ama varmış demek ki belli sorunlar. Yani kimse toplum baskısı veya başka nedenlerle mutsuz bir evlilik yaşamamalı. Onun kızı olmamın muhtemelen etkileri vardır üzerimde diye epey düşünüyorum.

sinem

34 yaşında, seks işçisi

Siz tiyatrodaki cinsellik konuşacaksınız da... ama biz de cinsellikten muzdaribiz yani. Transseksüelsen hayatını cinselliğini kullanarak geçirmek zorundasın. Bizim isimimiz cinsellikle bağdaştırılıyor, hayatımız hep iki pantolon arasında geçiyormuş gibi... Öyle bir problemimiz var bizim.

Ben politişim. Politikayı çok severim ben. Türkiye'deki LGBT ve insan hakları politikalarıyla ilgiliyim. Kuruluş yıllarında Kaos GL'de çalıştım. Kaos'un en sevdiğim sloganı: "bizim özgürleşmemiz, heteroseksüellerin özgürleşmesidir." Şu anda da Pembe Hayat'ta çalışıyorum.

Vallahi transseksüellik insanın ruhuyla alakalı. Transseksüellik yüzdeki iki kılla olacak bir şey değil; özentisi, giyim, vs. değil. Transseksüellikle eşcinselliği herkes birbirine karıştırıyor. Bizim durumumuz bambaşka. Mesela bizde pek çok değişik dönem var. Laçovari, erkekvari dönem... Efemine anlamında ama gayler için kesinlikle kullanılmaz. Kadın bedenine girdiğindeyse, gacıvarisindir. Doğduğundan beri laçovarisindir ama sabah kalkıp kaşını alıp etek giyip sokağa çıkarsan, gacıvarisin. Bu arada bu travesti transseksüel ayrımı da çok saçma. Travesti şov anlamlı bir şey.

Ailem benim ergenlik dönemimde hakkımda ölüm kararı aldı. Zincire vurdular beni. On iki metrelik zincir bağladılar ayağıma sadece tualete gidebilmem için. Ben aslında ailemi

tanıdığım için cinselliğimi saklıyordum. Ama arkadaşlarımla takılıyorsun. Eve girmemeye başlıyorsun. Takip edildim ağabeylerim tarafından. Arkadaşlarımı, takıldığım çevreyi öğrendiler. 90'larda Ankara'da cinsel amaçlı gidebileceğimiz topu topu iki park iki de bar var zaten. Başka da bir yer yok. Gündüzleri cinselliğimi yaşamak için okulu asıp parklara gidiyordum... Lisedeydim o zaman. Üç abimden ikisi çok kötü davrandı bana. Abıların da kötü davrandı. Amcalar ve babalar zincir kararı verdi. Aşiret bizim aile, aşirette de karar kadınlara düşmez. Yoksa o sıralar annem, "Evladımız ya, ne yapacağız?" diye düşünüyordu ama... Neyse, son üç senedir annemle görüşüyorum.

Beni başka bir akrabasının evinde zincire vurdular. Kalorifere bağlıyım zincirle - odaya su vermediler üç gün boyunca. Ölüm kararı verildi de nasıl öldüreceklerini tartışıyorlar, nasıl gömecekler? Bunlar tartışılırken sürekli dayak altındayım. Gelen giden dövüyor beni. Üç gün dayak, su yemek yok. Ölmek üzereyim. İyi niyetli abim zincirimi çözdü, kucağında taşıdı beni bir arkadaşının evine. Bir hafta bir arkadaşında kaldım da kendime geldim biraz. Bir hafta baygın yattım, hiçbir şey hatırlamıyorum.

Abimin arkadaşı cebime harçlık koydu biraz. Parklarda arkadaşlarımla vardım. Hemen kaçtım. Abimi dövmüşler, kolunu filan kırmışlar bana yardım etti diye. Ben de kaçtığımdan, ondan uzun süre haber alamadım. O zaman bir ay kadar tren garında fuhuş yaptım. Hani o atıl durumda boş tren vagonları yok mudur? Tinerciler filan kalıyordu orada, cinselliğimi kullanıyordum mecburen, oynayıyordum. Ankara'nın ayazı, karı var biliyorsun, dışarıda kalmak mümkün değil. Tinercilerle birlikte oluyordum, ısınma amaçlı. Sonra İstanbul'a kaçtım, otostopa çıkmaya başladım. Şimdi zorunlu seks işçiliği denen bir olgu var, bir de seks işçiliği denen bir olgu var. Zorunlu seks işçiliği hiç kimseye hayır diyemediğin zaman. Hiç muhatap olmayacağın, ne senin kültürünle, ne seviyenle alakası olan insanlarla birlikte olmak insanın onurunu kırıyor. Neyse, ilk başlarda insan seçme lüksün yok.

Ama on beş yıl seks işçiliği yapmış bir insanın belli bir birikimi vardır. Seçer.

İşte on yedi yaşımdayım ve İstanbul'da caddelerde çalışıyorum. "Çarka çıkmak" deriz biz. Caddeye çıkmak. Bu arada giyinmeyi henüz bilmiyorum. Geçiş dönemi dediğimiz dönem, rüküşsün. Doğru dürüst makyaj yapmayı bilmezsin, abartırsın. Koyu kırmızı rujlar sürersin, renkli giyinirsin, boynunda beş altı kolye, küpeler, on yedi on sekiz pont topuklar, kimsenin giymeyeceği. Ama rüküşsün. Ve engel olamaz kimse bu duruma hani. Birileri şunu giy filan der, tavsiyede bulunur, ama sen dersin, "Bak ne kadar güzelim, çekemediler beni işte, kışkandılar." Yine o rüküş kıyafetini değiştirmezsin.

Böyle çalışıyordum. Böyle yarasa yarasa. Biz yarasa derdik birbirimize. On beş gün boyunca hiç güneş görmediğimi bilirim. Neyse, on günde bir, bizde herkesin tipi vardır, kendi tipimle sevişirdim. Bedava. Para da almıyorsun ondan. Hayır işçiliği yapıyorsun. Yoksa patlıyorsun. İçinin eridiği, yakışıklı biriyle... Seksin sadece işçilik değil zevk amaçlı olduğunu göstermek için yapıyorsun. Sevgili tutarsın seks işçiliğinden kaçmak için. Yoksa bu tipim dışında zorunlu seks işçiliği döneminde zevk aldığım biri hiç olmadı. Yani senin dört dörtlük tipin bile gelse, işin içine para girdiğinde zevk alamıyorsun. Bu da iş amaçlı. İş ya. İş olduğu zaman yani para verdiği zaman seni satın almış oluyor. Sonra yataktan kalktığı zaman çekip gidiyor ve sen aklına bile gelmiyorsun. Zaten yatakta diyor şunu yap, bunu yap, kalk otur. Bu emir kipleri girdiği zaman her şey bitiyor. İşte işçisin sen. O da patron. Bize gelen erkekler heteroseksüeldir. Evli, çocuklu, transseksüele gelip kadın kıyafetlerine girdikten sonra dışarı çıktığı zaman erkek kıyafetiyle dolaşırlar. Sokakta biz grup halinde dolaşırsak ilk o adam bize laf atar. Saklamak zorunda. Bize laf atarak, küfrederek, kendini toplumda bir yere koymaya çalışır. Benim gördüğüm en büyük transfobikler transseksüel müşterileridir.

Son beş yıldır resmi genelevlere transseksüel alınmıyor. Bizler gayriresmi randevu evlerinde para kazanabiliyoruz ancak. "Kolievi" deriz biz. Oralarda.

Neyse, bu zorunlu seks işçiliği döneminde üniversite sınavına başvurmuştum. İyi bir puan tutturdum, Atatürk Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ne girdim. Erkek bedenine dönmek zorundakaldım. N'apacaksın? O zorunlu seks işçiliği döneminde on günde bir kaçırılırdım. Tecavüz edilirdi, silah dayanırdı başıma, dayak, tekme tokat, belki şehre uzak bir yerde bırakılırdım. Ben zaten her zaman işe giderken son bir eve döner bakardım. Çünkü sabah döneceğim garanti değil. Yani kulüpte bile çalışsan, her akşam silahlar patlar... İstanbul'da bir, Ankara'da dört ev arkadaşım öldürüldü. On beş arkadaşımı kendim toprağa verdim. Faili meçhul. Bulunamıyor katilleri.

Bir dönem kesin dönüş yaptım Erzurum'a. Seks işçiliği yapmamak için erkek bedenine dönüş. Tabii topukluları bıraktım. Saçımı kestim. Bütün kotlarım yırtık ama. Yine de sırtıyorsun. Nasıl sırtmazsın? Zaten saklayamam, mümkün değil. Hareketlerin, tavırların, titizsin, yemek yapıyorsun. Kibarsın, rica ediyorsun. Yırtık pantolonla küpe taktığım için ülkücü grup dövdü beni. İki gün evde yattım. Seks işçiliğinde gece şiddeti, burada da gündüz şiddeti yaşayınca bırakmak istedim. Sonra ülkü ocaklarının reisiyle tanıştım. Benimle ilgilenmeye başladı. Bu ilgi belli bir süre sonra cinselliğe dönüştü. Hiç hoşlanmadığım biri. Ama istediğini verdim. Ve okulda kimse bir daha bana dokunmadı. İstanbul'a dönsem! Ama tercihim bu taraftaydı. Bin kişinin altına yatacağıma birinin altına yatmayı kabul ettim. Neyse, mezun olduktan sonra da Milli Eğitim Bakanlığı'na başvurdum, tayinim çıktı. Hatay ve Muş'ta toplam dört yıl sınıf öğretmenliği yaptım. Yani toplam sekiz yıl seks işçiliği yapmadım.

Hayatımda bir kadınla hiç birlikte olmadım. Tabii öğretmenlik yaparken erkek takılıyorum. Kahvehanelere gidiyorum. Okey filan tüm oyunları biliyorum. Sonra bizim öğretmenler tutturdular seni geneleve götüreceğiz diye. Paranı vereyim. Çok iğrenç. Bir de gittim yani. Zorla soktular. Ismarladılar. İçeri girdim. Kadının da tipiymim yani. Kadın da diyor "soyun." "Kalalım," diyor, "hoş çocuksun." Yok mok. Yeter. En sonunda söyledim. "Kız ben de sendenim, olmaz," dedim. Neyse, o dönem bütün cinselliğimi Ankara'da yaşadım. Hafta sonları Ankara'ya gelir transseksüel kimliğine bürünür, bara giderdim. Pazar makyajımı siler, öğretmen olurdum. Bu hayat beni çok yıprattı, yapamayacağıma karar verdim. Belli bir süre sonra. Yani düşün. Muş'ta öğretmenim. Tırnaklarım uzun cilalı. Topuklu erkek ayakkabılarım var. Takım elbiselerim Zeki Müren'in sahne kıyafetleri gibi. Çiçekler filan var üzerimde. Müfettiş geldi şaşırdı yani. Sanki Maksim'de sahneye çıkacaktım gibi... Çok tepki almaya başladım. Engelleyemiyorsun. Yani belli bir süre sonra, "Ay," diyorsun, "yeter." Sekiz sene dayandığım erkek bedenimle devam edemeyeceğime karar verdim. İstifa ettim. Geri döndüm.

Dokuz yıldır bir ilişkim var. Ayağıma eteğimi giydim, caddeye çıktım bu çocukla beraber oldum. Dokuz yıldır karı kocayız. Bir trans ilişki için çok uzun. Sevgim sonsuzdur. O da bana aynı. İlk yıl kendine yediremedi. Hem trans hem seks işçisi. Ama sekiz yıldır problem yok aramızda. Evli değiliz. İlişkide kıstaslarım var. Aldatmayı filan hazmetmem. Kıyameti koparırım. Benim trans olmam onun heteroseksüel kadınla olabilmesi anlamına gelmiyor. İlk sene onun arkadaşları ona cephe aldı, bir transseksüelle nasıl birlikte olursun diye. Ailesi beni heteroseksüel bir kadın biliyor zaten. Ailesinin derdi farklı. Biz tatile gidiyoruz sevgilimle. Adı Okan. Bunlar, "Bak Okan bu kadın orospu. Dikkat et, hamile kalacak. Üstüne kalacak," filan diyorlar. Halasıoğlu, dayısıoğlu sekiz yıldır yenge derler, bay-

ramda gelir, bayramlaşırlar. Onlar biliyor durumumu. Okan'la ilişkimizin gitmesinin en önemli noktası sadece dört duvar arasında oturmaması, sosyal olması. Okan da bizim dernek toplantılarına gelir.

Ya işte üniversite mezunuyum. Milli Eğitim'in verdiği bilgisayar sertifikam var. Transseksüelliğimi bastırmak için her türlü kursa gittim. Her sertifikayı aldım. Ama dayanamadım. Düşünsene bir kere tecavüze uğradım yolda. İn cin top oynuyor. Otostop yaptım. Bu sefer kamyoncu tevavüz etti. Ölebilirdim. Benim bir sürü arkadaşım çöp poşetine koyuluyor. Polis diyor ki; "Bir pislik daha gitti." Yani translar arasında eceliyle, hastalıktan yaşlılıktan ölen çok çok az. Bir arkadaşım yaralandı, hastanelerde acil bölümleri bile almadı travesti diye. Ama bütün bunlara rağmen erkek bedenine dayanamadım; özgürleştirdim bedenimi.

Transseksüeller olarak komünüz kendi aramızda. Doktorumuz aynı, berberimiz, bakkalımız. Aynı hormoncuya gideriz. Hani ameliyat öncesi çok önemlidir hormon. O ilk heveste hormonu çok istiyorsun. Hani böyle kıllarım çabuk dökülsün filan. İki günde bir yiyeyim diyorsun. Tabii karaciğer bozukluğu yapıyor. Ameliyat sonrası hormon dert değil zaten. Testesteron üretmiyor artık vücut. Neyse, komünüz dedim ya. Ortak dilimiz bile var: Lubunyaca. Her şeyi ifade ediyoruz. Yazılı değil ama Türkiye'de tüm translar bilir. Eşcinseller de bilir ama konuşmazlar. Hem travesti hem seks işçileri, bazı heteroseksüel kadın seks işçileri de konuşur müşteri duymasın diye. Özellikle müşteriden gelebilecek tehlikeye karşı birlik olup korunmak için. "Kırmızı Şemsiye" diye bir seks işçileri birliği kurduk. Seks işçileri sendikasını da kuruyoruz. 3 Mart 2009'da. Kırmızı şemsiyelerle yürüyeceğiz. Hep birlikte... kırmızı şemsiyelerle...

nuran

47 yaşında, doktor

Ben hiç kadın olamadım. Bu bendeki en büyük eksiklik. Herkes yazın denize girerken ben yine ağdamı yaptırmamış olurdum. Ağdacıya gittiğimde hep çok geçirirdi zaten. Ya her tarafımı morartırdı ya da doğru dürüst alamazdı kıllarımı. "Bir yarışma olsa dünyanın en kıllı kadını seçilirdin," derdi hep, yüzlerce kadının kıllarını almış tecrübeli ağdacım. Neyse, ya her tarafım morardığı için, ya da kısmen orada burada tüylerim kaldığı için mayo formatında rahat etmezdim. Tabii kilolarım da ayrı bir sorun. Bilmem, hiç diyet yapmadım. Kategorik olarak reddettim bu yememe krizlerini. Spor yaptım ama düzenli değil. Zayıflamak açısından pek bir işe yaramadı yani. İki saat step yap, sonra yarasın diye pastaneden bir kilo çikolata al, ye. İşte benim fitness anlayışım.

Erkekleri hiç sevmedim. Kadınları da. Bir erkeğin cazibesine kapılır, kontrolü elden geçiririm diye hep onunla sevişmeyle sona erebilecek bir geceyi kıllarımı aldırmadan geçirdim. Kıllarımın durumunu hatırlayarak ona hayır demek daha kolay olurdu. Bir kere de sevmediğim bir erkekle sevişmeyi kabul ettim, sırf korkunç derecede uzamış kıllarımı gösterip midesini kaldırmak için. İşe yaradı, o gece sevişemedik ya da o benimle seks yapamadı, bir daha da görüşmedik. O geceyi hatırladıkça sinsi sinsi gülerim hep.

Kuaförleri sevmem, saçlarımı yaptırmam, manikür pedikürden sarılık veya başka hastalıklar kaparım diye çekinirim. Bun-

ların hepsi harcayamayacağım kadar lüks vakit alıyor benim için. Alışverişten hoşlanmam, zaten üstüme ne giysem olmaz. Aynada kendimi sevmem, genelde aynaya da bakmam. Makyajı baştan çıkarmak için kullanırım, baştan çıkardığım erkeği de aşağılarım; bana cinsel nesne olarak baktığı için.

İşte kadın olamıyorum bir türlü. Bu cinsellik ve fiziksellik kalıplarına sığamıyorum. Sığamadığım için de erkeklerin beni beğenmediğini düşünüyorum. Birisi de çıkıp beni içimdeki ben için beğenir mi diye düşünmekle geçti son beş yıl. Evet, böyle birisi çıktı karşıma. O da eşcinseldi zaten. O kendine kadın arkadaş arıyordu, ben de kendime sosyal aktivitelere yanımda götürecek bir adam. Bir süre böyle sosyalle olduk. Sonra ben daha fazla şey istediğime karar verdim. İsteklerime cevap veremedi, şaşırdı, erkek olmak istedi, olamadı, beni hayal kırıklığına uğrattığını söyledim, zaten kendi anne babasını da uğratmıştı, kendini affetmedi, psikologlara gitti, içine kapandı. Kendimi kötü hissettim. Hem suçlu hem güçlü. Bir süre sürekli ağladım, sonra ciddi bir bunalım geçirdim, sonra onun eşcinsel olduğunu kimseye söylemeyeceğimi ona söylemek istedim, fakat konuyu açamadım. Zaten benden çok çekiniyor, beni hiç aramıyordu. Onu çok merak ettim, ona âşık olduğuma karar verdim, belki hayatımın sonuna kadar onu bekleyecektim ya da onun beni affetmesini bekleyecektim. Bir türlü bunları ona söyleyemedim. Hiç görüşmüyoruz artık, bütün bunlar da bana çok saçma geliyor zaten.

Kadınları da sevmem. Beni seven kadınlar oldu tabii. Neyimi sevdilerse. Onları biraz kıskırttım diyebilirim. Yani bir şeyleri denemek istiyordum. Fakat bir kadınla sevişmek, fantezisini bile kuramadığım bir şey. Lezbiyen filmler ya da porno beni hiç tahrik etmez. Kadınlar beni öptüğünde hiçbir şey hissetmem. Kadınları dayanılmaz bulurum zaten. Beni belki erkeksi buldukları için seviyorlar. Bilmem. Ben onların kadınlıklarını paylaşmıyorum, aptal buluyorum bu fönleri, kuaförleri, diyetleri filan.

Neyi bekliyorum bilmiyorum. Çok mutsuz aileler gördüm, kendi ailem de çok mutsuzdu. Bu yüzden aile kurmak kesinlikle istemediğim bir şey. Benim gibi mutsuz çocukları bu hayata getirmek cinayet gibi geliyor bana. Tabii biliyorum ileride pişman olacağımı. Yani hiç doğuramayacağım bir yaşa geldiğimde...

hüsnüye

20 yaşında, öğrenci

Hiçbir şeyim yoktu, sadece yazın çok çabuk uykum geliyor-du, çok çabuk yoruluyordum. Bir gece yattım, gece tuvalete gittim, orada düştüm. Bağırmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Soğuk soğuk terliyorsun. Sonra işte kan kustum. Acili aradık. Hemen hastaneye kaldırıldım.

Hastaneyi anlatayım. Hayatım hastanede kaldığım süre öncesi ve sonrası gibi oldu. Hastalığım pek bilinmiyor, çok nadirmiş. Bilincim gidip geliyordu. Bir keresinde doktor kâğıt vermiş, adımlı yazmamı istemiş. Annem anlatıyor, ben yazamı-yormuşum, sinirleniyormuşum. Her şeyi düşünüyorsun ama müdahale edemiyorsun. Bir de üniversite hastanesi ya, yani et-rafta bir sürü öğrenci var. Kanamam olunca üzerimde ne varsa kesiyorlar, ama her şeyi. Doktorlar gelip geçiyor, bir de benimki ilginç bir hastalık olduğu için doktorlar da öğrenciler de görmek istiyor. Ben böyle seyir halinde, hiçbir şey yapamıyorum. Bey-nim sulandığında buradan aptal çıkacağım diye korkuyordum.

Hastalıktan sonra hayatım tepetaklak gitti. Daha sorgulayıcı oldum. 18 yıl yaşamışım, her şey gidiyordu neredeyse. O ka-dar çok şey vardı ki yaşamam gereken, çok az şey yaşamışım. "Sonra yaparım" derken, çok az zaman var aslında. Hepimiz için. Onu anladım. Kimsenin beni üzme hakkı olmadığını an-ladım. Biriyle çıkıyordum, okuldan, hastaneye beni ziyarete de gelmiş iki kere. O geldiğinde seviniyorsun da. Hastaneden çık-tıktan sonra da ben kimseyle çıkmak istemedim. Ona söyledi-

ğimde anlamak istemedi tabii, tam da anlatamadım aslında. Arkadaşlarım bile anlamak istemedi. "Birisine özel ilgi göstermek istemiyorum," diyordum. Rahat olayım, gezeyim, eğleneyim. Okulu bırakmayı düşündüm mesela, niye derslere gidiyorum ki. Böyle hastalıklı düşünceler geçiyordu kafamdan!

Kendimi inanılmaz çirkin hissediyordum. Çok kilo almıştım. Hastaneden çıktıktan sonra bir şey düşünmemek için yemek yemeğe başladım. Aklıma gelen bir düşünceyi defetmek için yemeğe saldırıyordum. Yüzümde sivilceler çıkmaya başladı. Saçlarım döküldü. Her elimi atışımda bir avuç saç geliyordu. Çıktıktan sonra uzun bir süre regl olmamıştım, vücudum yeni toparlıyormuş kendini. O kadar kanamışım ki zaten vücudumdaki tüm kan değişmiş. Hastaneden çıktıktan sonra bir kere regl oldum sadece, o zaman da çok mutluydum, şen şakrak. Olmayınca sanki eksiksin gibi hissediyorsun. Ağrı olsun, sancı olsun. Olunca acayip rahatlamıştım.

Sadece çok sevdiğim insanlarla konuşuyordum. Onlara da ne yaşadığımı anlatmıyordum. Anlatsam da anlamayacaklardı. Beni dinlerken yüzlerinde acıma ifadesi görmek istemiyordum. "Acıyı anlıyorum," denir ya, anlayamazlar aslında.

Annem, "Psikoloğa git," dedi. Psikolog çok iyi geldi. Bana, "Arkana dön bak, korku var mı?" dedi. Korkum hep vardı ama yüzleşemiyordum. Hep korkuyordum. "Yok canım," diye geçiştiriyordum. Hastanedeyken ölebileceğim çok ender geçti aklımdan. Acıya mecburen dayanıyorsun; mecbursun hayatta kalmaya.

Hastalığın kattığı çok çok iyi şeyler de var. Daha insancıl oldum. Daha hoşgörülü. Sürekli her şeyi ve şimdi yapmak istiyorum. Kendimi dinleyecek zaman bulamıyorum. Yemek yemeye bile. Dansa gidiyorum, fotoğraf çekiyorum, yogaya, sinemaya

gidiyorum. Kitap okuyorum. Arkadaşlarımla bile zor görüşüyorum.

Ashında tüm vücudumda yaşadıklarımın izleri var, unutmak istesem de hatırlatan izler; belki de unutulmaması gerekiyordur bilemiyorum.

SU

32 yaşında, koreograf

Kadın mıyım? Erkek miyim? Erkekler dış görünüşüm kadın kalıbına uyduğu için bana kadın muamelesi yapıyor olmalılar. Kadınlar için de aynı şey söz konusu. Ben de bütün insanları bedenlerinin formlarına göre kadın ve erkek diye algılamıyorum muyum ilk etapta?

Oysaki ben ne kadınum, ne de erkek.

Ben şu an hamileyim. Eşim erkek olduğu için asla hamile kalamayacak. Ben bir çocuk dünyaya getireceğim. Son derece mekanik bir biçimde, bedensel acılarla, çeşitli beden sıvıları eşliğinde. Dünyaya gelen canlının yuvası olduğumu etimle, kanımla yaşamış olacağım. Eşim bebeğimizle, çocuğumuzla ilişkisinde asla bu kadar açık, net ve kesin bir bağlantı yaşamayacak. İnsanlığın deneyimi ve bilimin bilgisi ışığında, bir erkek olarak çocuğun yaratılışında yüzde elli payı olduğuna inanacak. İlişkimizin güvenilirliği ışığında ise çocuğun ikimize ait olduğuna. Yani o erkek olduğu için inanacak. Ben kadın olduğum için bileceğim.

Aslında bu önemli fark benim "kadınum" dememi gerektirebilir. Ama ben yine de ne kadınum, ne de erkek. Sanıyorum bunun sebebi kendimi dogmatik kadın veya erkek kılıflarından sıyırmaya isteğim. Kadına biçilmiş roller. Erkeğe biçilmiş roller. Hem cinsler ve karşı cinsler arasında beklenen hikâyeler. İnanmıyorum bu hikâyelere. Ve bu oyunlarda yer almamak

gibi bir çabam var. Çocuğumuzu doğuran ben olabilirim ama başka bir kadınla sevişmek isteyen de ben olabilirim. Eşime bana "kadınlığı" hissettirdiği "erkeksi" özelliklerinden dolayı âşık olduğum gibi, bana insanlığımı hissettirdiği "kadınsı" özelliklerinden ötürü de âşık olabilirim. Ben hem erkeğim, hem de kadın. Daha doğrusu ben ne erkeğim, ne de kadın. Ben bedeninden, bedeninin hareketlerinden, herhangi bir role girme ihtiyacı duymadan haz almayı bilen bir insanım.

Öyle ki cinsellik benim için yüzüne çarpan yağmur damlalarının keyfiyle mekânı yararcasına yürümenin, gecenin sükûneti içerisinde denize girmenin, dans ederken kendini müziğe emanet etmenin uzantısından başka bir şey değil. Cinsel hayatımla gurur duyduğum gibi, bazen şaşıyorum da. Bu kadar güzel, doyumlu ve doğal bir cinselliğe ulaşmam; pek çok saptırıcı olay, dogma ve değer yargılarına rağmen... Ancak bu, kesinlikle kendiliğinden gelişmedi. Gerçi idealimdeki cinselliğe zaman zaman yaklaşıp, zaman zaman uzaklaştığımı da vurgulamalıyım.

Kadın erkek ilişkisine dair hayatımda nirengi olan ilk iz, Almanya'da ilkokuldayken bir gençlik dergisinde okuduğum bir yazı. Yazı genç bir sevgili çiftin hafta sonunu anlatıyor: karşılıklı masajlar, cilt bakımı, küveti doldurup içine uzanmalar, biri müzik dinlerken diğerinin kitap okuması, birlikte geçirilen, paylaşılan saatler. Aklıma gelen ikinci şey, Türkiye'ye döndükten sonraki dönemime denk düşer. Malatya Anadolu Lisesi'nde okurken, bir kız arkadaşım ile okul çıkışı eve yürüyorduk. Ona benim yatılacak değil evlenilecek kadın olduğumu söylediğimi hatırlıyorum. Yani bu arada ne olduysa olmuş olmalı ki, çevremden aldığım enformasyonlar, değer yargıları eşliğinde yatmayı, sevmekten ayırmaya başlamışım. Garip. Garip olduğu kadar üzücü. Ancak durumumun bir istisna olmadığını biliyorum.

Almanya'dan Malatya'ya kesin dönüş yaptık. İlkokul beşinci sınıftayım. Bir öğleden sonra bisikletle anneannemin ziyaretine gidiyorum. Bir trafik polisi beni durdurdu. "Bu yaşta bisiklet binmeye utanmıyor musun?" diye sordu. Ben afalladım. Utanmam gerekenin ne olduğunu anlayamadım. Vücudum herhalde kadın olma sinyalleri vermeye başlamıştı. Bisiklet süren bir kadın ise pornografik fantezilere sebep olabilecek bir resim veriyor olmalıydı! Geçen birkaç günle birlikte "polis amcanın" ne demek istediğini anladım. Neden utanmam gerektiğini! Kadın olmaya başlamanın şartlarını.

Bir kış günü yolda yürüyorum. İki yönlü bir yolda, lapa yağan kar altında, kalın mantomun içinde, berem ve atkıma sıkı sıkı sannmış, yürüyorum. Her taraf kar. Karşıdan bir araba geliyor. Yanımdan geçerken, arabanın şoförü açık penceresinden apış arama el atıyor! Afallıyorum. Bir anlam veremiyorum. Neden? O insan bu hareketten ne anlıyor? Yaşadığı, aradığı cinsellik mi? Bu ve buna benzer pek çok küçük (!) olay ile birlikte ergenliğe adım atıyorum, cinsellik ve erkek kavramlarım oluşmaya başlıyor. Eleştirel davranarak, çıkarımlarda bulunarak onlara doğru yönü vermeyi deniyorum. Ancak kolay olmuyor. Cinsellik ve sevmek gitgide birbirinden ayrılıyor. Çevremdeki erkekler benim sahip olmadığım bir silaha sahip insanlar gibi davranıyorlar. Ben de kendimi korumam ve daha önemlisi, "dikkat etmem, provoke etmemem" gerektiğine inanıyorum. Ve hâlâ evlenilecek kadın olduğuma inanıyorum, çünkü erkeklerin silahlarını dışarda bırakıp evlerine geldiklerini sezinliyorum. Ne kadar güzel bir cinsel gelişim değil mi! Saygı duyulacak bir ilişki kültürü!

Ortaokuldayım. Ders boş. Herkes bir yerlerde oyalanıyor. Ben bir sıranın üzerine oturmuş pencereden dışarıyı izliyorum. Bir kız çocuğu fırladığı gibi yola çıkıyor. Yoldan gelen arabayı görmemiş olmalı. Araba fren yapıyor, ancak kurtaramayıp

kıza çarpıyor. Kız havaya savrulduğu gibi yere çakılıyor. Düştüğü yerden iki saniye için kafasını kaldırıp, eteğine bakıyor, eliyle eteğini baldırından aşağı doğru itip, kafasını asfalta geri bırakıyor. Vücudu kısa bir titredikten sonra gevşiyor. Anlaşılan kız "evlenilecek kadın" olmaya hazırlanmış, eğitilmişti. Çıplak bacağına namusunu tehlikeye atabileceği kazınmıştı kafasına. Rolüne uygun davranmayı, eteğini düzeltmeyi, bir karış kadar açılan baldırını ölmeden önce örtmeyi ihmal etmiyor.

Benim hayatımın en büyük şansı, dans etmekten haz almam ve modern dans ile tanışmamdır. Kendimi bildim bileli odamda yorgunluktan bitkin düşene kadar saatlerce dans ederdim. Bedenimin hareketi ile düşüncelerim rahatlar, dünyam genişler, güçlenir, varoluşumu hissederdim. Arkadaşlar ile bir yerlere gidip dans etmeye benzemezdi bu saatlerim. Birilerinin beni izlediği hissi olmadığı için kemiklerim, kaslarım, karım, nefesim, organlarıma çalışması kendini ritme, melodiye veya bir duygu bütününe bırakırdı. İçinde bulunduğum sosyal çevrenin çelişkilerinden, rollerden sıyrılır, sadece kendim olurum. Koşulsuz şartsız mutlu olduğum saatlerdi bunlar. Aynı gerçekliği cinselliğimde de aradım: pek çok yanlış dogmayı, vücuttaki iltihabı toparlayıp sivilceler ile dışarı atan bir vücut gibi, dışarı atmaya çalıştım.

Üniversite yıllarım, Almanya'ya döndüm. Bir arkadaşım telefon edip, birlikte havuza gitmeyi teklif ediyor. Ben, bacaklarım ağda yapmam gerektiği ve buna zaman bulamayacağım için teşekkür edip, reddediyorum. Arkadaşım pek bir şaşırp, "Bacağına kılıklı olunca, yüzmekten daha mı az zevk alıyorsun?" diye soruyor. Sorusu fevkalade şaşırtıyor ve hatta ilk anda anlayamıyorum. Ne kadar kadın olma, güzel olma kalıplarından kendimi arındırmaya çalışsam da, kültürümün küçüklükten beri karakterime işledikleri, sinsice yaşamaya devam ediyor demek ki.

elif

58 yaşında, psikolog

80'den itibaren çok fazla travma mağduruyla çalışmaya başladım. Türkiye travmatize bir ülke. İnsanların güvendikleri insanlara ihtiyacı vardı. Düşünün gözaltına alınmışsınız, bırakılmışsınız, türlü izler taşıyorsunuz. Bunun için gideceğiniz insan da güvenilir olmalı. Benim geçmişim böyle bir güvenilirlik sağlıyordu. İşkenceyle, işkence mağdurlarıyla ya da cezaevinde çıkanlarla, bizim post travmatik stres bozukluğu dediğimiz alanda böyle çalışmaya başladım. Şartlar itti.

Benim üniversiteye girdiğim yıl '68 öğrenci olaylarının başladığı yıldır. Ve ben gözümü orada açtım. 12 Mart'ta 21 yaşındayken tutuklandım. 146/1'den, yani idam isteği ile. Ben ilk gözaltına alınanlardandım. Sansaryan Hanı'ndaki İkinci Şube Cinayet Masası'nda sorgulandım. Kızılıcak sopasından tutun da... Emniyet'ten Harbiye'ye, oradan Haydarpaşa Askeri Hastanesi'ne, oradan da Maltepe Askeri Cezaevi'ne...

Yakalandıktan üç ay sonra annemle ilk görüşmemde şöyle bir şey oldu: "Mahkemede her şeyi anlat yavrum, bizi düşünerek hiçbir şeyi saklama, sen bizim evladımızsın," deyince annem, ne dediğini anlayamadım önce. Meğer mahkemeler başlamadan savcı Naci Gür anneme, "Kızına tecavüz edildi," demiş. Bu ve bunun gibi bir dolu şey anlatılmış anneme. Annem de onları söylemeye çalışıyormuş bana. Mahkemede yaşadığım işkenceleri anlattım. Bana tecavüz edilmedi ama copla tecavüz edilen kız-erkek arkadaşlarımız oldu. Tecavüz gözaltında yapı-

lan işkencelerden birisiydi. Özellikle kontrgerilla devreye girdikten sonra.

Uzun süre Adana'da ağır tutukluların olduğu bir sivil cezaevinde kaldım. Biz kaldığımız zaman elli küsur kişiydi. Yarısından çoğu da cinayet işlemiş kadınların olduğu bir yerdi. Biz dört kişiydik siyasi mahkûm olarak. Kadınlar bize yönelik ihtiyatlıydılar. Sonraları diyalogumuz çok iyi oldu. Cezaevinde, saat yedideki akşam yemeğinden sonra zaten koğuş kapıları kapanır ve içeri girersin ya, kadınların hepsinin olduğu yer... O zaman da örgü örüp sohbet ediyorsun. O bölgeden mesela Fellah Araplar vardı, Kürtler vardı ama daha çok Araplar.

Bazı akşamlar düğün kurarlardı. Tepsiyi şöyle tersine çevirip dümbelek gibi çalarlar; tüm koğuş düğündeymişçesine eğlenmeye başlardı. Bazen kına bile yakılırdı. Bu arada biz "kızlara" da oyuna katılmamız için ısrar ederlerdi. Hiç oynamasını bilmezdim. Bir de çok utanırdım. Ben zar zor oyuna kalkınca, "Kız caddede yürüyor," deyip gülüşürlerdi. Şimdi oynamasını biliyorum artık.

Kendimle ilgili dönüp baktığımda aslında benim hayatımda uzunca bir dönem cinsiyetsizlik var. Yani sevgilim var falan, ama kendi cinsiyetimin baskılandırıldığı ve asla kadın olarak görülmemem ve algılanmamam gerekir hissi... çünkü senden dolayı harekete laf gelmesin. Hareket çok daha ön planda... İşte eteğinin boyuna da dikkat ediyorsun –orada başlıyor işte– giydiğin kıyafete de dikkat ediyorsun, saçına da dikkat ediyorsun. Benden dolayı harekete bir laf gelmesin, bizden dolayı bir zarar görmesin... Hayatımda böyle cinsiyetsiz yaşadığım bir dönem var.

handan

21 yaşında, öğrenci

Cinsellikle ilgili çok düşünüyorum. İlk olarak aşkın tek vücutta birleşmesi gibi geliyor. Yani iki "ben"in "biz" olması var ya... Bir de cinsellik korkunç bilinir, ama öyle değil. Daha masum, daha sevgiyle birlikte olabilir. Sadece kendini tatmin aracı değil de dediğim gibi bir tür birleşme aslında. Belli bir yaşı yok. Genelde bekâret üzerinden düşünülür, bu da bence kişinin kendi tercihi. Türkiye'de kadınların cinselliği ve özellikle de orgazmı yaşayamadıklarını düşünüyorum. Çünkü daha çok erkeklerin tatmini ön planda. Kadınların isteklerinin bir önemi yok, şişme bebek gibi. Mesela "sıkmek" lafı. Midemi bulandırıyor. Çoğu zafer işaretinde bu var, erkek cinselliği ve üstünlük, zafer. Böylesi midemi bulandırıyor.

Benim tercihim, inançlarıma da muayyen, ilişkinin evlilikte yaşanması. Bir sevgilim olmuştu, benden on yaş büyüktü. Ona çok âşıktım. Benimle evlenmek istemişti, ama ben evlilik istemediğim için ayrılmıştım.

Kendimle yaşıyorum cinselliğimi. Bazen göğsüme dokunuyorum mesela, tatmin edici bir şey. Çıplaklığı seviyorum, normalde çıplak uyurum, yorgana sarılıp yatarım. Gene de odama çatakapı birisi gelir diye külotlu sutyenli yattığım da çok olur. Sadece tenimle olmayı seviyorum. Ergenlikte şişmanlığımdan kendi vücudumu çirkin bulurdum ama artık vücudumdan uzak değilim. Ha belki sapık diyeceksiniz ama lisedeyken en büyük fantezim dumanla sevişmektir. Uç nokta gibi bir şey.

Bir yandan hep bir çelişki yaşıyorum. Özellikle bundan çok acı çekiyorum. Başörtülüyüm, kendimce doğrularım var. İnsanların benim hakkımda ne düşündükleri hiçbir zaman umurumda değil, ama çalıştığım yerde tekim, diğer başörtülülere laf gelecek diye çok ürküyorum, onları iyi temsil edemiyorum diye. Kendimle kalıp düşündüğümde yaptığım şeyler günah gibi geliyor. Aslında benim seçimim ve kendi doğrularım. Bunu yapamadığım zaman enteresan hissediyorum.

Kendimi biraz kısıtlandırılmış görüyorum. Kendim tarafından. Birisini sevmek benim kendime ihanetim gibi. Nietzsche'nin bir sözü var ya, "Bir insanın kendisine olan en fena sevgisi diğer insanlara olan en yüce sevgisine eşdeğer," diye.

Tütün kokusu beni acayip cezbeder. Eski sevgilimin tütünle ve terle karışık bir kokusu vardı. Çok hoşuma giderdi. Geçen gün ofise girdim, bu kokuyu sürmüş birisi, içimde bir titreme hissettim. Bilirsin ya. Geçenlerde nargile içiyorum, borusunda tıkanıklık olmuş herhalde, çekiyorum çekiyorum, istediğim gibi duman gelmiyor. Çok acı çektim. Birisini öpmek isteyip de öpemediğim zaman da büyük acı çekiyorum. Öperken ısırmayı falan seviyorum. Acı vermeyi seviyorum cinsel hazda.

güneş

37 yaşında, yönetmen

Kendimi ahlakın, toplumsal yargıların dışına çıkan bir kadın olarak tanımlıyorum. Orada garip bir yalnızlık var.

Cinselliğin tanımı geniş... Aldığımız haz duygulanımız, ilgi ve şefkat anlarımız aslında cinselliğe gönderme.

İlk ilişkimde çok aşk vardı, bir süre flört ettik, sahiden birbirimizi istiyorduk ama sonra birlikte olduk ve her şey, ilişkinin bütün büyüğü orada bitti. Çünkü benim bedenim onu reddetti. Herhalde onun yaklaşımlarıyla alakalı bir şey. Tenlerimiz çok uyuşmadı belki de, tarzlarımız uyuşmadı, biraz da cahildik. Onun yaklaşımı çok çözmeye dair değildi, ben de reddediyordum. Ben sahiden o dönem artık şey düşünüyordum... frijit olduğumu falan. Ben kendimi öyle tanımlıyordum. "Bu benim bir problemim, bu benimle alakalı bir şey ya da beynimde belki çözemediğim şeyler var," diye düşünürken tam o dönemde birisinden çok hoşlandım.

Ben çok geniş bir kadın çevresi olan biriyim ve çok uzun yıllardır da böyle yaşıyorum. Hep çevremde bir sürü kadın oldu; onlarla cinselliği çok konuştuk. Yani aramızda o bilinç yükseltme çalışmaları hep oldu.

Artık, kendimi nesneleştirmemek için, daha doğrusu toplumsal anlamdaki erkeğin kadına bakışındaki o kadını nesne yerine koyan yaklaşıma karşı olduğum için daha seçici ilişkiler

yaşıyorum. Hiçbir şey yaşayamaz hale geldim! Hiçbir erkekten hoşlanamıyorum, bakışları kaba geliyor, yüzeysel geliyor. "Ben nerede hata yapıyorum"u anlamak istiyorum. Erkek arkadaşım da azaldı seneler içersinde, bu benimle alakalı bir şey herhalde. Bunun bizden çok onlardan kaynaklandığını da düşünüyorum, ama onlardan kaynaklanan bir problemi onlara rağmen nasıl aşacağız bunu bilmiyorum.

Şimdi bir sevgilim yok, yalnız yaşıyorum ve işte, zorlanıyorum cinsellikle ilgili. Bu ülkede sahiden bir sevgilim yoksa cinselliğimi yaşamam sarıms çok zor.

Bir yerlere gidiliyor mesela daha önce bir yerlerden belki tanışılıyor hani içiliyor ediliyor, işler biraz daha rahatlıyor sonra birlikte olunuyor. O an yaşanıyor ama bunun sonrasında o insanlarla olan diyalog garip bir noktaya düşüyor. Bu kadınlar tarafından değil de erkekler tarafından yaşanan ve yaşatılan bir şey. Sonrasında sana nasıl davranacağını bilmiyor çünkü onun önünde iki model var: bir sevgili modeli bir de arkadaşlık modeli ve sen o modellerin dışında biri olarak hayatına giriyorsun. Bu ilişkiyi seninle nasıl devam ettireceklerini sahiden bilmiyorlar ve ortaya çıkan biçim genellikle kadınları daha yaralayan bir biçim oluyor.

Benim kafama en çok şu an takılan sahiden "bunu nasıl çözeceğiz biz?.." Özgür cinsellik nerede?

yağmur

27 yaşında, sosyolog

Eşcinselliğimle ilgili en çok sinir olduğum soru: "Emin misin?" Ya sen emin misin heteroseksüel olduğuna? Geçen gün iki eşcinsel arkadaşım tartışıyordu, neden eşcinseliz diye. Ben bir nedeni olduğunu düşünmüyorum, içimde var, herkeste ne zaman ve nasıl ortaya çıkacağı farklılaşıyor.

Benim cinsellik hikâyem çok geçmişe dayanıyor. Anaokulda annem beni kendimi ellerken yakalamış. Çok panik olmuş. Bir kere de aleni bir şekilde yapmışım sınıfın ortasında. Bu abartmış artık diye düşünüp beni psikoloğa götürmüşler. Ben hayal meyal hatırlıyorum. Psikolog beni tehdit etmişti, "Sen bunu yapmaya devam edersen sana plastik bir don giydiricez, elle-yemeyeceksin hiç." Bu benim kâbusum olmuştu. Ama ondan sonra tabii yapmaya devam ettim, sadece alenen bir şekilde yapmamam gerektiğini öğrendim.

Yaşıtım bir arkadaşım ile keşfetme denilebilecek şeyler oldu. İşte düğmelerini açayım, göğsünü elleyeyim. Kelebek'te erotik fotoromanlar oluyordu, öpüşen çiftler falan. Biz de bir kız arkadaşım ile onlara acayip özenirdik. Nasıl oluyormuş, ne hissediyorlar diye merak edip öpüşmüştük. Birbirimizi ellemiştik. "Bir şey olmuyor" demiştik ondan sonra. Erkek arkadaşlar pek ilgimi çekmiyordu. Ortaokuldayken niye erkek arkadaşın yok, bak bu yakışıklı, falan derlerdi. Liseye geldiğimde, ilişkimin en fazla bir iki hafta sürdüğü üç erkek arkadaşım oldu. İlk sevgilim, "Seni öpebilir miyim?" demişti. "Olur ama kısa olsun," demiştim.

Lisede dershaneye gidiyorum, hoşlandığım oğlanlar da vardı, sürekli bu konular, kız-erkek ilişkileri konuşuluyor zaten. Ama birden farklı bir şey oldu. Bir sınıf arkadaşım vardı. Ona yavaş yavaş yükselen derecelerde hayranlık duymaya başladım. Başta sadece, hoş bir kız, çok asil bir duruşu var, diye düşünüyordum. Ama sürekli onu izliyordum, derste filan. Onu gördükçe kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başlıyordu. Ağzım kulaklarıma varıyordu. Dershaneye sadece onun için gitmeye başladım. Baktım ve "N'oluyor?" dedim, "n'oluyor?" Böyle şeyleri bir erkeğe hissetmem lazım ve daha önce bir erkeğe böyle hissetmedim. Hayranlık da olamazdı bu çünkü hissettiklerim bundan çok daha fazlaydı. Uçmuştum yani.

Ondan sonra kendi kendime sorgulamaya geçtim, işkence gibiydi. Her gece yatıp böyle ağlaya ağlaya, nereden çıktı bu nereden çıktı bu, diye kendime çok kızıyordum. O zaman kimseyle konuşmadığım için günlüğüme yazıyordum. Ama bunu deftere yazamadım. "Acaba ben nokta nokta mıyım?" şeklinde yazıyorum. En sonunda cesaretimi topluyorum, "evet yazmalıyım" diyorum, yazıyorum. Yakın bir kız arkadaşına telefon açtım, "Sana bir şey okuyacağım ama lütfen beni yargılamadan sorgulamadan dinle," dedim. Günlüğüme yazdığım şeyleri okumaya başladım. Ağlayarak okuyorum. Sonunda arkadaşım bana bağırdı, "Sen manyak mısın, bunun için mi ağlıyorsun? Ben de bir şey oldu sandım. Ne olacak, ya lezbiyensindir, ya biseksüelsindir. Allah Allah, bunu düşünerek mi bulacağınızı zannediyorsun? Oluruna bırak," dedi. Şok oldum, hiç beklemiyordum. Bağırarak konuşmaya başlayınca önce korktum ama böyle bir şey çıkınca acayip şaşırdım. Bir anda acayip iyi geldi bu bana. Bir tek anlattığım kişi o oldu. "Oluruna bırak," dedi ya, bu bana çok kolay geldi.

O dershanedeki kıza asla açılmadım. Zamanla azaldı. Oluruna bıraktım ama kendimi sorgulamayı da bıraktım. Bu hayat felsefem bile oldu diyebilirim. Lisedeyken "aşkın cinsiyeti yoktur,"

diyordum. Biraz insanların ağzını aramak biraz da kendimi rahatlatmak için. Üniversite birinci sınıftayken bir erkek arkadaşım oldu. Çocuk benden hoşlandığını söyledi. Benim de ilk söylediğim şey, "Yalnız ben biseksüel olabilirim," oldu. Çocuk da bana, "Tamam benim için sorun değil," dedi. O da bir ay, bir buçuk ay sürdü. Yalnız yakınlaştığımız bir gece onu bir kadın olarak hayal ettim. Hemen durmasını istedim, sonra da ayrıldım ondan. Bu beni hem mutlu etti hem de, "N'oluyor?" dedirtti. "Acaba bir tarafa mı daha yakınım ben?" diye düşünmeye başladım.

Sosyoloji okuyordum. Birinci sınıfta hocamız, "Sembolik bir araştırma yapın," dedi, konuyu biz seçecektik. Ben de ne güzel bahane diyerek eşcinsellik konusunu seçtim. Hocam da çok iyi yaklaştı, ama, "Az zaman var sen sadece lezbiyenleri araştır," dedi. Ben de, "Olur," dedim tabii. Herkese yaydım, "Böyle bir araştırma yapıyorum," diye. Bir ay sonra Kaos GL diye bir grup olduğunu duydum. Bir toplantılarına gittim, bütün cesaretimi toplayarak. Bu arada ben de araştırma yaptım. Öğrendiklerime göre, eşcinsellik genel olarak bir dönem hastalık olarak tanımlanmış, artık öyle tanımlanmıyormuş. Ne olduğu önemli değildi, doğru ya da yanlış, ben bunu bulmalıydım sadece. Kaos GL'ye gittim, onlar "Sappho'nun Kızları"ndan bahsettiler. Lezbiyen feminist bir grup. Onların desteğiyle çok iyi bir araştırma olmuştu.

Benim için de tam bir barışma süreci başlamış oldu. Bu süreçte tanıştığım bir kadına âşık oldum ve ilk aşk ilişkiimi yaşamış oldum aynı zamanda. Gerçekten kendimi bulduğumu fark ettim. "Erkeklerde eksik bir şey var," diyordum, sonra anladım ki eksiklik değilmiş bu, yanlış cinsiyetmiş; benim için kadınlarmış. Kendini ilk keşfettiğinde "Ben lezbiyenim" deyip etrafta dolaşmak istiyorsun. Gerçekten de kendimi bulduğumu düşünüyordum, bu zamana kadar niye bunu keşfedemedim diye kendime kızıyordum.

Ailemin lezbiyen olduğumu öğrenmesi kendimle barışma sürecim sonrasında, yavaş yavaş oldu. Ben her zaman, "Evlilik kurumuna karşıyım, evlenmeyeceğim," diyordum. Annem, "Evlenmek istemiyorsan, bari bir erkekle yaşa," bile dedi sonunda. Ben de belki daha çok şüphelenmesini ve direkt sormasını sağlamak istiyordum. Aslında süreç ilerledikçe daha çok açılmak istiyordum ama; "Anne, biliyor musun ben lezbiyenim," demek istemiyordum. Çünkü benim için böyle bir şey değil; ben bunu hayatımın bir parçası olarak yaşıyorum ve anormalleştirerek yansıtmak istemiyorum. Ama annem bunu hiçbir zaman sormaya cesaret edemiyor, şaka yollu ağzımı arıyordu.

Bu şüphelere dört yıl sonra nokta kondu. Bir gün abim annem ben yemek yiyoruz, abim birden, "Yağmur, senin niye erkek arkadaşın yok?" diye sordu. "İstemiyorum abi," deyince o da, "istemiyor musun yoksa kismet mi olmuyor?" dedi. "İstemiyorum." Konuşmanın gidişatını fark ettim ama gayet rahattım. "Soracaklarsa sorsunlar," diyerek yemeğimi yiyorum. Abim bir sıkıldı, "Aslında ben sana lezbiyen misin diye soracağım soramıyorum," dedi. Ben de "Niye sormuyorsun ki?" deyince, "o kadar bir yakınlık yok ki aramızda, çekiniyorum," dedi. Sonra ben, "Çekinmene gerek yok," diyerek yemeğe devam ettim. Abim de bekliyor. Sonunda dayanamayıp, "Ee? Sordum ya," dedi. "Ne fark eder abi?" deyince ben, "Tabii ki bir şey fark etmez, sen benim kardeşimsin, öyle ya da böyle her zaman kardeşim olacaksın," dedi. Ben de, "İyi o zaman," diyerek yemeğe devam ettim yine. Ondan sonra annem direkt soruyu sordu, "Kızım lezbiyen misin?" Ben de, "Evet," dedim. Annemin suratı bembeyaz oldu, gözleri doldu. Abim de bir oraya bir buraya volta atıyor. Benim de güleceğim geliyor ama gülemiyorum. "Bu arada benim gerçekten çıkmam gerekiyor, çok ters bir zamanda sordunuz, ne zaman konuşmak isterseniz konuşurum," deyip evden çıkıyordum ki, annem şöyle baktı, iki kolumdan tuttu, "Kızım, lütfen lezbiyen olma, olur mu?" dedi. Abim de oradan, "Anne saçmalama," diye seslendi anneme.

Babama annem söylemiş. "Kızımızın lezbiyen olduğundan şüpheleniyorum," demiş. "Orospu olacağına lezbiyen olsun," demiş babam. Lezbiyenlik orospuluktan iyi bir şey oluyor ona göre, ama tabii ki orada yatan şey başka, benim babam asker, o militarist kafa da var. "Erkekle olmadığı sürece benim namusuma bir zarar gelmez, hamile olma riski yok. Daha güvenli bir şey, kadın kadına ne yapacaklar zaten" düşüncesi. Tam bir toplumsal erkek bakışı. Aşağılama var altında tabii ama, "O da öyle bir bahane bulmuş kendine, n'apalım," dedim. Artık alıştılar ama. Arada babam da soruyor, "Sevgililerle aran nasıl?" diye. Olumsuz bir tavrı yok.

Benim hissettiklerim, yaşadıklarım daha çok feminizm üzerinden mücadele oldu. Zaten "Ataerkil sistemle heteroseksizm iç içe geçmiş, bununla mücadele yolu da feminizmdir," diye düşündüm hep. Bir akademisyen, konuşmasında, "Lezbiyenlik geçici bir heves, fantezi unsuru gibi görülüyor, çünkü kadın her zaman erkeğin cinsel objesi olarak algılanıyor," demişti. Kadın eşcinselliği yok sayılıyor, bu ancak geçici bir şey, fantezi olabilir. Ataerkil toplumda, en sonunda bir kadın bir erkeğe ihtiyaç duymaktadır diye bakılıyor. Kadın zaten aşağılanıyor, iki kadın olunca da iki kat aşağılanma var. Lezbiyenler için de yok sayılma var.

İki kız arkadaşım, sevgili, biri birinin elini omzuna atmış, gülüşüyorlar, karşıdan bir adamın onlara dik dik baktığını fark etmişler. İyice yaklaşıncı adam dikilmiş karşılarına, "Siz sapık mısınız n'apıyorsunuz, niye öyle sarılıyorsunuz?" diye, bizimkiler şaşırmışlar. Yanlarına gelen yaşlı bir kadın da, "Sen ne diyorsun Türkiye'de öyle şeyler olur mu?" demiş adama. Yani bir yandan öfke, bir yanda yok sayma. Bir keresinde benim de başıma geldi, sevgilimle bir kafede otururken elini tuttuğumda garson güm diye kültablasını masaya vurmuştu.

Birbirine yakın olmanın dışarıda bu şekilde engellenince ilişkiye daha fazla tutkuyla yaklaşabiliyorsun aslında. Yani, bastırılmış-

lığın böyle olumlu sonuçları da oluyor. Ama daha çok, probleme yol açıyor bence. Ben rahat rahat sokakta el ele tutuşmayı, hissettiğimi dışarıda da saklamamayı isterken, karşımdaki insan gizlemeyi tercih edebiliyor, bu da ilişkilerde soruna yol açıyor ve gerilimler ortaya çıkıyor.

Bana sürekli sorulan soru, "Penis olmadan nasıl yapıyorsunuz? O sizinki sevişme değil ki." Hatta geyler arasında bile lezbiyenlere takılan birtakım lakaplar var, "sürtüşgen", "bakışık" gibi. Ortada bir penis olmadığı için ne yapılabilir, bunlar ancak birbirlerine sürtünebilirler düşüncesi. "Önsevişmede kalıyorsunuz siz," denebiliyor.

Benim klitorisi keşfetmem çok erken yaşta olmadı, dolayısıyla kadınların asıl cinsel haz bölgesinin klitoris olduğunu anlamam ve klitoral orgazmı yaşamam da. İlk kadın sevgilimleyken, onun vücudunun benim vücuduma değmesi bile benim için çok mutluluk verici bir şeydi. Ben orgazm olduğumda da olmadığumda da sevişmiş hissediyorum kendimi.

Bazen lezbiyen kelimesini hiç kullanmak istemiyorum. Pornografide mesela lezbiyen fantezi şeklinde geçiyor. "Lezbiyen pornosu" diyorlar, erkeklerin beğenisine sunuluyor. Bu nedenle, lezbiyen deyince hemen akla gelen, iki kadının sevişmesi. Lezbiyenim, dediğimde insanların bana bakıp da bunu düşünmelerinden nefret ediyorum.

Eşcinsel aşk... Aslında aşk aşktır, aşkın cinsiyeti yok. Ama eşcinseller arasında salt seks ilişkisi olduğu, aşk olmadığı düşünüldüğü için "eşcinsel aşk" demek zorunda kalıyorsun. Eşcinsel bir birey de âşık olur, aşkını yaşar, aşk acısı çeker... Mesela ben ilk kez bir kadınla ilişki yaşadığımda âşıktım, sonra terk edildim ve aylarca aşk acısı çektim. Aşkın, sevginin tarımı, sınırı yok bence. Aslında ben hiçbir ayrımı, hiçbir kalıbı istemiyorum.

asya

22 yaşında, öğrenci

Cinsellik iki kişi arasındaki gizli dünya, insanların hayvani duygularının ortaya çıktığı zamanlar. Erkekler bastırmıyor bunu. Niye tecavüz var? Bu direkt hayvanlık...

Kadınlar daha çok bastırıyor. Özgürce yaşayamıyoruz, bir korku oluyor. Ben de aşamıyorum, iki yıllık ciddi bir ilişkim var. Aşmaya çabalıyorum. Emin olmak istiyorum. Bakirelik benim için tabu değil, ama bu sözde kalıyor. Ailemin tepkisinden çekinmiyorum değil. Belki de hamile kalmaktan korktuğum için. Galiba büyümekten korkuyorum. Kadın olmaktan korkuyorum. Evlilik fobimin nedeni de odur.

Kadın olmak eşittir anne olmak. Sorumluluk almak. Sonuçta beraber olduğumda da sorumluluk alacağım. Sadece tatmin değil yani. Biraz daha tanıyorsun, çok çok daha özel oluyor. Tek bir insanla paylaşmak istediğim yani... Onun dediği şey de; "Benim için bir ihtiyaç. Bunu ilk seninle yapmak istiyorum." Ben de sırf o tatmin olsun diye yapmak istemiyorum. Belki bencilce ama bu konuda bencil olmak istiyorum. Buna ihtiyaç duymuyor olmam bunları bastırmuş olmamdan belki de. Sadece son olayı yapmadık, hep ilk adımları ben attım ama son adımı atamıyorum.

Kendimden bekleyemeyeceğim ölçüde muhafazakâr çıktım. Kendime muhafazakârlık ama. Ne çevrem, ne ailem öyle değil. Onun ailesini tanıyorum ya, böyle bir şey olduğunda insanların

tepkisinden çekinirdim. Çünkü benim onunla ilişkim çok güzel ama geleceğe yönelik değil. Evlilikten önce yaşanan cinsellik evliliğe gidiyor. Önünde sonunda böyle bir şey var sanırım kafamda. Sanırım kendime cinsel özgürlüğü yasak ettim. Kızlık zarı meselesi sanırım beni bile etkiliyor. Öyle bir şey olduktan sonra ayrılmaya cesaret edemezdim.

Evlilikte çok özgürlük kazanıyorsun, çok şey de kaybediyorsun. Tek başına kalmayı kaybediyorsun mesela. Sürekli birlikte olmak bayar gibime geliyor. Neden kadınlar ikinci sınıf? Özellikle cinsellik konusunda? Kadın egemen toplumlar yok mu? Koyun gibiyiz, güdülüyoruz erkekler tarafından.

Bu aralar ilişki monotonlaştı. Ben de çok çabuk tedirgin olabilen bir insanım, milyonda biri düşünüyorum. Tedirgin olmak istemiyorum. Tedirgin olduğumda onun aşırı korkak davranışını gördüm. Aslında doğru kelime sorumluluk değil, korku.

Bir ara korktum ama şimdi iyiyim. Ama sevişmek monotonlaştı. Kasmamın nedenini bilmiyorum, önünde sonunda oraya geliyor. Onda da bende de hayal kırıklığı yaratıyor. Bir kere denedik, canım yandığı için olmadı. Sanırım fazla korktum. Orada da bir basamak var, en üst basamağa çıkamıyorum. Cesaret eksikliği var. Yavaş yavaş alıştım zevk almaya. Garip gelmiyor artık. Onu aşım ama bir o nokta kaldı.

meltem

30 yaşımda, tekstil atölyesinde çalışıyor

Ben çok küçük yaşta evlendim. On altı yaşında gelin gittim. Evlenmek kendi seçimim değildi. Ailemin, daha doğrusu annemin baskısıyla oldu. Eşimi evlenmeden önce hiç görmemiştim.

Valla cinselliği ben annemle hiç paylaşmadım. İlk evlendiğim dönemde de çok tedirgindim, ne olacak ilk gece diye düşünüyordum. Arkadaşlarla falan konuşmuştuk. İşte diyorlardı ki; "İlk gece kızlık zarı yırtılıyor, ondan sonra kanama oluyor." İşte ilk gece oldu ama kanama falan olmadı, Allah Allah. Korkuyorum bu defa, niye kanama olmadı? İnsan bazen kendinden bile şüpheleniyor. Demişlerdi ki bana, "Eğer çarşıfta böyle böyle lekeler görürsen sen bil ki kızlıkta limon sıkınca kırmızı oluyor." Elimde limon sıkıyorum çarşıftaki lekeler, böyle kırmızı olacak mı olmayacak mı, bekliyorum. Olmadı. Ertesi gün annemle konuştum. Korkmuştum. "Anne," dedim, "hani diyosunuz ya kızlık zarı yırtılıyor, kan falan oluyor, hiçbir şey olmadı." Annem rahatlattı beni, "Önemli değil kızım, ondan sonra olmuştur," dedi ama kayınvalidem çok pislik yaptı. "Hayır," dedi, "doktora götüreceğiz." Annem de dedi; "Bizim alnımız açıktır, götürelim." Doktora gittik. Doktor dedi ki, "Kızlık zarı çok esnek, yırtılmıyor. Bu doğum esnasında yırtılır, paniklemeyin." Gerçekten kendimi çok kötü hissetmiştim...

Eşim de birazcık tecrübesizdi cinsellik konusunda. Böyle mesela beni rahatlatmadı, şey yapmadı. Ben çok korktum. Ertesi gün annemin yanına gitmişim, "Anne, ne olur beni de

götür, ne olur beni de götür, ben de gelmek istiyorum serinle,” diye ağlamışım. Korkuyordum. Annem gittikten sonra ben yabancı kişilerin içindeyim. Ne yapacağım, ne edeceğim?

Evlendikten sonra kayınvalidemle iki yıl oturdum İstanbul’da. Sürekli problem yaşıyorduk. Kızım iki yaşındayken Diyarbakır’a geldim ve boşanma davası açtım. Ama ailem karşı çıktı. İzin vermediler boşanmama. Tekrar İstanbul’a döndüm. Eşim girdiği işlerden alkol problemi yüzünden sürekli çıkıyordu. İçtiği zaman da hem psikolojik hem fiziksel şiddet uyguluyordu. Sabahlara kadar yatırmıyordu. Bir defasında beni boğdu. Yani alkolün tesiriyle neredeyse boğuyordu. On dan sonrası tekrar Diyarbakır’a dönme ve boşanma...

Çok kötü günler yaşadım boşandıktan sonra, ama yine de pes etmedim. İnsan belirli bir süre psikolojik şiddetle yaşadığı zaman... psikolojik şiddet gerçekten fiziksel şiddetten daha kötü yaralar bırakıyor. Yani böyle tek başıma dışarıya bile çıkamıyordum. Acaba başarabilir miyim? Hep korkuyordum. Sonra bir kadın kuruluşundan destek aldım... Şimdi kendimi iyi hissediyorum. Başka kadınlarla birlikte kurduğumuz bir işte çalışıyorum. Yaptığım işten, bir şey yaratıyor olmaktan çok memnunum. Para da kazanıyorum ama her şey para değil...

Ben güçlü oldukça çocuklarım da güçlü olacak. Ben kendimi iyi hissettikçe çocuklarıma bu yansıyor. Onun için hep güçlü oldum. Kızım on iki yaşına girecek. Oğlum da yedi yaşında. Büyüttüm, ikisini de büyüttüm. Biz çocukluğumuzda ve gençliğimizde hep ayrım yaşadık. Ben çocuklarımı öyle yetiştirmemeye gayret gösteriyorum. Katıldığım kadın çalışmaları sonunda bilinçlendim bu noktada. Oğlumla girip mutfakta buluş da yıkadım, pasta da yaptım. Kızımla da normalde oğlanlarla yapılan şeyleri yaptım. Kızımla arkadaş gibiyim. Âdet döneminde annem benimle hiçbir şey paylaşmadı. Ben ilk âdet

olduğum zaman çok korktum. Şimdi ben kendi kızımınla her şeyi paylaşıyorum. Kızım âdet olmadan önce ona dedim ki: "Korkma tamam mı canım benim, bak sana ilk pedini de ben alacağım kızım. Kadınlığa giriyorsun, kanama oluyor, bu ilk kadınlığa adım atma dönemidir," dedim. "Tamam, anneciğim," dedi, "olursam zaten sana söyleyeceğim." Ben çok korkmuştum ama o hiç korkmayacak, biliyorum.

nevbahar

55 yaşında, gazeteci

Reçeteyi günlerce yanımda gezdirdim. Bir türlü ilacı alıp, tedaviye başlayamıyorum. Törenselsel bir şey olmalı, hafta başı pazartesi mesela, hatta mümkünse ayın ilk pazartesisini; derken günler geçiyor, hayat giderek daha katlanılmaz oluyor.

Bir işin ortasında, bir anda sanki birileri başımdan aşağı kaynar sular boşaltıyor; sonra o kaynar su bir tür kora dönüşüp içimi yakıyor, kavuruyor. Bir fırın ateşleniyor sanki, ısı fırının kapağıymışçasına boynumdan çeneme, kulaklarıma doğru hızla yol alıyor, alevler yanaklarıma yalıyor. Her şeyi unutuyorum, o anda ne yapıyorsam yapamaz hale geliyorum, sadece soyunmak, o kaynar su dolu kazanın bu kez de buz gibi soğuk suyla doldurulup başımdan aşağı boşaltılmasını istiyorum. Hiç olmazsa, bir kocaman yelpaze bulsam... Sonunda bir kitap ya da gazete parçası imdada yetişiyor, sallıyorum, sallıyorum, sallıyorum. Hafif bir esinti, en iyisi üstünde ne varsa çıkarmak... Üşümek istiyorum, iliklerime kadar donmak istiyorum.

Ateş basarken, ilk anda direniyorum, bu kez soyunmadan geçiştireceğim diyorum, olmuyor. Önce şalı atıyorum, sonra hırka ve yeleği, bluz kalıyor ne yazık ki, bir süre sonra üşümek keyfini yakalıyor ve rahatlıyorum. Ve sahiden üşüyorum, artık bu keyif değil, basbayağı bir üşüme. Yeleği geçiriyorum üzerime, sonra gene sırasıyla hırka ve şal. Giy, çıkar, giy çıkar, yaşamın yeni ritmi. Bu öyle saatler sürmüyor, beş dakikada geçiyor ama, o anda hayat duruyor. İnsanın bütün dengelerini

altüst eden bu kısa anlar yoğun ve zorlu yaşıyor, ama çevre dikkat etmezse, ne olup bittiğini anlayamıyor; "Menopozum geldi" denmediğine göre, mesele yok. (mu?) Evet, bu menopoz denen şeyin öyle ulu orta söylenmeyeceği "gelince" öğreniliyor.

Kadın arkadaşlarla otururken, "cesaretimi" toplayıp konuyu menopoza getiriyorum, sanki dinlemek istemiyorlar. Aynı yaşta olanlar geçiriyor, daha gençler sanki "artık farklıyız" demeye getiren bakışlarla susuyorlar. Hepsine sinirleniyorum, öfkem giderek artıyor. Beni anlamayan bu kadınlarla ben ne yapacağım? Oysa, ilk regl maceraları, bekâret ne kadar rahat konuşuluyor. Her ne kadar, yaşandıktan yirmi yıl sonra bunlar da uluorta konuşulur hale geliyorsa da...

Çok sıkışınca, "İhtiyarlık böyle, kusura bakma," diyor, gerilimi dağıtıyorum. Tabii, hemen "estağfurullah" lafları... "Canım, sen en fazla kırk üç gösteriyorsun," gibi "iltifat"lar. Bir keresinde, kırk üç gösteren değil de, sahiden kırk üç olan bir kadın arkadaşımınla çabuk yorulmaktan söz ederken, "eh, artık menopoz" dememe kalmadı ki, "yok canım, ne menopozu" diyerek bir "iltifat" daha. Ama, lafımı ağzıma öyle bir tıkadı ki, "Kendimi neyle suçladım?" diye düşünmek zorunda kaldım.

Gazeteler sık sık yayımladıkları menopoz yazılarında insanı adeta menopoza davet ediyor, öyle hoş günler bizi bekliyor ki; haydi menopoza! Menopoz, yeni ve muhteşem bir hayat ya, haberin resmi "saat" olamayacağına göre, mesela yirmi beşinde çıplak bir kadın sayfayı süslüyor.

Aslında, konu "cıs"! Eli kalem tutan kadınlar aşklarını, acılarını, terk edilişlerini, aldatılmışlıklarını, yaşadıkları "ihaneleri" ballandıra ballandıra anlatıyorlar, yazıyorlar da, sıra menopoza gelince pek oralı olmuyorlar.

Ben niye taktım? Anlaşılan kimserin menopozunun geldiği yok, piyango bir tek bana vurmuş... Ateşler basıyor, geceleri uyuyamıyorum ya da sık sık uyanıyorum, sevişmek istemiyorum, bir halsizlik, bir gerginlik almış başını gidiyor. Kavgacı bir kadın oldum. Düşmanlarım çoğalıyor, herkes ne kadar kötü...

Reçetem olduğuna göre, doktora da gittim demek oluyor bu... Bu iş rutin; mamografi, sonografi, simir testleri, hatta sintigrafi... Bunlar ilaca, yani hormon dengesini yeniden düzenlemeye başlamadan önce yaptırılması şart tetkiklerden sayılıyor. Çünkü, halen hormon almanın yarattığı kanser riski üzerine çalışmalar sürüyor. Riskin giderek azaldığı öne sürülüyorsa da rahim ve özellikle meme kanseri riski nedeniyle hekimler ilaçtan önce mutlaka durumu bilmek istiyor.

Berbat günlerden sonra, pazartesi takıntısından vazgeçip eczaneye giriyorum. Bu biraz, doğum kontrol hapını eczaneye girip alamamak ya da prezervatif istemek ya da isteyememek gibi mi? Eczacının tepkisini izliyorum. Reçeteyi elliyor, raflara doğru yarım daire çiziyor ve tabii ki reçeteye bakıyor. Fazladan bir hareket, dönüyor, yüzüme bakıyor. İfadesiz bir yüz, mutlaka bana acıdı, evet bundan eminim. Bir kadın, ne acı, bir "bitiş" in başlangıcında. Daha doğrusu, başı sonu yok, bitmiş işte.

O iki küçük kutuyu alıyorum, çantama atıyorum. Gün boyunca, sık sık aklım çantama kayıyor, o iki kutu, yeni dostlarım... Gece saat tam on iki, suyu bardağa koyuyorum ve ilkini alıyorum. Ne kadar kolaymış. Ardından da ikincisi... Onu da yutuyorum. Muzaffer bir edayla yatak odasına ilerliyorum. İşte başardım.

Aslında, ilacı aldığım o ilk gece yeni bir "bileşim" bedenime giriyor ya, tedirgin olmadım desem yalan olacak. Tabii, uyanık olduğum her an kendimi kontrol altında tutuyorum, o ateş

basmaları bekliyorum. Bir de tabii en mühimi, "cinsellik geri gelecek mi," hadi kaygısı diyelim! Şikâyet ettiğim ne varsa üç gün içinde, abartmıyorum, geçiyor...

Evet, üçüncü günün sonunda sanki mucizeden mucizeye koşuyorum. Kendimi müthiş beğeniyorum. Aynaya bakıyorum sanki inceldim, yüzüme bir mana ve ehemmiyet geldi.

Asıl önemlisi de müthiş bir güven... İnsan, "daha az genç" olmaya başlayınca dünyaya hükmettiğini düşünüyor, çünkü dünyayı daha az takıyor.

Tabii, her gece yatağa gitmeden en son görüştüğüm yeni arkadaşım ile –bu durum bir hastalık olmadığına göre ilaç demek haksızlık– birlikte yeni alışkanlıklar giriyor hayatıma.

Sabahları kalkınca bol bol su içiyorum, sonra her gün mutlaka on dakika yatakta kolları bacakları havalarda uçuruyorum. Pazartesi, çarşamba, cuma günleri de buna ek yirmi dakika aletli aletsiz, evde elime ne geçirdiysem televizyonun karşısında soluk soluğa ter atıyorum. Aksi takdirde, bütün bedenim ağrıyor, sızım sızım sızlayan kemüklerim hareket istiyor.

Şimdi, bu söylediklerimi aksatmadan yapabildiğime şaşıp kiskanmayın, yalandan kim ölmüş?

Kahvaltıya oturduğumda zımba gibiyim. Vitaminim ve de kalsiyumum çayımın yanında. Bu vitaminleri bilen bilmeyen herkes pek önemsiyor, tabii ben de. Almasam başka türlü mü olurum bilmiyorum, ama mademki usul bu, uyuyoruz.

İnsanın kendine güveni geldikçe ilişkileri de rayına oturuyor. Öyle her şeye kızmak, sinirlenmek yok, stres biriktirmek, sonra patlamak, hani tamamen yok oluyor demeyeyim de, hayli azalıyor.

Uykular harika, aynen eskisi gibi, yatar yatmaz uykuya dalıyorum, gözlerimi açıyorum ki sabah olmuş... Haliyle uykular azalıyor ama kesintisizlik önemli, insan erken uyanıyor, bu da güzel, günün uzuyor, fena mı?

Beklediğim de geri geldi. Cinsellik de, şaşırtıcı bir biçimde "normal"e dönüyor. Tabii, herkesin "normal"i kendine... Kimi yayınlardaki "artık her şey çok daha mükemmel" yorumlarına katılmıyorum. Herkesin "mükemmel"i de kendine. Gebe kalma "korku"sunun ortadan kalkması hoş bir gelişme, çok rahatlatıcı.

Bu durumda, "kendimi hâlâ on sekiz yaşında hissediyorum" da sendrom olmaktan çıktı, sahici bir hüviyet kazandı. Aslında, ben kendimi, her yaş hoş olsa da, hep artı eksi kırklarda hissetmekten hoşlanıyorum...

alev

55 yaşında, sosyal hizmet uzmanı

Ben buraya 1970 yılında işçi olarak geldim. Liseyi bitirmiştım ve beş buçuk aylık çocuğum vardı. Almanya'yı çok kolay okunur, çalışılır bir yer olarak görüyorduk. Müracaat eder etmez aldılar. İşçi yurduna yerleştim, bir odada beş kişi kalıyorduk. Günde on saat çalışıyordum. Cumartesileri de çalışıyorduk. Elimize o kadar az para geçiyordu ki anlatamam. İkinci aylık maaşımla eşimi getirttim. Bir ev bulduk. Evin tuvaleti yok. A valla Avrupa ve tuvalet merdiven boşluğunda. Her bir katta bir tuvalet var, bütün daireler ortak kullanıyor.

Almanya hakkında çok olumlu düşünürdüm. Geldikten bir ay sonra ilk negatif deneyimimi yaşadım. Durakta otobüs beklerken, bir Alman kadın geldi, köpeğiyle. Ben de köpekleri çok severdim. Hayvanın başını sevdim. Hemen kadın tasmayı çekti, çantasını açtı, bir kâğıt mendil çıkardı. Hayvanın başını temizleyip kâğıt mendili çöpe attı. Ben çıldırdım, kadını dövmeye kalktım. Arkadaşlar beni tuttular. Kadının o hakareti... Gözüm döndü. Bu olay bana çok büyük bir şok olmuştu.

Çalışırken Köln'de bir çocuk tiyatrosuna girdim, Türk kızı rolünde oynayacak birini arıyorlardı. Onlarla bütün Almanya'yı gezdim. İçimde hep güzel sanatlar vardı, imtihanlarına girdim. O arada hem çalıştım hem okudum. Bu arada politikleştik. Solda yer aldık. Parasını ödeyip eşimi Goethe'ye gönderdim, Almanca öğrensin diye. Biraz Almanca öğrendi ve psikoloji okumaya başladı. Sonra tembellikten bıraktı. On sene

sonra ayrılmak mecburiyetinde kaldım. Eşime, "Ayrılacağım ben senden," dedim. Ayrılınca Türkiye'ye döndü, çocuk da zaten Türkiye'deydi.

Çok kısa bir zaman sonra bizim politik hareketin içerisinde birine âşık oldum. Ve hakikaten müthiş bir sevgiydi benim için. Onunla beraber olduğumuzu öğrenen örgütten arkadaşlar sordular: "Biz ayrıl dersek ayrılır mısınız?" O eski sol örgütler. Ben dedim, "Yok, ben sahtekârlık yapmam." "O zaman," dediler, "diğerlerine söylemeyin, kabul etmezler, kötüye alırlar, namus meselesi filan." Sonra bir gecede bütün dernek üyelerini gezip, dolaşıp bizi aforoz ettiler. Ve bilhassa beni... Kadın olarak öyle bir duruma getirdiler ki sanki böyle kötü kadın olmaya... Hemen hemen bir sene dışarı çıkamadım ben, yürüyüşlere gidemedim. Ama tek bizde yaşanmadı bu. Bütün örgütlerde ve Almanlarda da yaşandı bunlar. O zaman bunu yapanlar sonra çok daha aşırı ilişkilere girdiler, evliyken ilişkiler falan yaşandı. Ondan sonra işte biz evlendik ikinci eşimle.

Üç sene sonra, aldatıldım. Ben evlilikte koşulsuz güven düşünen biriyim. Eşime de öyle güvendim. Hiç hesaplamamıştım. Bu beni çok sarstı. İntihara kalktım, bileğimi kestim. Ondan sonra insan şeye giriyor, "Sen güçlü bir insansın, nasıl yaparsın?" diyorsun kendine. Ama insanın güçlülüğü güçsüzlüğü hiç belli olmuyor. Özür diledi, affettim.

Yaş 36'ya geldi. Çocuk istiyorum ve hamile kaldım. Bu arada işyerine bir kız geldi, Türkiye'de kimsesizler yurdunda büyümüş. Ben buna anne olmaya kalktım. Evin üçüncü anahtarını verdim. Tatile götürdüm. Çocuğum üç haftalık, öğrendim ki eşimle ilişkisi var. O kadar korkunç bir şoktu ki o. İlk aşamada bütün kızgınlığım kıza yöneldi. Ama sonra eşime yöneldi. O bana yabancıydı, ama eşim değildi. "Bir şartla çocuğu görürsün," dedim, "beni görmeyeceksin." Önce, "Tamam," dedi. Bir

arkadaşımızın evine bırakıyor, oradan alıyordum. Sonra, "Niye kendi çocuğumu başkasının evinde göreceğim, gelir burada görürüm," diye zorla gelip gece yarları kapıyı çalmalar falan. Tam terör şeyi. Hiçbir şekilde polise yansıtmadım olayı. Çünkü hâlâ seviyordum. Bir de aldatılan insana çok ilginç bir şey oluyor. Başka birinden duyunca, "Kesin bırakırım," diyorsun, ama aldatılan insan tam tersi sanki kadınlığı iğdiş edilmiş duruma düşüyor. Geri kazanmak için uğraşabiliyor. Köprüleri yakamıyor. Hep taviz veriyor.

Gidip boşanma dilekçesini vermesini istedim. "Sorunu sen çıkardın, zorluğu da sen taşıyacaksın. Ben bu nikâhı istemiyorum," dedim. Beni bir buçuk sene oyaladı. Mecbur oldum, ben gittim mahkemeye verdim. Mahkemeden önceki gün beni aradı, "Saçmalama," dedi, "bizi bu burjuva mahkemeleri mi ayıracak?" (gülüyor) Boşanmayacağımızı düşünüyordu, öyle hazır gelmişti mahkemeye. Boşandık, şok oldu. Üç hafta sonra eve geldi, eve almadım, balkondan falan girmeye kalktı. Rezillik. Sonra aldım eve, "Sen ne sıfatla geliyorsun?" dedim. "Ben senin eşimim." Yok artık! Ama bende hâlâ bitmedi. Üç-dört sene geçti ve bu Türkiye'ye gidecekti, çocuğu istedi. Şart koşuyordum, "Çocuğumu o bayanla karşılaştırmayacaksın," diye. Çocuğun gözünde beni onunla kıyaslamasını istemiyorum. Bu arada mesela cuntaya karşı yürüyüş oluyor, o kadar kişi arasında kız n'apıyor ediyor geliyor benim önümde yürüyor. Bir yere gidiyoruz, kız bana söz yüzüğünü sallıyor. Sosyal hizmet uzmanıyım ya, vuramıyorum. Neyse, buna, "Yalnız gideceksen vereyim," dedim. Tesadüfen bir akrabamdan öğrendim ki kız da gitmiş. Üç gün bağırarak ağladım. Ve dedim tamam, bu adam senin hayatının merkezi değil. Olmamalı da. Yeter artık bitirmelisin. Bir arkadaşım dedi ki, "Türkiye toplumu çok Ahmetler doğurur ama bir Alev zor doğurur."

İlk eşimle hiç görüşmüyoruz. O çok kötü davrandı. Beni tehdit etti, "Benden boşanırsan ailenle konuşacağım, çocuğa seni kötü tanıtacağım, mahkemeye başvurup Türkiye'ye girmeni engelleyeceğim," dedi. Ben hiç babayı kötülemedim. Ama babasının tembelliğinin çocuğuma geçmesinden çok korktum. Sadece harçlık gönderdim. Lisede hep çalıştı. O zamanlar hep içimde suçluluk duygusu vardı. Çocuğu ben almaya çalıştım yanına ama o gelmedi. Sonradan pişman oldu. Ağlamaya başladı, "Anne ben de sana haksızlık ettim," dedi. Dedim, "Oğlum, sen çocuktun, ben seni hiç suçlu görmedim." Şimdi o kadar doğru yapmışım ki. Amerika'da bir üniversiteye girdi. İki üç senedir ilişkimiz çok daha iyi.

İkinci çocuğu çok iyi yetiştirdim. Nasıl emek verdim, haftada üç gün yüzmeye götürüyorum, gitar kursuna götürüyorum. Tek başıma böyle. Babasıyla dost yetişti. Babasını sevsin istiyorum, babasını sevmeyince insan kendisiyle çelişkiye düşer diye. Çok demokrat, mantıklı... Her şeyi paylaşıyorum onunla.

Solu hiç bırakmadım, hâlâ tutarım, hâlâ inanıyorum. Ben fakir bir ailede büyüdüm, bir odada büyüdük hepimiz. Abimin çok baskısını gördüm, mesela dayak yedik filan. Ama mahalledeki kız bendim, mahalle takımının kalecisiydim, erkek çocuklarıyla kavgalar... Kendimi korumayı öğrendim. Direnerek büyüdüm, bunun dirençli olmamda etkisi olmuş olabilir.

berivan

52 yaşında, temizlik işçisi

Ben evin hem anası hem babası, hem evi yöneten erkeğiyim. Kendimi bir erkek olarak görüyorum, bilmem anlatabiliyormuyum? Mecburi ben her gün yemek yapardım çünkü yedi kardeş bir de annemle babam dokuz kişiydik. Yetişemiyordum. Çocuklara bakardım, kardeşlerimi büyütürdüm. On üç yaşındaydım ama kardeşlerimin ve evin bütün sorumluluğu benim üzerimdeydi. on altı yaşına kadar bu böyle devam etti. On altı yaşında herhalde ki âşık oldum. Birini sevdim, nişanlandık. Ailem istemedi. Fakirdi, durumu çok kötüydü. Ben istediğim için mecbur verdiler. Her iki aile de karşı gelmişti buna ama biz istediğimiz için oldu. İki yıl nişanlı kaldım daha sonra on sekiz yaşında evlendik. Evlendik denilirse tabii ki. Kayınbabam beni istemiyordu. Benim ailem de onu.

Ben çocuk yapmayı düşünmüyordum. İşin doğrusu eşim çalışmıyordu. Kayınbabam çalışıyordu, bize bakıyordu. Eşimin askerliği olduğu için çocuk istemiyordum. Laf söz vuraarak çocuk olmuyor işte... Bir süre sonra hamile kaldım. Hamile kaldığımda altı aylık evliydim, üç aylık hamileydim ki eşim askere gitti.

Eşimin ailesiyle yazın köye gittiğimde hamile olmama rağmen beni tarlada çalıştırdılar. Yemek yaparak, su taşıyarak geçirdim yazı. Kışın şehre yerleştik. Kızımı 1980'de doğurdum. Tabii kayınbabam ne odun almış ne kömür almış. Dışarıda her taraf kar ve aldığı odunları karın üstünde kırıp getirerek soba-

ya atıyor. Ben gaz lambasını azıcık açsam kayınbabam diyordu ki bu lambayı niye bu kadar yakıyorsun, günde bir şişe gaz gidiyor. Kısıyordum, kısıtığım an tabii çocuk uyanıyordu. Ben çocuğa süt vermek için elimle parmağımla arıyordum ağzını ki sütümü vereyim. (Sessizlik) Bardağa su koyup göğsümün arasına koyup kendi ısımla suyu ısıtıp çocuğuma veriyordum.

Eşim askerden döndükten sonra tüberküloza yakalandı. Durumumuz daha beter oldu. Çok kötü oldu, ne yiyeceğimiz var ne içeceğimiz. Bizim bir kör kuyu vardı. Eşimle beraber birkaç sefer intihara kalkıştık. Çocuk içeride ağlayınca ikimiz de buna dayanamadık. Ve geri döndük. Geri döndük ve ikimiz de içerde günlerce aç susuz kaldık.

'85'te tekrar son çocuğumu doğurdum. Bilmiyordum hiçbir şey. Bilmediğim için de bunları doğurdum. Doğurmak zorunda kaldım daha doğrusu. Paramız pulumuz olmadığı için herhangi bir şey yapamadım.

'90 yılında bir temizlik şirketinde çalışmaya başladım. Çocukların geçimini bütün sorumluluğu ben kendi üstüme almıştım. Bunları başarmak için hafta sonları da temizliğe gitmeye başladım. Yani haftanın yedi günü çalışıyordum. Geceleri gelip evde ekmek yapıyordum, yemek yapıyordum, çamaşır yıkıyordum. Bunları hep geceye bırakmıştım.

Çocuklar hep ihtiyaçlarını şeylerini bana diyor. Eşim çocuklarını seviyor ama bir gün dememiş, "Çocuğum, gel şunu yapalım." Ne elbisesini almış ne bir şey. O çalışmadığı için bütün her şeyi ben yapmışım. Önce hasta olduğu için iş bulamadı. Sonra bir var bir yok, inşaat işi olunca çalışıyor, şimdi sekiz aydır hiç çalışmamış. Evde, yok bulaşık yıkasın yok yemek yapsın, yook. Akşamdan sabaha kadar oturuyor.

Şimdiye kadar şiddetli bir tartışmamız olmadı, çocukların yanında da hiç kavga etmeyiz. Bana sesini yükseltse bile ben küserim, şimdiye kadar bana hiç saygısızlık etmemiş. İşe gitğinde daha bir güzel oluyor, eve daha bağımlı oluyor. Açlık döneminde... Birbirimizi hâlâ o şekilde seviyoruz. Bazen kızdığımız olur da sevgim hiç azalmamıştır. 10 dakikadır bizim küsmemiz. Ben inadımdır da o gelir gönlümü alır.

Çalıştığım için çocuklarıma sevgi veremedim galiba. Benim oğlum dışarılarda şurada burada kötü arkadaşlar edindi. Çok işler açtı başımıza ve hâlâ da açmakta. Ben bunun burukluğu içindeyim. Fakirlik bir tarafa, yoksulluk bir tarafa böyle üzüntülerim de hâlâ devam ediyor. Kendime yediremiyorum bunu ama n'apayım, haftada bir günü bile çocuklarıma ayıramadım.

Eskiden susuzduk, perişandık ama şimdikinden daha mutluyduk. Çocukların sorunu yoktu, ekmek verip karnı doyururduk. Çocukların problemleri insanı daha huzursuz ediyor. Şu an hiçbir şey beni mutlu etmiyor. Hepsi okuyup da bir yere gelmediği için üzülüyorum. Çocuklar ufaktı, biz acı çekiyorduk, ama daha ümitliydik. Beklediğimiz gibi olmadı.

ceyda

55 yaşında, memur

Annem bütün eşyalarını sattıktan sonra, babamdan ayrı-
lıp, "Almanya'ya gidiyorum," diyerek İstanbul'a gitti. Sonra
Almanya'yı kazandı. 1968'de annem buraya geldi. Annemin
ikinci beyi vardı, annem ondan da ayrıldı. Kendim on dört yaşın-
da çocuğum zaten. Gittim halama, küçük kardeşimi bırak dedi-
ler, bırakmadım. Ben ve ortanca erkek kardeş ilk babadan, ikinci
erkek ikinci babadan. Biz aç susuz nasıl geçindiyseniz kel kör...

Yengem bizi aldı, çok titiz, her gün yer tahta temizliyordum.
Sabah işe oturtuluyorum, yedi kişinin her şeyini ben yapıyorum.
Kardeşim iki yaşındaydı. Onun bezlerini yıkıyordum her gün.
İzmir'deydik. Dayımlarda altı ay kaldım. İğne iplik vaziyetine
geldim. Anneme yazdım "Ya bizi al, ya ben kendimi öldürece-
ğim," diye. Annem üç yüz mark alıyor, dayımsa ondan yedi yüz
mark istiyor bize bakmak için. Annem oradan buradan borç alıp
küçük odalı bir ev tutuyor Hannover'de. Bizi buraya getiriyor
benim mektubumdan sonra.

İzmir'den İstanbul'a geliyoruz. Kardeşim kızamık çıkıyor.
Herkes dedi "Bu çocuk İstanbul'a gidene kadar ölür." Battaniye
verdi dayım. "Abla su," diyor su veriyorum, "süt," diyor süt ve-
riyorum. İstanbul'a geldik. Bir gece İstanbul havaalanında kal-
dık mı. İki gün iki gece hiç uyumadan buraya geldik. İndik Ost'a,
annem almaya gelmiş bizi. Aldı ama eşya otobüsle kayboldu. Ne
varsa üstümüzde, onunla kaldık. Bütün resimler, hatıra defterle-
ri, hepsi gitti. Altı ay geçti geçmedi, annemin çok paraya ihtiyacı

var. Herkes benim okula gitmem gerekiyor diyor, İzmir’de orta ikide bıraktım...

Gizli Waescherei’da çalışıyordum. Ütölüyordum, katlıyordum. Temizliyordum. Oradaki kadın işte Tasche, Tisch diye Almanca öğretti. Öğrendiğim Almanca odur. Otuz küsur senedir de o Almancayla gidiyoruz. Bir buçuk sene çalıştım. Ondan sonra üvey babam küçük kardeşimi annemden istedi. Annem vermemek için babamı da getirdi. Ayrılıyorlardı oysa. Geldi babam. İzmir’de herkesin odası vardı. Burada bir oda bir mutfak. Ben çok lüks bir Almanya düşünüyordum. Tuvalet merdivenlerde. Banyo yok. Bir küçük oda, herkes orada. Mutfığa yatak yapıldı baba geldikten sonra. Babamla perde yapmışlardı. Üç yüz annem üç yüz ben alıyorum. Perde arkasında annem babam, sonra biz. Babam tutturdu önceki eşimden iki oğlumu getireceğim diye. Eskiden anlatamıyordum. Şimdi Allah razı olsun psikoloğa anlatabiliyorum. Üç kardeş, iki anne baba, sonra diğer kardeşler, yedi kişi bir odada. Bizim lüks villada.

Kardeşlerin bir tanesi Türkiye’de okuyor. Çok iyi bir insan. Diğeri, baba ikinci kere evlenmiş ya, bize düşman olsun diye gönderiliyor. Annesi onu gönderiyor. Annesi onu kolejde okutmak istiyor. Biz çalışıyoruz parayı ona gönderiyoruz. Baba bütün her şeyi alıyor. Paranın üçte biri Türkiye’ye gidiyor. Onun çocuğunun kazandığı para paylaşılmıyor, onda kalıyor. Ben başkaldırıyorum, “Benimkisi bende kalacak,” diye. O zaman azar işitiyorum annemden. Ben başkaldırıyorum. Depresyondayım. Depresyona hastaneye yattım. Bir hemşire benle konuştu, dedi ki, “Hauptschule Abschluss’unu al, Schwesterschule’ye ben seni sokacağım.” Annem önemsemedi. Almanca kursuna gideceğim. Annem, “Hayır” diyor, “kızlar gitmez öyle şeylere.” Neyse, kursa mursa da yollanmadık.

Geht’s nicht.

Gidemiyorum şu anda.

Ben anlatamıyorum artık, şu anda durmam lazım.

eylem

20 yaşında, öğrenci

Cinselliğimi çok küçük yaştan beri doya doya yaşıyorum ve cinselliğim hakkında herkesle rahatça konuşabiliyorum. İnsanları genellikle rahatsız eden bir şey bu. Tanımayanlar orospu gözüyle bakıyor, tanıyanlar ise; "Aman fazla konuşma, kötü karşılıyor," diyorlar. Ama ben cinselliği yaşamaktan da konuşmaktan da doyasıya zevk alıyorum. Cinsellik yemek içmek kadar doğal bir şey bence. İnsanlar neden bu kadar korkuyorlar anlamıyorum.

Birkaç insanla beraberim, hem de karışık kuruşuk değil yani, düzenli olarak. Beraber olduğum insanların karı koca muhabbetleri komik geliyor bana, mesela: "Her seferinde kıcını dönüp uyuyorsun sen." Sanki her gece aynı yerde yatıyoruz biz böyle kocacım kocacım. Ama ben el altındaki kız olarak tanınmıyorum. Tabii hepsi şanslarını deneyebilir ama ben o anda istersem olur. "Her zaman gel, birlikte olalım" tarzında bir insan değilim.

Cinselliğim hakkında konuşmadığım olaylar da var. Bir taciiz hikâyem var mesela. Düşünsenize benim gibi cinselliği hakkında çok konuşan birinin bile anlatamayacağı hikâyeler var.

Adamı hâlâ görüyorum. Uzun siyah saçlı bar tipleri vardır ya sakallı, barda takılır sabahtan akşama kadar, onlardan işte. Biz de ortaokulda, okul sonrası giderdik o bara. Oradaki adamlarla kanka bir şekilde muhabbet ederdik. O adam da herkesi

tanırdı. Bazen yalnız da giderdim, o adamla konuşurduk. Güzel de konuşurduk. Öyle bir şey yani. Bir yaz, Bodrum'da karşılaştık. Yine bir barda çalışıyordu. Ben de o tatilde birisinden hoşlanmıştım ama garip bir ilişkiydi. Beni pek sallamıyordu. Bir gece beni yalnız bıraktı, eve gitti. Bozuldum. Ama Bodrum'dayız, deli gibi içmişiz. Moralim bozuk aslında ama eve dönmek istemiyorum. Saat üç dört gibi onun çalıştığı bara girdim. Diğer çalışanları da tanıyorum. Dertleşiyoruz gibi bir şey. Ben içki alıyorum habire, sarhoşum zaten, iptal oldum iyice. Fark ettim ki gitmem gerekiyor ama ayağa kalkamıyorum. O kadar kötü olmuşum ki içkiden. Bana kahve getirin, bir şey getirin, ben ölüyorum... Bu sırada beni eken çocuğu anlatıyorum, dert yanıyorum saçma sapan. O sırada orada çalışan çocuklardan biri bana yazıyordu, işte yaz tabii, benim de üzerimde acayip dekolte bir şeyler var. Sıkıntı bastı bana, çünkü kimseyle uğraşasım yok. Hani erkeklerin hepsinden nefret ediyorum falan tripleri olursun ya... Çocuk asılıyor. Neyse, o geldi, etrafı toparlıyordu. Adını da hatırlamıyorum hâlâ, neyse, hatırlamamam daha iyi şu durumda. Ona şikâyet ettim, "Ya bana asılıyor," falan. O bardan gönderdi asılan çocuğu. Bana da kahve yaptı. Ondan sonra bana, "Barın oraya gel," dedi, "içeride işlerim var." İçerisi küçük. Kapılar mapılar kapalı. Ben bu sırada İstanbul'da çok yakın bir arkadaşımı aramışım, sabahın altısında. O da, "Bu saatte beni neden aradın?" falan dedi... O anda korktum ya hani ortamdan, huzursuzum, gücüm yok gidicek, imkânı yok ayağa kalkamıyorum. Arkadaşımı arıyorum işte, "Sen bana yardım et," diyorum. Uyandırmışım çocuğu, bişeyler saçmalamışım, o da anlamamış falan. Anlatamamışım.

Uzun süre de kimseye anlatamadım zaten bunu. Ondan sonra herif böyle "Barın öbür tarafına gel," dedi. "Gelemem," dedim. Sonra beni barın arkasına çekti. Bu arada konuşuyoruz adamla bir şeyler hâlâ. Orada bir tane şey var, onun üzerine oturttu beni. Sonra üstümü çıkartmaya başladı, çırlıçiplak

kaldım yani. Ve o an nasıl çırpınıyorum, debeleniyorum sürekli, anlatamam. Yere düşmek üzereyim, o kadar debeleniyorum. Ne olduğunu bile anlamadım ama şeyi hissettim yani içime girmeye çalışıyor. O kadar saçma sapan bir bocalama içerisindeydim ki... Neyse, benim o debelenmelerim sonucu o da bir şey yapamadı ve beni bıraktı. Rahat bıraktı beni. Ben zar zor üzerime bir şeyler geçirdim ve sonra da sızdım işte bir yerde ve sabah da eve döndüm. Bu kadar. Bir şey olmadı aslında. Ama hâlâ bu konuda konuşmak çok zor geliyor bana. Bazı şeyleri konuşmak çok zor.

hacer

23 yaşında, üreme hakları danışmanı

Ben Karadeniz Teknik Üniversitesi ressamlığı kazandım. Babam beni önce okutmaya çalıştı, daha sonra bu başörtü meselesinden dolayı soğudu, "Okuma," dedi. Ben "Okuyacağım," dedim, imtihanlara girdim. İlk girdiğimde, ressamlığı kazanmıştım. Gittim, iki ay falan okudum. Yani okumayı çok istiyordum. Ama babamdan da korkum vardı. Ya, korkmaktan ziyade ekonomik gücüm yok. Bir taraftan başını açacaksın okutanın yok, öteki taraftan babandan darbe yemiş olacaksın. Okurdum, açardım ama okutanım yoktu. Olsaydı...

Şu an yaptığım işi bir arkadaşşımdan duymuştuım. Mahalle mahalle dolaşıp aile planlamasını anlatıyoruz. Bekâr olmak sorun olmuyor, yani soruyorlar, anlatıyorsun, işte her şey anlattığın gibi, o zaman şaşırıyorlar, "Ya sen nereden biliyorsun bunları?" diye. Bir şaşkınlık yaşıyorlar ama dediklerimizi uygulayan çok. Doktorun anlatmadığı şeyleri biz anlatıyoruz, hele korunmayı hiçbir doktor anlatmıyor. Onları biz anlatıyoruz. Kansere karşı meme muayenesini doktor zaman verip anlatmıyor. Hatta mesela yöntem değiştirmek isteyenler, mesela haptan spirale geçmek isteyenler, "Önce danışmanuma sorayım da, bize gelen bayana sorayım da, sonra başlayayım," falan diyorlar. Mesela normalde erkekle bu konular konuşulmaz. Ama benim bizzat erkeğe kondomun nasıl kullanılacağını anlattığım vardır. Normalde konuşamıyorsun, ama yani, işe girdiğinde bambaşka birisi oluyorsun. Kendi mahallemizde gayet normaliz, işte mesela ben özellikle gördüğüm topu hayatta geçmem. Kesinlikle vururum. Maç oynanırsa ona katılırım. Ama oraya

girdik mi tamamen ciddiye alırsınız. Hata yapmamaya gayret ederiz. Ne taş ne top! Nasıl oluyor onu da anlamıyoruz. Başka oluyor.

Ya şu an mesela yüz kadına gitmişsek mutlaka doksani mutsuzdur. Şiddet de vardır. Mutlaka. Ama boşanma diye bir şey yok. Her şeye rağmen çekiyorlar. Gerçekten çok farklı insanlar var ya. Bizim dışımızda, kendi dünyamızın dışında çok değişik dünyalar var. Yani bu işe girmek benim için çok iyi oldu. Kendi çevremden çıktım. Eskiden ben herkesi kendi ailem gibi, kendi çevrem gibi zannederdim. İşte gidiyorsun evlere, Allahım bir sürü çocuk, yapma dediğinde seni dinlemiyor, yapıyor, yedi sekiz tane. Odun yok, kömür yok. Evin çatısı akıyor. Onlarla kış ayını geçirmek çok kötü bir şey. Yani onlarla yaşamak. Bazen kendini tamamen o mahalleye ait hissediyorsun, kendini bırakıyorsun yani. Geçmişin kalıyor. Sen de onlar gibisin. Onlarla yaşıyorsun. Bazen cebinden para çıkarıp verdiğin oluyor. İnanın yani Eyüp'ün merkezini bilmeyen kadınlar var. Kadın bilmiyor ki, kolundan tut götür. Hem de çok sayıda. Evden çıkmayan kadın...

suzan

45 yaşında, yaşlı bakımından sorumlu ev kadını

On ay önce evlendim. Üç sene arkadaşlık yaptık, ama üç senede tanıyamamışım yani. İyiydi, seviyordu görünüşte, bana bağlıydı, düşkündü; ama evlendikten sonra gerçek yüzü çıktı ortaya. Yani beni sevdiğini söylüyordu, işte, "Mutlu oluruz," diyordu. Zaten evliymiş, çıktığımız ilk sene bana evli olduğunu söylemedi. İyice bağlandıktan sonra evli olduğunu öğrendim. Ayrılalım dedim, ayrılamadık. Bırakırsan öldürürüm, delik deşik ederim, işte tehditler, zorbalıklar. Bende de vardı ki kopamadım. Tehdit de vardı, sevgim de vardı yani. Sevdiğini zannediyordum. Bana iyi davranıyordu, beni dinliyordu, dertlerime ortak oluyordu, konuşuyorduk, anlaşıyorduk, gülüyorduk, söylüyorduk. Her şeyi onda yaşadığımı zannediyordum. Kopamadık.

Daha önce de erkek arkadaşlarımla olmuştu ama bu biçim olmamıştı, bu çok farklıydı çünkü bunda her şeyi gördüm. Her şeyi derken, sevmeyi gördüm, dinlenmeyi gördüm. Ailem ilk başta onaylamıyordu ama benim isteğim, benim zorumla kabul etmek zorunda kaldılar. Yoksa hiçbirini onaylamıyordu. Herkes tarafından kötülüğü söylenen bir insandı. Ben dedim ki, "Ne kadar kötü olursa olsun bunun elbet bir tarafında bir dürüstlük vardır, bir güzellik vardır. Onu bulup, topluma kazandırmak..." Benim niyetim buydu başta. Ben buna haramdan bahsettim, helalden bahsettim. Benim yüzümden işe girdi, çok cüzi bir miktar maaşla çalışmaya başladı. Daha önce kazancı öbür yollardanmış. Helal olmayan yollar diyeyim. Çek senet işleri falan yapıyormuş. Kanunsuz yollar. Ben tanıdığım-

da firariydi. Sabıkalı yani. Zaten o şabıkalı olduğu için ben bu tehditlerine çok kulak astım. Aranıyordu, bilmiyordum önce-leri arandığını, sonradan öğrendim. Eh artık sevince de ihbar edemiyorsun. “İhbar edersen girip çıkacağım, sonra ne olacak-sın?” diyordu bana.

Valla ben soğan ekmeğe razıydim. Tek haram olmasın, huzurum olsun, hiçbir şey istemiyordum. Ona da diyordum: “Ben senden ne lüks eşya istiyorum, ne kıyafet istiyorum, ne gezme tozma, hiçbir şey istemiyorum. Sadece huzur istiyorum. Sadece evinin erkeği ol.” Çocuk istiyordum. Bir aile olmak istiyordum sevgi, saygı çerçevesinde. Ama bırakmadılar. Eski karısıyla kızları bırakmadılar.

İlk bir sene, ben evli olduğunu öğrenene kadar, büyük bir sorunumuz yoktu. Bana, “İki ay içinde evleneceğiz,” demişti, ben de inanmıştım. Bu iki ay içinde ben bunun sabıkalı olduğunu öğrendim, affı beklemeye başladık. Af geldi, ondan sonra kadını öğrendim. İki tane çocuğu da var, küçükler. İkisi de daha ilkokula gidiyor. On beş yıldır evliymiş bu kadınla. Kadını öğrenince kadın para istemeye başladı. Parayı aldı, öyle boşandı. Bana zorla senetleri imzalattı. “Buradan gideceğim, nafaka istemiyorum,” dedi ama ne buradan gitti ne nafaka istemezlik etti. Nafakasını da aldı. Zaten aldığımız maaş çok azdı, yarısı ona yarısı bize. Hiçbir sözünü tutmadı kadın.

Bu adam çift kişilikli, o kadından ayrı duramıyor, ondan haber aldığı zaman deli oluyordu.

Her gün bir iki saat dışarıda. Belki günahına giriyorum, belki gitmiyordu gerçekten ama eminim çünkü biz ne konuşmuşsak kadın her şeyi aynı söylüyor, ikisinin ağzı hep bir. Bu kadın olmasa iyiydik ama... Aslında beni sevdiğine hiç inanamıyorum, artık inancım kalmadı. Belki gerçekten seviyor, bu kadar üzerime düşmesinin sebebi ne, onu anlayamıyorum. Bü-

tün sorun bence o kadın. "Kızlarımın annesi," diyor ama kızların bu kadar kıymetli ise getirip evimde bakabilirsin, evimde görebilirsin. Ben her gün o kadının evine gidiyordum, geliyor-dum. Beni her gün oraya götürüp getiriyordu, "Kızlarımı gö-receğim," diye. En son bir gün, "Gitmeyeceğim," dedim, o gün beni iyi bir dövdü. İçkiliydi de zaten.

İçince bazen kötü oluyordu, bazen neşeleniyordu. Neşe-lenince iyi oluyordu... Yani çok mutlu oldum, çok çok mutlu oldum. Ama çok da mutsuz oldum. Beni hem çok mutlu etti, hem çok mutsuz etti. Cinsel yönden de çok mutlu oluyordum... İmkânlarım dahilinde evde yemeğini içmeğini yapıyordum, ütüsünü çamaşırını yapıyordum. Uğraşıyordum, yani ben ona dört dörtlük bir kadın olmak istiyordum. Saygısızlık etmiyordum, nereye gitsem haber veriyordum. Bir kadın, diyordum, kocasından gizli bir şey yapmasın. Hiçbir zaman hiçbir şeyimi gizlemiyordum. Ne yapmam gerekiyor başka, bilmiyorum.

Çocuk istiyordu, çok çok istiyordu. "Erkek evladım olsun," diye deli oluyordu. Ben de çok istiyordum ama işte korkularım yüzünden çocuğum doğmadı. Oldu bir tane, o kadın yüzün-den bir tartışmada beni sarsınca düştü. Düşük yaptım yani. İlk başta bilmedim düşük olduğunu, doktora gidince doktor söy-ledi. "Hamilesin ama çocuk canlı mı değil mi bilemiyorum," dedi. Çok üzüldüm. Çocuğum olsun çok istiyordum, çok üzül-düm ama iyi ki olmamış diyorum. Bana ayak bağı olacaktı, hem çocuğu kullanacaktı.

Dayaklar hep o kadın yüzünden oluyordu. Hiç başka bir şeyimiz yoktu bizim. Bütün sebep o kadındı. Ben de çok dır-dır ediyordum, yani bende de var. Aşırı konuşuyordum. Gece koynuma yatıyor onun ismini sayıklıyor. Onun ismiyle uya-nıyorum, ben bunu hazmedemiyordum. İster istemez tepki veriyordum, İnsan yatmadığı kadını nasıl sayıklar, demek ki

yatıyormuş, diye düşünüyordum, daha bir sinirlerim bozuluyordu.

Bu kadın yüzünden de boşandık sonunda. Tartıştığımız zamanlar bana diyordu ki: "Çok pişmanım ondan boşandığıma, o senden çok daha iyiydi. Ben onunla sefaleti çekiyordum ama evimdeydim, kızlarımın yanındaydım." Ben de dedim ki, "Çek git o zaman kızlarının yanına." "Pişmanım senle evlendiğime," dedi. Ben de "pişmansan kızlarının yanına dön," dedim. "O seni bana parayla sattı, ben hediye ediyorum."

ayşe ve fatma

23 yaşında, öğrenci

Fatma: Biz birbirimizle çok sık konuşuruz, kendimizle konuşur gibi konuşuruz. Günün olaylarını, ürpertisi gelen garip bir hissi oturup birlikte yoğurur, birlikte düşünürüz. İkimiz de kendimiz hakkında çok fazla düşünen insanlardık zaten, şimdi birbirimizle konuştukça birbirimiz hakkında da düşünür olduk.

Ayşe: O yüzden de çok tuhaf bir samimiyet seviyesi, bir insandan gizlin saklın olmaması acayip bir şey. Her şeyini, neye nasıl tepki vereceğini bile biliyor. Ben mesela gelip de "senin annenden nefret ediyorum" desem bile bana önyargıyla yaklaşmayacak bir insan.

Fatma: Hayatı birlikte yaşıyor gibiyiz.

Ayşe: Eğlenme tarzı, ilgilendiğin konular, her şeyi aynı olunca...

Fatma: Biraz da birlikte gelişen bir şey. Ama çok aynı da değiliz, birbirimize çok şey de verebiliyoruz. İkimiz de öyle tipler olduğumuz için sürekli beslenme bekliyoruz.

Ayşe: Evet erkek arkadaşlar tatmin etmiyor o yüzden.

Fatma: Evet öyle...

Ayşe: Bana bir şey katamıyor. Şu kadın burada iki laf ediyor, aa böyle dünyam aydınlanıyor bir anda, yepyeni bir şey söylüyor onunla ilgili bir şey bakıyorsun ediyorsun.

Fatma: Sadece onu söylemesi falan da değil, konuşurken ben bir şey söylüyorum ve hani ohaa oluyorum ama o söyledimmiş oluyor bana onu. Kendi kendime söyleyemem hayatta.

Ayşe: Gerçekten bir erkek arkadaşın gibi ama inanılmaz bir rahatlık seviyesinde ulaştığın bir insan, ama bir yandan erkek arkadaşına duyduğun şeyi de duymuyorsun.

Fatma-Ayşe (aynı anda): Sorumluluk!

Ayşe: O ruh karartıcı sorumluluk yok üstünde.

Fatma: İkimiz de üniversiteye başladığımızda uzun süredir birileriyle birlikte olmamıştık. Ve böyle şey tiplerdik, kendine güvensiz ötesi... Bizim birbirimize olan sevgimiz kendimizle barışmamız açısından da çok yararlı oldu, garip bir güven geliyor insana. Birden yakalayınca o frekansı yapmak istediğimiz şeyler sürekli uyuşuyordu; istediğimiz şeyler derken, "Hadi gel şimdi çatıya çıkalım," gibi saçma sapan şeyler yani. İkimiz de aynı keyfi alabiliyorduk.

Ayşe: Bir de mesela olan erkek arkadaşlarımız, olmasını istediğimiz erkek arkadaşlarımız ve birbirimizle kıyaslama. İşte, "Hiç kimse hem seninle dans edip hem de bunalım yapamaz ertesi gün."

Fatma: Hatta benim bir erkek arkadaşına konu olmuştu bu: "Asla Ayşe gibi bir sevgili bulamayacaksın, farkındasın değil mi?" demişti bana.

Ayşe: Ama bir yandan bir sıkıntı oluyor o, bu kadar bir samimiyet yakalamışken biriyle, bir yandan da cinsel bir şeyler olsun, devamlı bir kıyas, hayatında böyle bir insan da var.

Fatma: Şeyi çok konuştuk, "Keşke birimiz erkek olsaydı," diye. Sen onu çok takmıştın, ya birimiz birimize âşık olursa ve söyleyemezse diye.

Ayşe: Şey diye konuştuk, "Keşke öyle bir şey olsa ve hayat umarsızca devam etse." O rahatlık çok acayip bir şey. Hatta şey konuşmuştuk, cinsel isteklerimiz olmasa beraber yaşardık sonsuza dek.

Fatma: Ama o bir ihtiyaç. İhtiyaç olarak kalacak sonsuza dek!! Gerçi çok deneysel bir şey yaşadık, girmek gerekirse konuya! Birbirimizle cinsel bir şey var mı acaba diye değil de bir kadınla nasıl oluyor acaba diye bir denemeydi.

Ayşe: Çok safça bir şeydi.

Fatma: Planlı programlı, "Hadi gidelim artık," diye bir şeydi. "Geç oluyor, hadi gidelim," demiştik.

Ayşe: İnanamıyorum bunu kurduğumuza, aşırı komik. Yanda çadırlar var, sesler geliyor.

Fatma: Bizden hayvan gibi gülme sesler geliyor.

Ayşe: Dalga geçiyor olmamız en komiği...

Fatma: Bir noktadan sonra yeter olduk. Neyse, olmuyormuş. Olmadı ama ona âşık olmadıysam başka bir kadına olmam yani onu biliyorum.

Ayşe: Emin olamazsın ama.

Fatma: Sanmıyorum. Çürkü sana âşık gibiyim zaten anladın mı?

Ayşe: Tamam aşk ama o cinsel çekim farklı bir şey.

Fatma: İkisini beraber düşününce. Başka bir kadınla cinsel bir şey yaşayabilirim belki ama...

Ayşe: Yani işte onu bilemiyorum. Dedim ya bu safça bir yaklaşım diye, "Hoşlanmıyorsak yapmayı denemenin bir anlamı yok, başka bir kadınla olmayacak," demiştik. Ama ben şimdi diyebiliyorum, bir gün sokakta bir kadın göreceğim, ondan hayvan gibi etkileneceğim ve yatmak isteyeceğim onunla.

Fatma: Yatmaktan bahsetmiyorum birine âşık olmaktan bahsediyorum.

Ayşe: Geçen gün öyle ilginç bir şey oldu ki ben böyle bir cevap vereceğimi hiç beklemiyordum, kendime şaşırdım, biri "Neden bir erkek arkadaşın olsun istiyorsun?" diye sordu bana. Ben durdum, bir saniye bile düşünmedim, "Seks," falan dedim, kaldım sonra. Çünkü benim arkadaşlarımdan almadığım tek tatmin o olabilir. Ama ilk etapta cinsel bir çekim hissedersin, ondan sonra gelişir zaten her şey. Onun üzerine bir şey oturabiliyorsan bir ilişki... Ama ilk önce yatmak istiyorsun ve öyle başlıyor olaylar. İçimdekini de böylece fark ettim.

Fatma: Birbirimizin yanında cırlıçıplak dolaşmadık.

Ayşe: Çişimizi falan yapıyoruz gerçi...

süreyya

41 yaşında, yayıncı

Yirmi yirmi bir yaşımdayım ve evde yalnızım. Telefon çalıyor. Bir erkek sesi bana son derece kibar ve hani inandırıcı bir ifadeyle bir cinsellik araştırması yaptıklarını anlatıyor. "On dakikalık bir anketimiz var, yanıtlayabilir misiniz?" diye soruyor. Sanıyorum Haydar Dümen'in ismini veriyor ama emin değilim, çok zaman geçti üzerinden. Huzursuz oluyorum biraz ama bir yandan da merak ediyorum neler soracağını. İlk beş dakika sorduğu tüm soruları yanıtlıyorum. Ne olduklarını bile hatırlamıyorum ama işte cinsellikle ilgili sorular. Yanlış hatırlamıyorsa bekâretle ilgili sorular da var mesela. Çekinerek de olsa hepsini yanıtlıyorum. Çekiniyorum çünkü bir defa karşımdaki bir erkek, bir de telefonumu biliyor yani. Neyse, bir şekilde bunun gerçek bir araştırma olduğuna inanmışım demek ki sorularını yanıtlıyorum.

Sonra pat diye "Mastürbasyon yapıyor musunuz?" diye soruyor. Hadiiii, bu da nereden çıktı şimdi? Susuyorum. Susuyorum. Telefonu yüzüne kapatmak istiyorum ama o kadar koştuktan sonra utanıyorum açıkcası. Lafı biraz geveliyorum, sonra da "hayır" diyorum. Koca bir yalan tabii! Neyse, bunu geçiştirelim de bir sonraki soru gelsin... Nerede! Karşımdaki erkek sesi soru sormayı bırakıp bu sefer bana ders vermeye başlıyor: Efendim, mastürbasyon çok normal bir şeymiş, iyi bir şeymiş, hiçbir zararı yokmuş, öğrenilebilirmiş, pek çok kadın bunu yaparmış falan filan... Beni ter basıyor. Konuyu kapatmaya çalışıyorum ama belli ki anketörün elinde bir metin var, onu

okumaya devam ediyor. Sonunda, "Ablam geldi, kapatmam lazım," diye lafı ağzına tıkıyorum ve telefonu kapatıyorum. Ablamın geldiği falan yok, evde yalnızım, ama işte konuşamıyorum. Kalbim sıkışıyor resmen.

Ben o sıra cinselliğimi bayağı rahat yaşıyordum aslında. En azından öyle düşünüyordum. Bir erkek arkadaşım vardı, iki yıldır birlikte oluyorduk. Ona nelerden hoşlandığımı söyleyebiliyordum. Mesela ben klitorisin adını öğrenmeden çok önce bana çok zevk verdiğini biliyordum. Erkek arkadaşım da benden öğrenmişti. İkimiz de ailelerimizle birlikte yaşadığımız için çok sık birlikte olamıyorduk ama olduğumuzda çok güzel oluyordu yani.

Ben mastürbasyon da çok yapardım. Erkek arkadaşım olmadan önce de yapardım, onunla olduktan sonra da. İlk ne zaman mı yapmıştım? Aslında ilk defa bir kız arkadaşım ile yapmıştım. Küçüktük. Küçükken çocuklar "doktorculuk" oynar da birbirini eller ya, biz de öyle başlamıştık. Üstelik çok iyi anlaşılmazdık da, yani çok iyi arkadaş değildik normalde. Ama doktorculuk oynamaktan çok zevk alırdık. Bir süre sonra da birbirimize ve kendimize dokunmaya başladık. Kendi bedenimden haz almayı ilk onunla öğrendim yani. Sonra unuttum bunu, çok seneler sonra hatırladım. Yani hem mastürbasyon yapmayı unuttum, hem de ilk defa bir kız arkadaşım ile bedenimi okşamaya başladığımı. Başka bir kız arkadaşım ile da oturduğumuz apartmanın etrafında kol kola girerek turlar atar ve kıkırdayarak "fantezi" yazardık. Birbirimize masal anlatır gibi cinsel fantezilerimizi anlatırdık yani. Fantezi demezdik de "hikâye" derdik galiba. Kimin hikâyesi daha uçuk olacak diye de yarışırdık.

Çok gülerdik, çok...

Bunları yaparken ilkokuldaydım. Ortaokulda daha bir ciddileştim. Ne kız arkadaşlarımla, ne de erkek arkadaşlarımla konuştum bu konuları. Tam bir bastırma dönemi yani. O dönem mastürbasyon yaptığımı da hatırlamıyorum. Sonra tekrar lise-deyken başladım. Sonra da hayatımdan hiç çıkmadı. Çıkmadı ama o anketöre, “Evet, mastürbasyon yapıyorum,” diyemedim işte... Şimdiye kadar kimseye de bunu böyle anlatmadım.

nilay

19 yaşında, üniversite öğrencisi

Her şeyi dokunarak anlatmaya çalışan bir insanım. Kelimeleri yeterli bulmuyorum. Birini seviyorsa bir şekilde dokunurum. Sevmiyorsa da bana dokunduğu zaman çok sinirlenirim, benimle konuştuğu zaman değil.

Aşk arkadaşlıktan ayıran şey, oradaki dokunmanın özelliği, heyecanı. Mesela Can'ı, ilk aşkıyı gördüğüm zaman sanki yıllardır görmemiş gibi, deliler gibi sarılıyordum. Can'la birbirimize dokunurduk ama çok çocuktuk tabii. Göbeğimize, kolumuza, yanağımıza dokunurduk. Bazen, çok yorulurdum falan, şey böyle bir yerinden tutar da uyurdum, ya tişörtünden yakalardım ya da göğsüne yataardım. Ona dokunmak çok güzeldi. Ondan sonra da hep bir insanı çok sevsem de ona dokunmak istemediğim andan itibaren onunla birlikte olamadım.

Son beraber olduğum kişi, Ali'yle aramızda inanılmaz bir tensel uyum vardı. Sadece dokunarak hiç konuşmadan saatlerce durabilirdim onun yanında. İlk cinsel birlikteliğimi onunla yaşadım. On altı yaşında. Çok güzeldi. Ben daha bedenimi kendim çok tanımıyordum. Çok az bakmışımdır çıplakken aynaya. Ve sonra birinin yanında çıplak olacaksın ve biri sana dokunacak, sen kendine pek dokunmazken.

Aslında bedenimi hiçbir zaman çok sevmedim. Her zaman daha ideal bir bedene sahip olmak istedim. Ali ile de hep karanlık olsun, birbirimizi görmeyelim falan. Ama onun benim

bedenimi sevmesi çok hoşuma gidiyordu. Gitgide daha güzel oldu, bir süre sonra o kadar rahattım ki onun yanında. Hiçbir şeyden utanç kalmadığı noktada zevk alıyorsun sanırım. Çünkü utanmaya başladığın noktada sorguluyorsun ve bedeninden kopuyorsun. Ama sadece bedenle orada olsan o zaman zevk alabilirsin. Ama bu durum da ancak çok iyi tanıdığın bir insanla oluyor. O yüzden tek gecelik ilişkilere karşıyım. Çünkü tanıdıkça seviyorsun. Sadece sevişelim, rahatlayalım ve bitsin değil. Cinsellik dışındaki her şeyi herkesle paylaşabilirsin ama dokunmak – onu herkesle paylaşamazsın.

goncagül

45 yaşında, akademisyen

Cinsellikten zevk alırım. Hemen her ilişkimde de orgazm olurum. Cinsel hayatımda hiçbir sorun yaşamadım. Hatta orgazm sorunları diye bir şey olduğunu ilk kocam anlattı bana. Ben çok şanslı bir insandım. Bekâret takıntım hiç olmadı. Cinselliği ailemin elime verdiği bir ansiklopediden, onlarla tartışarak öğrendim. Bekâret konusunun Türk toplumunun çok önem verdiği bir şey olduğunu fakat benim bu konuda kendi özgür seçimimi yapmam gerektiğini söylediler. Cinsel hastalıklar ve istenmeyen gebelik hakkında beni uyardılar.

Ben âşık olduğumda yattım. Âşık olup erkek arkadaşımla üç yıl flört ettikten sonra birlikte karar vererek, korunarak ilk cinsel deneyimimizi yaşadık. Onun için ve benim için de ilk deneyim. Çok şanslı olduğumun farkındayım. Yani bana bütün bunlar ilkokulda öğretilmişti. Sadece reglde annem yanımda değildi. Bir erkek arkadaşım ansiklopediden onun regl olduğunu anlatmıştı. Annem gelene kadar ben ölüyorum zannetmiştim. Beni uyarmışlardı ama bir anda şarj etmemişti. Ben de, haa genç kız oldum, diye çok sevinmiştim. Evde ailece kutladık – şarap ve güzel bir yemekle.

Çıplak erkek vücudu muntazamsa, bana çok zevk verir ve estetik gelir. (Rezalet, rezil olduk, değil mi?) Ama benim için cinsel ilişki sadece ihtiyaç için olması gereken bir şey değil. İki insanın fiziksel olarak olabilecekleri en yakın durum ve ben- ce cinsel çekicilik, konuşup anlaşılabilmek, arkadaşlık, dostluk,

güven (AIDS olmadığına dair güven) cinsel ilişki için gerekli. Ben karşımdakine cinsel istek duyduğumda bunu körükleyen şeyler var: sevgi, beğeni, güven.

A bu arada taciz hikâyelerim de var. Benden yirmi yaş büyük tanınmış, saygıdeğer bir profesörle akademik araştırma yapıyoruz.... Ve kendisi benim en dalgın ve konuya konsantre olduğum bir anda memelerimi muncıklamaya başladı. (gülüyor.) Tabii büyük tepki gösterdim. Ve çalıştığımız yeri terk ettim. Bu şartlar altında ortak araştırma yapamayacağımızı en sert dille anlattım ve ortamı terk ettim. Daha sonraki günlerde iş ilişkisi çerçevesinde karşılaştığımız bir ortamda kendisini affettirebileceğini düşünerek bir yandan araştırma yapıp bir yandan zevkli vakit geçirmenin mümkün olduğunu ifade etti. (gülüyor.) Ona göre bu davranışın hiçbir kötü tarafı olmadığı gibi saygısızlık bile sayılmayacağı kesindi. Üstüne üstlük bayanlarla birlikte yaptığı araştırmalarda hem hoşça vakit geçirmiş, hem de yazmıştı. Bu olaydan sonra mecbur kaldığımız seferler görüştük. Toparladı. Bana karşı davranışı hep çok saygılı oldu. Tepki gösterilmesi karşı tarafı toparlıyor.

Çok çarpıcı başka bir taciz hikâyesi anlatayım. Yurtdışında bir toplantıdayız. Erkek katılımcılardan biri açılış yemeği sırasında bana iltifatlar yağdırdı. Gece yarısı, kaldığım odanın kapısını ısrarla çalarak içeri girmek istedi. Bitişik odada kalan kadınla güvenlik çağırmak zorunda kaldık. Neyse ki güvenlik adamı uzaklaştırdı. Adam konferans süresince benden köşe bucak kaçtı. Türk olmamın, kadın olmamın ve yaşça küçük gösteriyor olmamın bu olayda çok önemli olduğunu düşünüyorum. Öğrenci olduğum için fasaryadan orada olduğumu zannettiler. Çünkü konferansta sadece Amerikalılar ve Kanadalılar vardı. Ben Türkiye’de bir üniversiteye bağlıydım. Orada bir daha beni göremeyeceklerini, muhtemelen hiç iş arkadaşları olmayacağını fark ettiler. Kadın olduğum için bilimsel motiflerin dışında

orada olduđumu dűřűndűler. ađnılı konuřmacı olarak anons edilip konuřmamı yaptıktan sonra bűyle bir olay yařamadım.

Kadınlar kendilerini cinsellikte kandınıyorlar. Bakireliđe deđer veren kadınların herkese kendilerini vejetaryen olarak tanıtır, et yemeklerinin tadını çıkarmak yerine eti çiđnemedi, piřirmeden yuttuklarını dűřűnűyorum. řanslı olduđumu da 35 yařında anladım. O zamana kadar bakireler istisnadır diye dűřűnűyordum. Bekâret isteyen erkeklerle dost olarak da koca olarak da ne iřim var diye kendime sorarım hep. Zaten onlarla yatmazdım.

Kocam anlatırdı. "Amele gibi çalıřırdım daha űnce." Orgazm olmamıř hiç beraber olduđu kadınlar űnkű. Kadınlar mı problem bilmiyorum. Tűrk erkeklerinin nasıl seviřtiđi de malum. (gűlűyor.)

burcu

30, tarih öğretmeni

Çocukken erkek gibiydim. Ağaç tepelerinden inmeyen, mahal-
lede futbol oynayan, hiç kız arkadaşı olmayan bir erkek çocuk.
Memelerimi bir kavgada fark ettiğimde beşinci sıruftaydım.
Yediğim yumruk o güne kadar duymadığım bir acıyla tanıştı-
r-mıştı beni. İlk hissim kızgınlıktı. Daha çok isyan. Bu haksızlıktı.
Erkeklerin karşısında bir sıfır mağluptum. Utanıyordum ve is-
yan ediyordum.

Annemin sürekli kambur duran, omuzlarını öne doğru sar-
kıtan bir arkadaşı vardı. Memelerim çıkmaya başlayınca onu
taklit ettim. Omuzlarım yeterince önde durursa memelerim gö-
rünmezdi. Annem bu duruşumu değiştirmek için çok uğraştı.
Sonra atletizme merak sardım, koşmayı seviyordum. Memele-
rim orada da başıma belaydı. Biraz daha küçük olamazlar mıy-
dı? Koşarken bu kadar sallanmasalar olmaz mıydı? Hiçbir sut-
yen onları yeterince küçültemiyor, yeterince saklayamıyordu.

Üniversiteye gelene kadar memelerimi kendimden üç beden
büyük tişört ve kazakların altında saklayabildiğim kadar sakla-
dım. İlk öpüştüğüm çocuk memelerime dokunduğunda büyük
bir şok geçirdim. İnanılmaz bir hazdı. Böyle hissedebileceğim-
den nasıl bu kadar habersiz olabilirdim? Sonuçta dokunduğu
benim bedenimdi. Önce onunla birlikte, sonra tek başıma ben
de bedenimi keşfe koyuldum.

Anneme bir erkekle birlikte olursam ne düşüneceğini sordu-
ğumda durakladı. Biraz tereddüt ettikten sonra, "Bunu müm-

k n olduğu kadar geç yaşamanı isterim, çünkü onun öncesi de çok güzeldir,” dedi. “Bir kere o sınır aşılırsa geri dönüşü yok. Halbuki onu aşmadan da o kadar güzel şeyler yaşayabilirsin ki.” Aslında bunu sorduğumda o sınır çoktan aşılmıştı. Tam da bu yüzden annemin ne dediğini çok iyi anladım. En başta memelerim geri plana atılmaya başlamışlardı bile. İş işten geçtiğini annem de sezmiş olmalıydı ki hemen ardından bana nasıl korunabileceğimi anlatmaya başladı. Hem hastalıktan hem hamilelikten...

Annem beni her zaman şaşırttı. Bilgeliğiyle, ig r s yle, derinliğiyle... O gün ona daha bir hayran oldum. Eğer benim de bir kız çocuğum olursa ben de böyle bir anne olmak istiyordum.

Anne olmayı uzun süre hiç düşünmedim. Ama hamile kalmayı çok düşündüm. Vücudumda bir canlı yaşatmak, b y tmek beni hep büyüledi. Sonrası ise karanlıktı. Belki de iten içe annem gibi bir anne olamayacağımdan korktum hep.

  ay önce hamile kaldığımı öğrendiğimde müthiş heyecanlandım. Çok garip bir ruh hali. Bir yandan bedeninden başka bir şey hissedemiyorsun – dayanılmaz bir uyku isteği, büyüyen, gerginleşen ve sızlayan memeler, mide bulantısı... Bir yandan da sürekli hayal kurma hali. Hamileliğin ileri safhalarını hayal etme, elinde bir bebek olacağını hayal etme. Üstelik benim gibi, bebeklerle oynadığını bile hatırlamakta güçlük çeken birisi için iyice uzak bir hayal... Her hal k rda sakın kalmaya imkân yok. Vücudum da beynim de sürekli fazla mesaide.

Aklım yalnızca geleceğe değil, bir de geçmişe gidip duruyor. şimdi birden ocukluğumdaki o kavgayı hatırladıysam o yüzden. Hamileliğin bendeki ilk belirtisi büyüyen ve sızlayan memelerimdi. Onları on yaşında acı duyarak fark ettiğim o kav-

ga arından bu yana ne çok şey değişti... Kolay olmadı ama en azından memelerimle kavga etmeyi bıraktım diyebilirim.

Geçen gün kitapıda Memenin Tarihi diye bir kitaba rastladım ama param yoktu, alamadım. Tarih öğretmeniym ya derste şimdi bunu okutsam ne güzel olur diye düşündüm bir an. Nerede... Ben derste konuşamıyorum ama belki siz tiyatrouzda memelerimizin tarihini konuşursunuz.

Biz kimiz?

Boğaziçi Üniversitesi'nde aynı dönemde lisans eğitimlerini alan Hülya Adak ve Ayşe Gül Altınay'ın yolları Chicago ve Duke üniversitelerinde doktoralarını tamamladıktan sonra tekrar Sabancı Üniversitesi'nde buluştu; Mart 2001'de kültürel çalışmalar, antropoloji, toplumsal cinsiyet ve edebiyat alanlarında ders vermeye başladılar. Esin Düzel ve Nilgün Bayraktar ise Sabancı Üniversitesi'ne 1999 yılında "mühendislik" okumak üzere geldiler; 2004 yılında Kültürel Çalışmalar diploması ile mezun oldular. Esin ve Nilgün, mezuniyetin ardından bir yıl "Bizim Bedenlerimiz, Bizim Cinselliklerimiz" projesini yürüttüler; 10 şehirde 120 kadınla cinsellik atölyeleri düzenlediler ve 2005 yılında Cinsellik Atölyeleri Kolaylaştırıcı Elkitabı'nı yayımladılar. Nilgün, Kaliforniya Üniversitesi, Berkeley'de Gösteri Çalışmaları doktora programına, Esin ise önce Fulbright bursu ile Ohio State Üniversitesi'nde yüksek lisans programına daha sonra da California Üniversitesi, San Diego'da Antropoloji doktora programına devam etti.

2002 yılında bir araya geldiğimizde farklı zamanlarda Eve Ensler'ın *Vajina Monologları* adlı kitabını okumuş ve çok etkileniştik. Kadınların cinsellikleriyle tanışmaları, barışmaları ve haz almaları üzerinden güçlenmeleri fikri bizim en temel ilham kaynağımızı oluşturdu. Önce birbirimizle, sonra da farklı kesimlerden ulaşabildiğimiz kadınlarla cinselliklerimizi konuşmaya başladık.

Bu dönemde üniversitenin politik ve kültürel ortamında da varlık gösterdik. Başka kadınlar ve bir grup erkekle birlikte 2001 yılında Sabancı Üniversitesi'nde ilk 8 Mart kutlamalarını organize ettik. Cinsel taciz üzerine bir pano hazırlayarak, tacize maruz kalanların panoya küçük bir kurdele koymalarını istedik; günün sonunda pano kurdelelerle dolmuş, öte yandan çevresine saldırgan içerikli notlar da düşülmüştü. 2001'den bu yana Toplumsal Cinsiyet Film Gösterimleri ve (Toplumsal Cinsiyet, Savaş ve Barış, Türkiye'de Toplumsal Cinsiyet ve Cinsellik gibi) çeşitli derslerle içinde yaşadığımız toplumsal cinsiyet ve cinsellik rejimlerini anlamaya ve yapılabilecekleri çoğaltmaya çalıştık. Zamanla kalabalıklaştık. Kimimiz Cins Kulüp'ün (Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları ve Dayanışması Kulübü) kurulma sürecinde aktif çalıştık, kimimiz de onlarla birlikte üniversitede bir Cinsel Taciz Yönergesi çıkmasına ön ayak olduk.

işte böyle güzelim...'in altı yıllık yaratma sürecinde pek çok kaynaktan beslendik. Dünyadaki ve Türkiye'deki feminist tiyatro deneyimlerinden, feminist hareketten, feminist yazından ilham aldık, öğrendik. Tabii bu altı yılın öncesi de vardı. Kimimiz Boğaziçi Üniversitesi Kadın Grubu, Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Merkezi, Mor Çatı ve KAMER gibi feminist oluşumlardan, kimimiz ise parçası olduğumuz feminist tiyatro oluşumlarından beslenerek gelmiştik bu çalışmaya. Hepimiz kadınlığımız ve cinselliğimizi Duygu Asena'nın *Kadının Adı Yok* kitabıyla birlikte yeniden düşünmüş; *Kadınca*, *Kim*, *Kaktüs*, *feminist ve Pazartesi* okuyarak feminizm dağarcığımızı geliştirmiştik.

Görüşmelerimizi yaptığımız esnada feminist tiyatro üzerine daha derin düşünmemizi sağlayan iki oyun izledik. Amargi Kadın Dayanışma Kooperatifi'nin *Yazmadan Dökülenler* ve Boğaziçi Üniversitesi'ndeki Feminist Kadın Çevresi'nin *Yedi Kadın* oyunları, kadınların hikâyeleri temel alınarak oluşturulmuş ender feminist tiyatro örneklerindendi. Bu oyunlarla ortak noktamızı keşfetmek bizi daha da güçlendirdi. Hepimiz eril bir

zihniyetle yazılmış tiyatro metinlerinin belli kalıplara sıkıştırıldığı kadın cinselliğini kendi hikâyelerimiz ile özgürleştirmeyi, çoğaltmayı ve görünür kılmayı amaçlıyorduk. Bunları izleyip tartışarak kendi yöntemimizi geliştirme şansımız oldu.

Çeşitli ortamlara katılarak okuma tiyatrosu biçimini gözlemleme ve topladığımız hikâyeleri okuma fırsatı elde ettik. Şiddetten Anımsılık Antrenmanları* ve Uluslararası Barış Eğitimi Enstitüsü (IIPE)** bize böylesi ortamlar sundu. Bu arada Stuttgart'da Dünya Tiyatro Festivali kapsamında düzenlenen Şehrazat İçin Son Çağrı adlı atölye çalışmasına katıldık. Atölye çalışmasının üç gününde Ortadoğulu katılımcılar kendi eserlerini sergiliyor ve yorum alıyorlardı. Biz de hikâyelerimizden iki tanesini okuduk. Sadece tiyatroculardan değil, kadın çalışmaları yapan akademisyenlerden ve sivil toplum çalışanlarından aldığımız yorumlar sayesinde metni çıkarma çalışmalarımız hızlandı.

2006'da Ayşe Parla'nın aramıza katılıp hikâyelerin kısaltılması ve okuma tiyatrosu için hazırlanmasına katkıda bulunması bize önemli bir ivme kazandırdı. Eğer KAMER bizi 8 Mart 2008'de oyunun ilk okumasını birlikte yapmak üzere Diyarbakır'a davet etmeseydi, hâlâ metinler üzerinde çalışıyor olabilirdik.

Kısacası, *işte böyle güzelim...* dört yazarlı bir çalışma olarak görünse de en başta bizimle hikâyelerini paylaşan kadınlar olmak üzere çok sayıda kadının emeğiyle, yüreğiyle, dayanışmasıyla şekillendi.

* Şiddetten Anımsılık Antrenmanları, İzmir'de (içlerinde Ferda Ülker, Hilal Demir, Coşkun Üsterci ve Ayşe Girgin'in de olduğu) bir antrenörler inisiyatifi tarafından yaklaşık on yıldır Türkiye'nin birçok yerinde gönüllü olarak gerçekleştiriliyor. Bu antrenmanlar üç aşamadan oluşuyor, birinci ve ikinci aşamalar bir iki gün, üçüncü aşama bir hafta sürüyor. Üçüncü aşamayı bitirenler antrenör olabiliyor.

** Feminist bir barış çalışmaları akademisyeri ve aktivisti olan Betty Reardon tarafından 1982'de kurulan IIPE, Columbia Üniversitesi'nin her yıl farklı bir ülkedeki barış üzerine çalışan bir STK veya üniversite ile ortaklaşa düzenlediği bir haftalık barış eğitimi programı.

Bu kitap, kadınların kadınlara anlattıkları cinsellik hikâyelerinden oluşuyor.

2002 Şubatı'nda bir araya gelen dört kadın önce birbirleriyle, sonra da başka kadınlarla cinselliklerini konuşmaya başladılar: Bastırılan, kışkırtılan, metalaşan, küfürleşen, gözlerden ırak yaşanan, gözümüze gözümüze sokulan, haz veren, gizlenen, utanılan, korkulan, susulan, arzulanan, içimizi kıpır kıpır yapan, kabusu dönüşen, adı olmayan, adını başkalarının koyduğu cinselliklerimiz önce söze döküldü, sonra da yazıya...

"Hikâyelerimizi dillendirmek, başka kadınların hikâyelerini dinlemek ve onlarda kendimizden parçalar bulmak, yalnız olmadığımızı bilmek bize güç verdi. Umuyoruz siz de bu hikâyeleri okurken, seslendirirken, seslendirilmelerini dinlerken veya kendi hikâyelerinizi paylaşıırken benzer bir süreç yaşarsınız."

ISBN: 978-975-570-366-4

12 TL

www.selyayincilik.com
[www.twitter.com/selyayincilik](https://twitter.com/selyayincilik)
www.facebook.com/SelYayincilik
www.instagram.com/selyayincilik